

ТЕД ДЕКЪР ТРИ

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2011

chitanka.info

1.

Петък

Пладне

Кабинетът нямаше никакви прозорци, само електрически фенери, които да осветяват стотиците книги, подредени в библиотечни рафтове от черешово дърво. Една-единствена настолна лампа разпръскваше жълтеникавата си светлина върху облицованото с кожа бюро. Стаята миришеше на безир и стари книги, но за доктор Джон Франсис това беше ароматът на познанието.

— Човек не е способен да извърши истинско зло.

— А способен ли е да се опази от капаните на злото? — попита Кевин.

Доктор Джон Франсис, декан по учебната дейност, погледна над очилата си човека, който седеше срещу него и си позволи да се усмихне леко. Тези сини очи криеха дълбока загадка, която му убягваше още от онзи ден преди три месеца, когато Кевин Парсън се приближи до него след лекцията по философия. Между тях се зароди уникално приятелство, което включваше безброй дискусии като тази.

Кевин седеше със събрани нозе, отпуснал ръце на коленете си, с пронизващи, немигащи очи и вечно разрошена коса, въпреки натрапчивия му навик непрекъснато да прокарва пръсти през тези небрежни кестеняви къдрици. Или може би точно заради него. Всъщност косата беше изключение; във всичко друго мъжът беше безупречен. Гладко избръснат, модно облечен, ухаещ приятно — „Олд спайс“, предположи професорът. Рошавата коса на Кевин изразяваше собственото му мнение по един бохемски начин. Останалите си играеха с моливите или барабаняха с пръсти по бюрата, или се въртяха на столовете; Кевин прокарваше пръсти през косата си и потропваше с десния си крак. Не от време на време или в паузите по време на разговора, а непрекъснато, в ритъма на някакъв скрит зад сините му очи барабан. Някои намираха тази му особеност за доста дразнеща, но доктор Франсис откриваше в нея единствено енигматичен ключ за

разгадаване на истинската му същност. Истината — която рядко е очебийна и почти винаги изкусно прикрита. В потупването с крак, барабаненето с пръсти и движението на очите.

Доктор Франсис бутна черния си кожен стол назад, изправи се бавно и тръгна към един рафт, пълен с произведенията на древни философи. Човек можеше лесно да го асоциира както с тях, така и със съвременниците му. Веднъж Кевин му беше казал, че е достатъчно да облече древногръцка роба, за да бъде оприличен на братия Сократ. Доктор Франсис прокара пръст по едно подвързано копие на Свитъците от Мъртво море.

— Така е — отвърна той. — Способен ли е да се опази от капаните на злото? Според мен не. Не и в този живот.

— Тогава всички хора са обречени да вършат злини — каза Кевин.

Доктор Франсис се обърна към него. Кевин го гледаше без да помръдва, с изключение на потропящия му десен крак. Кръглите му сини очи не мигваха и го гледаха с невинността на дете, изследващи, магнетични, спокойни. Те провокираха уверените да отвръщат с продължителен поглед, а неуверените — да отвръщат очи. Кевин беше на двацет и осем, но излъчваше странна смесица от гениалност и наивитет, които доктор Франсис не можеше да разбере. Възмъжалият мъж притежаваше жаждата за познание на петгодишно дете. Сигурно беше отраснал в странно обкръжение, но Кевин избягваше да говори за това.

— Да се борят със злото, а не да вършат злини — поясни доктор Франсис.

— А дали човек просто избира злото, или сам го създава? — попита Кевин, разширявайки темата много над първоначалния му въпрос. — Дали злото е сила, която плува в човешката кръв, опитвайки се да намери път към сърцето, или е просто някаква вероятност, която очаква да бъде облечена във форма?

— Бих казал, че човек избира злото, а не го твори. Човешката природа е пропита със зло в резултат от Първородния грях. Всички ние сме зли.

— И всички сме добри — рече Кевин, като не спираше да потропя с крак. — Добрите, лошите и красивите.

Доктор Франсис кимна при цитирането на собствената му фраза, която бе измислил като алюзия на човек, създаден по божие подобие — красив човек, разкъсван между доброто и злото.

— Точно така. Добрият, лошият и красивият. — Той тръгна към вратата. — Ще повървиш ли с мен, Кевин?

Кевин прокара ръце по слепоочията си и се изправи. Доктор Франсис го изведе от кабинета си и двамата тръгнаха по стълбите към горния свят, както обичаше да го нарича Кевин.

— Как върви курсовата ти работа върху човешката природа? — попита доктор Франсис.

— Гарантирам, че ще ви изуми. — Двамата тръгнаха по празния коридор. — Използвам формата на легенда, за да илюстрирам заключенията си. Знам, че това не е обичайният начин, но след като Исус е предпочел да предава божията истина чрез притчи, реших, че бих могъл да взема назаем неговия подход.

— Стига да изразява мисълта ти. С нетърпение очаквам да я прочета.

* * *

Кевин вървеше заедно с доктор Джон Франсис по коридора и си мислеше колко харесва този човек. Звукът от потракващите по дървения под токове на обувките им отекваше в старата сграда. По-възрастният мъж вървеше бавно, по устните му играеше усмивка, която разкриваше скритата зад думите му мъдрост. Кевин вдигна поглед към дясната стена, където висяха портретите на основателите на колежа по богословие. Доктор Франсис ги наричаше „дръзките благородни великани“.

— Като говорим за злото, не смятате ли, че всички хора са способни да злословят? — попита Кевин.

— Несъмнено.

— Дори епископът?

— Разбира се.

— Смятате ли, че наистина злослови? Понякога?

Отговорът дойде чак след три стъпала.

— Всички сме хора.

Приближиха до голямата врата, която водеше към централния двор и доктор Франсис я отвори. Въпреки океанския бриз, Лонг Бийч не можеше да избегне периодичните пристъпи на смазваща жега. Кевин излезе под лъчите на яркото следобедно слънце и за миг всичките им философски закачки му се сториха абсолютно тривиални на фона на разкрилия се пред него свят. Десетина семинаристи се разхождаха из поддържания парк, някои навели замислено глави, други — смеейки се. Двайсетина тополи образуваха нещо като алея сред просторната поляна. Над дърветата се извисяваше камбанарията на параклиса. Вдясно бялата сграда на Мемориалната библиотека „Свети Августин“ блестеше на слънцето. Веднага си личеше, че Тихоокеанският Колеж по богословие е далеч по-величествен и помодерен от Епископалната семинария в Бъркли, на която беше филиал.

Това тук беше истински свят, създаден от нормални хора, здравомислещи, от обикновени семейства, които се подготвяха за една чудесна професия. Той, от друга страна, беше един дваисет и осем годишен новопокръстен, чието място изобщо не беше в семинарията и който въобще нямаше намерение един ден да води стадото. Не защото нямаше почтени намерения, а заради това, което беше. Защото той беше Кевин Парсън, който бе открил духовната си страна едва преди три години. И въпреки че бе прегърнал църквата с цялото си сърце, той не се чувстваше повече или по-малко благочестив от който и да е пияница на улицата. Дори деканът не знаеше цялата му история и Кевин не беше сигурен дали ако му я разкаже, човекът щеше да продължи все така да го подкрепя.

— Имаш блестящ ум, Кевин — каза деканът, зареял поглед в далечината. — Виждаш съм мнозина да идват и да си тръгват, но малцина са притежавали твоята упоритост в търсенето на истината. Повярвай ми, обаче, най-същностните въпроси могат да подлудят човек. Проблемът за злото е един от тези въпроси. Би било разумно да подхождаш по-внимателно към него.

Кевин погледна в очите побелелия мъж и известно време никой не проговори. Деканът примигна и Кевин се усмихна леко. Харесваше този мъж толкова много, колкото би харесвал баща си.

— Вие сте проникателен човек, доктор Франсис. Благодаря. Ще се видим на лекции другата седмица.

— Не забравяй есето си.

— В никакъв случай.

Деканът леко наведе глава.

Кевин слезе едно стъпало и отново се обърна към него.

— Само една последна мисъл. Строго погледнато, злословието не е чак толкова различно от убийството, нали?

— В основата си, не.

— Тогава в същността си епископът е способен на убийство, така ли?

Деканът повдигна дясната си вежда.

— Това е малко преувеличено.

Кевин се усмихна.

— Не съвсем. Нали никое от тях не е по-голямо зло от другото.

— Разбрах какво имаш предвид, Кевин. Ще се погрижа да предупредя епископа да се пази от внезапни убийствени импулси.

Кевин се изкиска. После се обърна и тръгна надолу по стълбите. Вратата леко се тракна зад гърба му. Той се обърна. На стъпалата нямаше никой.

Беше сам. Странник в странен свят. Колцина възрастни мъже биха се взирали в стълбището, на което само преди миг е стоял професор по философия, и биха се чувствали безумно самотни? Той се почеса по главата и разроши косата си.

Насочи се към паркинга. Усецането за самота го напусна още преди да стигне до колата си, което не беше зле. Все пак се променяше, нали? Все пак надеждата да се промени беше основната причина да избере попрището на свещеник. Беше избягал от демоните на миналото си и бе започнал нов живот като едно ново създание. Беше погребал старото си аз и въпреки натрапчивите спомени беше разцъфнал за нов живот, също като трепетлика напролет.

Толкова голяма промяна за толкова малко време. Ако Бог пожелае, миналото ще си остане погребано.

Изкара своя форд мъркюри-сейбъл от паркинга и се вля в неспирния трафик по булевард Лонг Бийч. Злото. Проблемът със злото... Безкраен, също като трафика.

От друга страна състраданието и любовта не бяха побягнали от страх, нали? Едва ли си беше представял, че ще бъде благодарен за толкова много неща. Като начало за състраданието. За добро училище с отлични учители. За собствения си дом. Може и да нямаше стотици

приятели, на които да се обажда винаги когато му хрумнеше, но все пак имаше няколко. Поне един със сигурност. Доктор Джон Франсис го харесваше.

Той изхъмка. Добре де, имаше какво още да се желае що се отнася до социалните контакти. Но пък Саманта му се беше обадила. През последните две седмици бяха говорили два пъти. А Сам не беше никаква си мърла. Ето това беше истински приятел. Може би дори нещо повече...

Мобилният му телефон, който беше оставил в поставката за чаша, извънтя. Беше си го купил преди една седмица и го беше използвал само веднъж — обади се на стационарния си телефон, за да провери дали работи. Проработи едва след като активира гласовата си поща, за което се наложи да позвъни в магазина, откъдето го беше купил.

Телефонът отново извънтя и той го взе. Апаратчето беше достатъчно малко, за да го глътне човек, ако умира от глад. Кевин натисна червения бутон и веднага разбра, че е сгрешил. *Не обръщайте внимание на надписа „изпрати“ над зеления бутон*, му беше казал продавачът. *Зеленото е включи, червеното е спри.*

Кевин притисна телефона до ухото си, не чу нищо и го хвърли на пасажерската седалка, чувствайки се като пълен глупак. Сигурно се обаждаше продавачът, за да провери дали е доволен от новия си телефон. Но пък защо ли ще си прави труда да проверява нещо, което струва деветнайсет долара?

Телефонът изчурулика отново. Зад колата му се разнесе пронизителен звук на клаксон. Един син мерцедес се блъсна леко в бронята му. Кевин натисна педала за газта и вдигна телефона. Стоповете на всички коли в трите платна на булеварда светнаха в червено. Той намали — мерцедесът ще трябва да се поуспокои малко. Натисна зеления бутон.

— Ало?

— Здравей, Кевин.

Мъжки глас. Нисък и задъхан. Наблягащ на всяка сричка.

— Ало?

— Как я караш, стари ми приятелю? Доста добре, както дочувам. Колко мило.

Светът около Кевин се завъртя. Той натисна почти несъзнателно спирачките и спря колата зад морето от светещи стопове. Вниманието му се съсредоточи върху гласа в телефона.

— Аз... Извинете, но не мисля...

— Няма значение дали ме познаваш. — Пауза. — Аз те познавам. Всъщност ако наистина смяташ, че си създаден за тези попски глупости, значи мога да заявя, че те познавам по-добре от самия теб.

— Не знам за кого се мислите, но нямам представа за какво говорите...

— Стига глупости! — излая гласът в ухото му. Мъжът си пое дълбоко дъх и продължи да говори, вече по-спокойно. — Извинявай, нямах намерение да ти крещя, но ти изобщо не ме слушаш. Време е да сложиш край на преструвките, Кевин. Смяташ, че си успял да заблудиш целия свят, но мен не можеш да ме излъжеш. Време е да разкриеш тайната си. И аз ще ти помогна да го направиш.

Кевин не беше сигурен, че разбира какво му се говори. Това наистина ли се случваше? Сигурно някой си правеше шега с него. Питър? Дали Питър от „Въведение в психологията“ го познаваше достатъчно добре, за да му погоди такъв номер?

— Кой... Кой се обажда?

— Ти харесваш игричките, нали, Кевин?

Питър в никакъв случай не би могъл да прозвучи толкова снизходително.

— Добре — рече Кевин. — Стига толкова. Не знам какво...

— Стига ли? Стига? Не, не мисля така. Играта едва сега започва. Само че тя няма да е като игричките, които ти обичаш да си играеш, Кевин. Тази ще бъде истинска. Може ли истинският Кевин Парсън да се изправи, моля? Мислех си направо да те убия, но реших, че така ще е много по-забавно. — Мъжът замълча, издавайки сподавен звук, който прозвуча като хленч. — Това... това ще те унищожи.

Кевин гледаше смаяно напред.

— Можеш да ме наричаш Ричард Слейтър. Говори ли ти нещо това? Всъщност предпочитам само Слейтър. И това е играта, която Слейтър иска да играе. Давам ти точно три минути да се обадиш в пресата и да признаеш греха си или ще взривя този глупав сейбъл, който наричаш „кола“.

— Грях ли? За какво говорите?

— Това е въпросът, нали? Знаех си, че си забравил, глупак такъв.

— Нова пауза. — Харесваш ли гатанките? Ето ти една, да ти ангажира мисълта: *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?*

— Какво? Какво е...

— Три минути, Кевин. Начало... сега. Нека играта започне.

Телефонът млъкна.

Кевин продължи да се взира безцелно напред още около минута, притиснал телефона към ухото си.

Клаксонът изсвири.

Колите отпред се раздвижиха. Мерцедесът отново проявяваше нетърпение. Кевин натисна педала за газта и фордът потегли напред. Той остави телефона на пасажерското място и преглътна с пресъхнала уста. Погледна към часовника. 12:03.

Добре, мисли. Запази спокойствие и мисли! Това наистина ли се случва? Разбира се, че се случи! Някакъв побъркан тип, който се нарича Слейтър, току-що се обади по мобилния ми телефон и заплаши да взриви колата ми.

Кевин грабна телефона и погледна към дисплея му: Скрит номер, 00:39.

Истинска ли беше заплахата? Кой би взривил кола насред оживена улица заради някаква гатанка? Някой се опитваше да му изкара акъла от страх по някакви си свои маниакални причини. Или пък някакъв ненормалник го беше избрал случайно за следващата си жертва, някой, който вместо проститутките мразеше студентите от семинарията и наистина възнамеряваше да го убие.

Мислите му препускаха лудо. Какъв грях? И той имаше грехове, разбира се, но никой от тях не изпъкваше пред останалите.

Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?

Пулсът му отекваше в ушите. Може би трябваше да слезе от пътя. Естествено, че трябваше да слезе! Ако имаше и най-малка вероятност Слейтър наистина да изпълни заплахата си...

За пръв път Кевин си представи как колата му избухва. Стомахът му се сви от страх. Трябваше да се махне оттук! Трябваше да се обади на полицията!

Но не веднага. Първо трябваше да излезе от колата! Навън!

Той махна крака си от педала за газта и натисна спирачката. Гумите на форда изсвистяха. Изсвири клаксон. Мерцедесът.

Кевин се извърна и погледна през задното стъкло. Прекалено много коли. Трябваше да намери някое по-празно място, където летящите парчета щяха да нанесат най-малко щети. Даде газ и се стрелна напред. 12:05. Но колко секунди? Трябваше да приеме, че трите минути изтичат в 12:06.

В главата му се гълпяха безброй мисли: за внезапната експлозия, за гласа по телефона, за това как реагират околните коли на резките движения на форда по пътя. *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?*

Огледа се трескаво. Трябваше да изостави колата някъде, където нямаше да взриви квартала. *Та тя дори няма да се взриви, Кевин. Успокой се и помисли.* Той не спираше да прокарва нервно пръсти през косата си.

Премина в дясното платно, пренебрегвайки гневните клаксони. Приближаваше бензиностанция „Тексако“ — лош избор. Зад нея се зададе китайски ресторант от веригата „Доктор Уонг“ — не по-добър. В тази част от пътя не се виждаха никакви паркинги; жителите на квартала паркираха покрай тротоарите. Отпред обедните тълпи се бяха устремили към Макдоналдс и Тако Бел. Часовникът все още показваше 12:05. От доста време не беше помръднал.

Мислите му се объркаха напълно от пристъпа на истинска паника. *Ами ако наистина избухне? Ще се взриви, нали? Боже, помогни ми! Трябва да се махна оттук!* Той сграбчи токата на предпазния колан с трепереща ръка. Отпусна леко ремъка. Отново се вкопчи с две ръце във волана.

На около стотина метра вляво от булеварда се виждаше един супермаркет „Уол Март“. Огромният му паркинг беше зает едва наполовина. От градината в центъра му тръгваше широка пешеходна пътека, която като естествена канавка заобикаляше асфалтирания терен отвсякъде. Той реши: „Уол Март“ или нищо.

Натисна клаксона и сви рязко в средното платно, хвърляйки бегъл поглед в огледалото за обратно виждане. Металическо изскърцване го накара да се свие — беше одраскал една кола. Сега вече нямаше измъкване.

— Махнете се от пътя ми! Дайте път!

Той махаше трескаво с лявата си ръка, но успя само да си удари кокалчетата в стъклото. Простена и сви рязко в крайното ляво платно. С гръмотевичен трясък премина през високия петнайсет сантиметра разделителен бордюр и навлезе в насрещното движение. Хрумна му, че челният сблъсък няма да е по-добър вариант от взривяването, но вече се движеше срещу десетината приближаващи коли.

Засвистяха гуми, засвириха клаксони. Успя да се размине само с един удар в бронята. От задницата се беше откачило нещо, което стържеше по асфалта. Той отрязва пътя на един пикап, който се опитваше да излезе от паркинга.

— Внимавай! Махни се от пътя ми!

Кевин влетя с рев в паркинга на „Уол Март“ и погледна часовника си. Някъде по пътя той беше прескочил на 12:06.

Трафикът по булевард „Лонг Бийч“ беше замрял. Не се случваше всеки ден някоя кола да се вреже като топка за боулинг в насрещното движение.

Кевин профуча покрай няколко купувачи със зяпнали уста и заора в зелената пътека. Едва тогава забеляза бордюра. При удара фордът спуска гума; този път Кевин удари главата си в тавана. Тъпа болка се спусна от врата му надолу.

Вън, вън, вън!

Колата пропадна в канавката и Кевин скочи върху спирачката. За миг си помисли, че може да се преобърне. Но колата се плъзна и рязко спря, опряла нос в отсрещния наклон.

Той сграбчи дръжката на вратата, отвори я рязко и скочи, претъркулвайки се при падането върху пръстта. Изправи се със залитане, изкатери се по стената на канавката и хукна към паркинга. Към него се бяха запътили поне десетина зяпачи.

— Назад! Връщайте се назад! — Кевин трескаво ръкомахаше. — В колата има бомба! Назад!

Те спряха и се втренчиха в него с ужас в очите. След това всички, освен трима, се обърнаха и побягнаха, надавайки предупредителни крясъци.

Кевин размаха бясно ръце към останалите.

— Връщайте се, идиоти такива! В колата има бомба!

Хората побягнаха. Силен звук на сирена разцепи въздуха. Някой беше успял да се обади на полицията.

Кевин се отдалечи на около петдесетина крачки от алеята, когато му хрумна, че колата още не е избухнала. Ами ако все пак нямаше никаква бомба? Той спря и се обърна, задъхан и треперещ. Със сигурност трите минути отдавна бяха изминали.

Нищо.

Дали все пак не беше просто шега? Който и да му се беше обадил, беше успял да нанесе достатъчно щети и без да взривява бомба.

Кевин се огледа. Зяпачите се бяха събрали на безопасно разстояние на пътя. Движението беше спряло съвсем и задръстването продължаваше докъдето му стигаше погледът. Над една синя хонда със свистене се издигаше пара — сигурно нея беше ударил със задната броня. Поне стотина души гледаха ненормалника, който беше вкарал колата си в канавката. Освен приближаващия се вой на сирени, наоколо цареше зловещо мълчание. Той направи крачка обратно към колата си.

Добре поне че нямаше бомба. Няколко ядосани шофьори и малко очукани брони, голяма работа. Беше постъпил по единствения правилен начин. Пък и не беше сигурно, че няма бомба. Щеше да остави това на полицията, след като им разкаже всичко. Те щяха да му повярват. Кевин се спря. Колата се беше забила в калта и лявата ѝ задна гума стърчеше във въздуха. Оттук всичко изглеждаше доста глупаво.

— Бомба ли каза? — извика някой.

Кевин погледна към възрастния мъж с побеляла коса и бейзболна шапка на „Кардиналите“. Мъжът го гледаше втренчено.

— Нали каза, че има бомба?

Кевин погледна отново към колата, чувствайки се като пълен глупак.

— Мислех, че има...

Оглушителна експлозия разтърси земята. Кевин се сви инстинктивно и вдигна ръце, за да защити лицето си.

Огнено кълбо обви колата; към небето се издигна стълб от черен дим. Яркият пламък се сви с тихо изпукване и от овъгления скелет на някогашния му форд на талази се понесе пушек.

Кевин се отпусна на едно коляно и зяпна слисано, с широко отворени очи.

2.

Само за трийсет минути теренът беше отцепен и започна разследване под ръководството на някой си детектив Пол Милтън. Имаше мускулиста фигура и вървеше с поклащаща се походка като гангстер — подражател на Шварценегер с неизменно намръщена физиономия и рус бретон, който падаше върху челото му. Кевин рядко намираще хората за плашещи, но Милтън по никакъв начин не се опита да успокои и без това съсипаните му нерви.

Току-що някой се беше опитал да го убие. Някой на име Слейтър, който, изглежда, го познаваше много добре. Някакъв ненормалник, достатъчно умен и злобен, за да постави бомба в колата му и да я взриви, ако исканията му не бъдат изпълнени. За Кевин сцената на експлозията наподобяваше оживяла абстрактна картина.

Жълта лента ограждаше периметъра и униформени полицаи събираха отломките, слагаха им етикети и ги трупяха на спретнати купчинки в откритата каросерия на един пикап, за да бъдат откарани в управлението. Тълпата бе нараснала до около стотина души. На лицата на някои бе изписано смущение; други разказваха своята версия на събитията, жестикулирайки оживено. Единственото установено нараняване беше леко порязване на дясната ръка на един тийнейджър. Оказа се, че едната от колите, които Кевин беше закачил по време на безумното си препускане на пряко през улицата, беше нетърпеливият мерцедес. Щом шофьорът му узна обаче, че се е движил зад кола бомба, отношението му веднага се промени. Любопитните зяпачи продължаваха да задръстват булевард „Лонг Бийч“, но отломките от взривената кола вече бяха събрани.

В паркинга бяха спрели три новинарски буса. Ако Кевин разбираше правилно цялата ситуация, то значи лицето му и разбитата му кола се излъчваха на живо из целия Лос Анджелис. Над главите на събралата се тълпа кръжеше новинарски хеликоптер.

Един от криминалистите работеше старателно по изкривените останки от багажника, където очевидно беше поставена бомбата. Друг

детектив вземаше отпечатъци от откъснатите врати.

Кевин разказа накратко историята си на Милтън и сега чакаше да бъде отведен в управлението. Съдейки по това как го гледаше мъжът, беше повече от сигурен, че детективът го подозира. Елементарен преглед на доказателствата щеше да изчисти името му, но го притесняваше един дребен детайл. Беше пропуснал да спомене за искането на Слейтър да признае греха си.

Какъв грях? Последното нещо, от което се нуждаеше точно сега, бе полицията да започне да рови из миналото му в търсене на някакъв грях. Грехът не беше важен. Важна бе гатанката и думите на Слейтър, че ако се обади в пресата и даде верен отговор, ще се размине с експлозията. Точно това беше казал на полицията.

От друга страна умишленото укриване на информация при разследване не беше ли също престъпление?

Мили боже, току-що някой взриви колата ми! Абсурдността на този факт отекваше в съзнанието му, заглушавайки всички мисли. Той нервно приглади косата си.

Седеше на стола, даден му от един полицаи, и нервно потропваше с крак по тревата. Докато изслушваше докладите на следователите и разпитваше свидетелите, Милтън не сваляше поглед от него. Кевин отново погледна към колата, върху която работеха криминалистите. Не можеше да разбере какво биха могли да научат от останките. Той се изправи, олюлявайки се, пое си дълбоко дъх и тръгна надолу по склона към колата.

Криминалистът при багажника се оказа жена. Чернокожа, дребничка, може би от Ямайка. Тя го погледна и повдигна вежди. Хубава усмивка. Но усмивката не можеше да разкраси ужасната гледка зад гърба ѝ.

Трудно можеше да повярва, че купчината димящ изкривен метал и пластмаса някога бе представлявала автомобил.

— Който го е направил, е имал глава на раменете си — каза тя. На баджа ѝ беше написано името Нанси Стърлинг. Тя отново погледна към остатъците от багажника и посипа с прашец вътрешния ръб.

Кевин се прокашля.

— Можете ли да ми кажете каква с била бомбата?

— Наясно ли сте с бомбите? — попита тя.

— Не. Знам, че има динамит и С-4. Това е всичко.

— Ще разберем със сигурност едва в лабораторията, но на мен ми прилича на динамит. След като избухне, не оставя химически следи.

— Знаете ли как я е взривил?

— Все още не. С дистанционно управление или с таймер, а може би и двете, но така или иначе не разполагаме с много следи от тях. Все някога ще разберем. Винаги го правим. Вие се радвайте, че сте се отървал.

— Стига, не се шегувайте!

Той я наблюдаваше как слага лепенка върху един напрашен пръстов отпечатък, отлепя я и запечатва неясната следа върху една карта. Написа нещо върху картата, след което продължи да оглежда с фенерчето си.

— Единствените отпечатъци, които сме успели да намерим досега, са на места, където обикновено биха останали вашите. — Тя сви рамене. — Хора като него не биха проявили глупостта да работят без ръкавици, но знае ли човек. Дори най-умните все някога допускат грешка.

— Надявам се да е така. Луда работа.

— Обикновено е така. — Тя му се усмихна приятелски. — Добре ли сте?

— Нали съм жив. Надявам се повече да не се сблъскам с него. — Гласът му потрепна.

Нанси се изправи и го погледна в очите.

— Ако това по някакъв начин ще ви успокои, ако бях на ваше място, щях да седя на тротоара, обляна в сълзи. Както ви казах, ще го пипнем; винаги ги хващаме. Ако наистина е искал да ви убие, вече да сте мъртъв. Този тип е педантичен и пресметлив. Иска ви жив. Поне аз така смятам.

Тя погледна към детектив Милтън, който разговаряше с един репортер.

— Освен това не се връзвайте на Милтън. Той е добро ченге. Може би малко самовлюбен. Случаи като този адски го стимулират.

— Защо?

— Заради общественото мнение. Да кажем, че това го вдъхновява. — Тя се усмихна. — Не се тревожете. Както вече казах, той е добър детектив.

Сякаш по команда Милтън обърна гръб на камерата и тръгна към тях.

— Да вървим, каубой. Имаш ли още работа тук, Нанси?

— Вече приключих.

— Някакви първоначални резултати?

— Ще ги имаш до половин час.

— Трябват ми сега. Искам да задам няколко въпроса на господин Парсън.

— Не съм готова още. След половин час, на бюрото ти.

Двамата се гледаха, без да отместват погледи.

Милтън щракна с пръсти към Кевин.

— Да вървим. — И се запъти към един буик последен модел, паркиран на улицата.

* * *

Климатикът в управлението беше повреден. След като прекара два часа в задушната конферентна зала, Кевин най-после започна да се успокоява.

Един полицаи му взе отпечатъците, за да ги сравни с онези от колата, след което Милтън прекара половин час в анализиране на историята му, преди изведнъж да стане и да излезе от стаята, оставяйки го сам. Последвалите двамадесет минути, прекарани в уединение, осигуриха достатъчно време на Кевин да преосмисли отново обаждането на Слейтър, вперил поглед в едно голямо кафяво петно на стената. Но така или иначе не успя да го разгадае, което го разтревожи още повече.

Размърда се в стола си и започна да потропва с крак по пода. В живота му имаше толкова много неща, които не знаеше, но сегашната ситуация беше нещо съвсем различно. Някакъв мъж на име Слейтър го беше объркал с някой друг и едва не го беше убил. Нима не беше страдал достатъчно през живота си? А сега се беше замесил и в *това*, каквото и да беше то. Властите го проучваха под микроскоп. Щяха да се разровят в миналото му. Да се опитват да го разберат. Но дори самият Кевин не можеше да го разбере. И нямаше никакво намерение да им позволи да се опитват.

Вратата се отвори с трясък и Милтън връхлетя в стаята.

Кевин се прокашля.

— Нещо ново?

Милтън яхна стола, обърнат с облегалката напред, хвърли една папка на масата и погледна Кевин с тъмните си очи.

— Ти ми кажи.

— Какво имате предвид?

Милтън примигна два пъти и пропусна въпроса.

— ФБР изпраща човек да работи по случая. Агенцията за алкохол, тютюн, оръжия и експлозивни също се интересува, както и щатската полиция — всичките. Но ако питаш мен, случаят е под моята юрисдикция. Това, че терористите предпочитат бомби не означава, че всяка бомба е дело на терорист.

— Значи според тях става въпрос за терорист?

— Не съм го казал. Но напоследък Вашингтон вижда във всичко терористичен акт, така че със сигурност ще подгонят този тип. Няма да се изненадам, ако ЦРУ дойдат и се заровят в папките. — Милтън го погледна без да мига няколко дълги секунди, след което бързо примига три пъти. — Според мен си имаме работа с някой откачен младок. Интересно е защо е избрал точно теб. В това няма много смисъл.

— Цялата тази работа изглежда безсмислена.

Милтън отвори папката.

— В лабораторията се нуждаят от няколко дни, за да довършат работата си по малкото улики, които успяхме да открием, но въпреки това имаме някои предварителни резултати, най-значимият от които е нищо.

— Как така нищо? Без малко да излетя на парчета във въздуха!

— Нито една улика няма истинска стойност за разследването. Ще ти обясня накратко — току-виж събудя нещо в съзнанието ти. — Той отново погледна Кевин. — Значи имаме мъж с нисък, дрезгав глас, който се нарича Ричард Слейтър и който те познава достатъчно добре, за да те избере за мишена. Ти, от друга страна, нямаш представа кой би могъл да бъде. — Милтън направи кратка пауза, за да подсили ефекта. — Той конструира бомба, използвайки обикновена електроника, която може да се купи във всеки магазин, и динамит, което прави бомбата практически непроследима. Умно. След това поставя бомбата в багажника на колата ти. Обажда ти се, знаейки, че ще бъдеш в колата,

и заплашва да я взриви след три минути, ако не разгадаеш някаква загадка. *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?* Пропускам ли нещо?

— Като че ли не.

— Благодарение на бързата ти мисъл и невероятните шофьорски умения ти успяваш да откараш колата на сравнително безопасно място и да избягаш. Както ти е обещано, колата се взривява, след като не успяваш да разгадаеш гатанката и да се обадиш с отговора в пресата.

— Точно така.

— Предварителните резултати показват, че онзи, който е поставил бомбата, не е оставил отпечатъци. Не съм изненадан — този тип определено не е селският идиот. Експлозията е щяла да предизвика значителни косвени жертви. Ако беше останал на улицата по време на взрива, щяхме да имаме много трупове в моргата. Това е достатъчно, за да предположим, че този тип е или адски ядосан, или бесен ненормалник, най-вероятно и двете. Значи имаме умен, имаме и ядосан. Следиш ли мисълта ми?

— Звучи логично.

— Онова, което ни липсва, е най-очевидната връзка в подобни случаи. Мотивът. Без мотив нямаме нищо. А ти нямаш никаква представа защо някой би поискал да ти навреди? Нямаш врагове от миналото, никой не те е заплашвал напоследък, не съществува никаква причина да подозираме когото и да било на тази земя, че иска да ти навреди по някакъв начин?

— Той не се опита да ми навреди. Той искаше да ме убие, иначе просто нямаше да взриви бомбата.

— Точно така. Значи не само нямаме представа защо някой си, наречен Слейтър, ще *иска* да ти взриви колата; ние не знаем дори защо го *направи*. Какво постигна с това?

— Уплаши ме.

— Никой няма да тръгне да плаши човек, като му взриви квартала. Но добре, да речем, че е искал да те уплаши — мотивът отново липсва. Кой би искал да те уплаши? Защо? Но ти нямаш никаква представа, нали? Нищо, което някога си направил през живота си, не дава повод на никого да направи нещо срещу теб.

— Аз... не се сещам за нищо. Да не би да искате да започна да си измислям? Нали ви казах вече, наистина не знам.

— Така ни оставяш на сухо, Кевин. Като риба на сухо.

— Ами обаждането по телефона? — попита Кевин. — Не можете ли да го проследите?

— Не. Това се прави само по време на разговора. Пък и от телефона ти е останало само парче разтопена пластмаса. Ако имаме късмет, следващия път ще успеем. — Той затвори папката. — Нали се сещаш, че ще има и следващ път?

— Не е задължително. — Всъщност тази мисъл му беше минала през ума, но той отказваше да я приеме на сериозно. Можеше да приеме, че понякога на хората им се случват подобни неща. Но преднамерено покушение срещу него беше нещо немислимо.

— Ще има — каза Милтън. — Този тип се е постарал доста за изготвянето на тоя номер. Той иска нещо и ние сме длъжни да предположим, че не го е получил. Освен ако не си избран напосоки или не е някаква ужасна грешка, той ще опита отново.

— Може да ме е сбъркал с някой друг.

— Няма начин. Действал е твърде методично. Наблюдавал те е, минирал е колата ти, знаел е всяко твое движение и я е взривил изключително внимателно.

Така беше. Слейтър знаеше повече от полицията.

— Той ме уплаши. Може би е искал точно това.

— Може би. Готов съм да приема всякакви предположения. — Милтън замълча. — Сигурен си, че няма какво друго да ми кажеш? Не знаем много за теб. Никога не си бил женен, нямаш досие, завършил колеж, в момента учиш в семинарията. Не си от хората, които биха се замесили в подобно престъпление.

Кевин се сети за искането на Слейтър.

— Ако се сетя за нещо друго, веднага ще ви уведомя, повярвайте ми — рече той.

— Тогава можеш да си вървиш. Наредих да подслушват телефоните ти — момчетата ще се погрижат за това утре сутрин. Освен това поставих униформени пазачи пред къщата ти в Сигнал Хил, но се съмнявам, че си имаме работа с човек, който ще иска да се приближи до дома ти.

— Ще ми подслушват телефоните? — Щяха да се разровят, нали? Но той нямаше от какво да се страхува, стига да не започнат да ровят в миналото му.

— С твое разрешение, разбира се. Имаш ли други мобилни телефони?

— Не.

— Ако този тип се свърже с теб по някакъв друг начин, веднага искам да разбера за това, ясно ли е?

— Разбира се.

— Прости ми за коравосърдечието, но вече не става въпрос само за теб. — Очите му проблеснаха. — Репортерите са плъзнали навсякъде и искат обяснения. Може да привлечеш вниманието на медиите. Не разговаряй с тях. Дори не ги поглеждай. Концентрирай се, *carice*^[1]?

— Аз съм жертвата тук, нали? Защо оставам с впечатлението, че всъщност разследвате мен?

Милтън постави длани върху масата.

— Защото е така. Навън броди чудовище и то е избрало теб. Трябва да разберем защо. Което означава, че трябва да научим повече за теб. Трябва да установим мотивите му. Така стоят нещата.

Кевин кимна. В това имаше смисъл.

— Свободен си да си вървиш. — Детективът му подаде една визитна картичка. — Обади ми се. Номерът ми е на гърба.

— Благодаря.

— Не ми благодари все още. Винаги ли гледаш в пода, когато разговаряш с хората, или просто криеш нещо?

Кевин се поколеба.

— Някога хрумвало ли ви е, че всявате ужас в свидетелите си, детектив?

Мъжът отново замига учестено — този път четири пъти. Пол Милтън може и да имаше някакви политически стремежи, но според Кевин детективът щеше да ги осъществи само в случай че народът реши да предаде управлението на страната на вампирите.

Милтън стана и излезе от стаята.

[1] Разбра ли (ит.). — Б.пр. ↑

3.

Петък

Следобед

Едно приятелски настроено ченге на име Стив съпроводи Кевин до задната врата и го откара до агенцията за коли под наем на „Херц“. Двайсет минути по-късно Кевин държеше ключовете на един форд таурус, почти идентичен със сейбъла, който вече не съществуваше.

— Сигурен ли си, че ще можеш да шофираш? — попита Стив.

— Ще мога.

— Добре. Ще карам след теб, докато се прибереш у дома.

— Благодаря.

Домът му представляваше двуетажна къща, която Кевин беше купил пет години по-рано, когато навърши дваайсет и три, използвайки парите от попечителския фонд, създаден от родителите му малко преди катастрофата. Един пиян шофьор се беше врязал в колата на Рут и Марк Литъл, когато Кевин беше едва на една годинка — твърдяха, че са загинали на място. Единственият им син беше оставен при бавачката му. Парите от застраховката отидоха у сестрата на Рут, Белинда Парсън, която получи пълно попечителство над Кевин и по-късно го осинови. Само с няколко драсвания с химикала на съдията Кевин престана да бъде Литъл и стана Парсън. Той нямаше никакви спомени за истинските си родители, нямаше братя или сестри, и доколкото знаеше — никаква собственост. Само попечителския фонд, който премина в негови ръце след като навърши осемнайсет години, за голямо раздразнение на леля му Белинда.

Както се оказа по-късно, парите му потрябваха чак когато стана на дваайсет и три, а дотогава сумата беше нараснала на триста хиляди долара — малък подарък, който да му помогне да изгради новия си живот веднага щом установи, че има нужда от такъв. Дотогава беше наричал Белинда „майко“. Вече я наричаше своя леля. Тя беше точно това, слава богу. Леля Белинда.

Кевин вкара колата в гаража и слезе от нея. Махна с ръка на полицая, който мина край него и затвори гаражната врата. Светлината бавно отстъпваше място на здрача. Той влезе в пералното помещение, погледна към пълния с мръсно пране кош и си напомни да пусне дрехите да се извъртят преди да си легне. Единственото нещо, което искрено мразеше, беше безпорядъкът. Той бе истинският враг на разбирането, а Кевин бе живял достатъчно дълго без разбиране. Колко ли педантичен и подреден трябва да е един химик, за да разбере ДНК веригата? Колко организирана трябва да е НАСА, за да успее да разбере Луната? Само една грешка и бум!

Купчината мръсни дрехи лъхаше на безпорядък.

Кевин отиде в кухнята и остави ключовете на плота. *Някой току-що ти взриви колата, а ти си мислиш за прането.* Добре, а какво всъщност трябваше да направи? Да пропълзи в ъгъла и да се скрие? Беше успял да избегне смъртта — би трябвало да вдигне купон. Да вдигнем тост за живота, приятели. Изправихме се лице в лице с врага и оцеляхме след бомбения взрив до „Уол Март“.

Взemi се в ръце, моля те. Ръсиш невероятни глупости. И все пак, в светлината на случилото се преди няколко часа, той се чувстваше щастлив, че е оцелял и беше изпълнен с благодарност. *Блажени са вярващите. Да, наистина, божията благодат се изсипа върху нас. Да живее Кевин.*

Погледът му мина край кухненския ъгъл с кръглата дъбова маса и се устреми през панорамния прозорец, който гледаше към предния двор. Върху разкопания хълм от другата страна на улицата стърчеше неподвижно една нефтена помпа. Това беше гледката му. В днешно време само това можеше да се купи за двеста хиляди долара.

От друга страна пък все пак имаше хълм. Кевин примигна. Въръжен с обикновен бинокъл, всеки с малко повече ум в главата си би могъл да се настани в основата на помпата и да наблюдава напълно необезпокояван как Кевин Парсън пере мръсното си бельо.

Изведнъж тръпките се появиха отново. Кевин бързо отиде до прозореца и спусна щорите. Обърна се и огледа коридора. Освен кухнята и пералното помещение, на етажа имаше още всекидневна, баня и плъзгащи се стъклени врати, които водеха до малък заден двор, обграден от бяла дървена ограда. Спалните бяха на втория етаж. От този ъгъл можеше да види задния двор през всекидневната. Напълно

бе възможно Слейтър да го беше наблюдавал в продължение на месеци!

Не. Това бяха глупости. Слейтър знаеше нещо за него, нещо от миналото му — някой ненормален моторист, когото беше вбесил на магистралата. Може би дори...

Не, в никакъв случай. Ами че той тогава беше още хлапе.

Кевин избърса чело с опакото на ръката си и отиде във всекидневната. Големият кожен диван и разтегателният фотьойл гледаха към четирийсет и два инчовия телевизор с плосък екран. Ами ако Слейтър беше влизал тук?

Той огледа стаята. Всичко си беше на мястото, прахът от холната масичка беше забърсан, килимът — изчистен с прахосмукачката, списанията бяха подредени на стойката до фотьойла. Пълен порядък. Учебникът му „Въведение във философията“ лежеше на кухненската маса. По стените бяха закачени пътнически постери с размери половин на един метър. Общо шестнайсет на брой, включително онези на втория етаж. Истанбул, Париж, Рио, Карибите и още десетина други. Някой непознат би решил, че той работи в пътническа агенция, но за Кевин постерите бяха просто врата към истинския свят, места, които щеше да посети някой ден, за да разшири хоризонта си.

Да увеличи познанието си.

Дори Слейтър да беше влизал тук, това нямаше как да се разбере, без да се вземат отпечатъци. Може би Милтън трябваше да изпрати екип.

Спокойно, момче. Това е просто изолиран инцидент, не е никаква мащабна инвазия. Все още няма нужда да обръщаш къщата с главата надолу.

Той отиде до дивана и после се върна обратно. Взе дистанционното и пусна телевизора. Предпочете да прехвърля каналите на големия екран на сонито, вместо да се спре на някоя определена програма. Телевизорът беше поредният прозорец към живота — чудесен монтаж на света в цялата му красота и грозота. Което нямаше никакво значение; той беше реален.

Продължи бързо да прехвърля каналите. Футбол, готварско предаване, жена, облечена в кафява рокля, която показва как се садят мушката, реклама на „Видал Сасун“, Бъгс Бъни. Спря се на Бъгс. *К'во става, докторе?* Бъгс Бъни му разкриваше много повече истини за

света, отколкото хората от екрана. „Ако стоиш твърде дълго в дупката, тя се превръща в твоя гробница.“ Не беше ли наистина така? Това беше проблемът на Белинда — тя все още се криеше в дупката. Премина на друг канал. Новини...

Новините. Загледа се в ефирните образи, очарован от сюрреалистичните кадри на пушещата кола. Неговата кола.

— Леле — промърмори. — Това съм аз. — Той поклати невярващо глава и разроши косата си. — Наистина съм аз. И успях да оцелея.

Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада? Онзи щеше пак да се обади. Нали се сещаш, че ще има и следващ път?

Кевин спря телевизора. Един психиатър многозначно веднъж му беше казал, че мозъкът му е необичаен. Резултатите от теста му за интелигентност бяха сред най-високите — никакви проблеми там. Всъщност, ако имаше някакъв проблем — а д-р Суонлиът, психиатърът многозначно, определено смяташе, че няма такъв — то той беше, че умът му обработваше информацията със скорост, характерна за годните на растеж. Обикновено с възрастта синаптичната активност се забавя, което обяснява защо възрастните могат да бъдат същинска напасть зад волана. Кевин приемаше света през очите на възрастен с невинността на дете. Кое то, обяснено със засуканите термини от психоаналитика, всъщност нямаше никаква практическа стойност, колкото и развълнуван да беше д-р Суонлиът.

Кевин погледна нагоре към втория етаж. Ами ако Слейтър се беше качвал и там?

Той тръгна нагоре, вземайки по две стъпала наведнъж. Вляво се намираше голямата спалня, вдясно — стаята за гости, която използваше като свой офис, и баня между тях. Кевин се отправи към стаята за гости, щракна копчето за осветлението и надникна вътре. Бюро с компютър, стол, няколко секции, едната с десетина учебника, а другите претърпани с над двеста романа. Беше открил магията на литературата още в ранните си тийнейджърски години и точно тя му беше помогнала да се освободи. Нямаше по-добър начин да разбереш живота от това да го изживееш — ако не лично ти, то поне чрез живота на другите. Не четеш ли, все едно си обърнал гръб на най-блестящите умове.

Кевин огледа заглавията на книгите. Кунц, Кинг, Шекспир, Кард, Стивънсън, Пауърс — доста еkleктична колекция. При скорошното си възраждане ги беше чел с ненаситна страст. Да се каже, че леля Белинда не одобрява романите, беше все едно да се каже, че океанът е мокър. По същия начин се отнасяше и към учебниците му по философия и теология.

Тук постерите по стените бяха от Етиопия, Египет, Южна Африка и Мароко. Кафяво, кафяво, зелено, кафяво. Това беше.

Затвори вратата и отиде в банята. Нищо. Мъжът в огледалото имаше кестенява коса и сини очи. На слабата светлина изглеждаха сивкави. Имаше нещо привлекателно в него, но общо взето средна хубост. Не от хората, които биват преследвани от психопати. Той изсумтя и забърза към спалнята си.

Леглото му беше оправено, вратите на гардероба затворени, щорите вдигнати. Всичко беше наред. *Виждаш ли, само ти се привиждат разни работи.*

Кевин въздъхна и свали ризата и панталоните си. Трийсет секунди по-късно вече се беше преоблякъл в бледосиня тениска и дънки. Трябваше да възстанови поне донякъде усещането за нормалност. Той хвърли ризата в кошчето за пране, закачи панталоните си в гардероба и тръгна към вратата.

Погледът му беше привлечен от цветно петно на нощното шкафче. Розово. Иззад нощната лампа се подаваше някаква розова панделка.

Сърцето му реагира преди ума му и се разтупка като полудяло. Той се приближи до шкафчето и се втренчи в розовата панделка за коса. Беше я виждал и преди. Можеше да се закълне, че е виждал тази панделка. Преди много години. Някога Саманта му беше подарила точно такава, и тя отдавна се беше изгубила някъде.

Обърна се. Дали Сам беше чула за инцидента и беше пристигнала от Сакраменто? Наскоро му се беше обадила по телефона, но не беше споменала нищо за идване. За последно беше виждал приятелката си от детинство преди десет години, когато тя замина да учи в колеж, след като навърши осемнайсет. Последните няколко години беше прекарала в Ню Йорк, работейки в службите за сигурност и едва наскоро се беше преместила в Сакраменто като служител в Калифорнийското бюро за разследвания.

Но панделката беше нейна!

— Саманта? — Гласът му отекна в стаята.

Тишина. Разбира се, вече беше огледал стаята. Освен ако...

Грабна панделката, хукна към стълбите и бързо слезе долу.

— Саманта!

Точно двајсет секунди му биха достатъчни да претърси къщата и да отхвърли вероятността отдавнашната му приятелка да го е посетила и да си играе на криеница, както когато бяха деца. Освен ако не беше дошла по-рано, не беше оставила панделката и после не си беше тръгнала с намерението да му се обади по-късно. Възможно ли беше това? При други обстоятелства щеше да е чудесна изненада.

Кевин стоеше озадачен в кухнята. Ако беше оставила панделката, щеше да му остави и съобщение, бележка, все нещо.

Но бележка нямаше. Черният му телефон лежеше на кухненския плот. Получени съобщения: едно голямо червено „0“.

Ами ако Слейтър е оставил панделката? Трябваше да се обади на Милтън. Кевин прокара пръсти през косата си. Милтън щеше да научи повече за панделката, което означаваше, че трябва да му разкаже за Саманта, тоест да разкрие миналото си. А той не можеше да го направи, не и след като толкова дълго се беше крил от него.

Тишината го притискаше.

Погледна към панделката, която стискаше с трепереца ръка и бавно се отпусна върху кухненския ъгъл. Миналото. Преди толкова много време.

Той затвори очи.

* * *

Кевин беше на десет години, когато за пръв път видя красивото момиче, което живееше надолу по улицата. Това се случи година преди да се срещнат с момчето, което искаше да ги убие.

Срещата със Сам два дни след рождения му ден беше страхотен подарък. Най-хубавият. Брат му Боб, който всъщност му беше братовчед, му беше подарил йо-йо, което много му хареса, но не толкова, колкото запознанството със Саманта. Естествено, никога нямаше да го признае пред Боб. Всъщност не беше сигурен дали

изобщо иска да му каже за Саманта. Това беше неговата тайна. Боб можеше да е с осем години по-голям от Кевин, но беше малко бавен в главата — и никога нямаше да се оправя.

Онази нощ имаше пълнолуние и Кевин си беше легнал в седем часа. Винаги си лягаше рано. Някой път дори преди вечеря. Но тази нощ се въртя почти цял час под завивките, без да може да заспи. Реши, че може би е твърде светло заради ярката лунна светлина, която се процеждаше през белите щори. Обичаше да му е тъмно, когато спи. Пълен мрак, за да не може да вижда дори ръката си, когато я приближи на сантиметър от носа си.

Може би ако сложи малко вестници или одеялото си върху прозореца, ще стане достатъчно тъмно.

Той се измъкна от леглото, издърпа сивото вълнено одеяло и го закачи на куките над корнизата. Леле, навън беше наистина светло. Погледна към вратата на спалнята си. Майка вече си беше легнала.

Ролетната щора висеше от една монтирана кутия; зацапаното платно покриваше малкия прозорец през по-голямата част от времето. И без това през него се виждаше само задният двор. Кевин спусна одеялото и надигна единия край на щората.

Мътна светлина осветяваше праха в задния двор. Вляво се виждаше кучешката колиба — ясно, сякаш беше ден. Можеше дори да различи всяка отделна дъска от оградата около къщата. Кевин вдигна поглед към небето. Ярката луна, която светеше като крушка, му се усмихна и той ѝ се усмихна в отговор. Леле!

Тъкмо се намери да пусне щората, когато нещо привлече погледа му. На една от дъските на оградата имаше някаква грапавина. Примигна и се взря в нея. Не, не беше грапавина! А...

Кевин пусна рязко щората. Там имаше някой, който го гледаше!

Той изпъзля от леглото си и се притисна до стената. Кой би могъл да го гледа посред нощ? Кой въобще ще иска да го гледа? Беше някакво дете, нали? Някое от съседските момчета или момичета.

Може пък да му се беше сторило, че вижда някого. Изчака няколко минути, достатъчно време, за да може човекът да си тръгне, и после събра смелост да надникне отново.

Този път надигна щората едва-едва. Още беше там! Кевин си мислеше, че сърцето му ще се пръсне от страх, но продължи да гледа. Вече не можеше да го види; щората беше спусната твърде ниско.

Определено беше момиче; поне това можеше да разбере. Момиче, може би на неговата възраст, с дълга руса коса и лице, което може би беше красиво, доколкото можеше да прецени, въпреки че не го виждаше в подробности.

Изведнъж тя се скри от погледа му и изчезна.

Кевин не можа да заспи. Следващата нощ не можа да устои и да не погледне отново, но момичето го нямаше. Беше изчезнало завинаги.

Поне така си мислеше.

Три дни по-късно отново лежеше в леглото си и този път беше сигурен, че поне от един час се опитва неуспешно да заспи. Майка го беше накарала да спи много дълго следобед и сега просто не чувстваше умора. Луната вече не светеше толкова ярко, но така или иначе той беше покрил прозореца с одеялото си. След известно време реши, че може да е по-добре, ако пропусне малко светлина. Току-виж успял да прилъже съзнанието си да реши, че вече е настъпило утрото и той е много изморен, защото не е могъл да спи цяла нощ.

Кевин стана, откачи вълненото одеяло и дръпна ръчката за автоматично навиване на щората.

Едно малко, кръгло лице беше залепило нос към стъклото. Той отскочи назад и се претърколи ужасен от леглото. Изправи се на крака. Тя беше там! Тук! До прозореца му! Момичето от онази нощ беше точно тук и го шпионираше!

Кевин едва не изкрещя. Момичето се усмихваше. Вдигна ръка и му махна, сякаш го беше познала и просто беше спряла да го поздрави.

Той погледна към вратата. Надяваше се, че Майка не беше чула нищо. После се обърна отново към момичето до прозореца. Тя му говореше нещо, подтикваше го да направи нещо.

Той можеше само да стои и да я зяпа вцепенен.

Непознатата му даваше знак да отвори прозореца! В никакъв случай! И без това не можеше да го направи; прозорецът беше здраво залостен.

Всъщност тя въобще не изглеждаше страшна. Дори беше доста привлекателна. Лицето ѝ беше красиво, косата ѝ — дълга. Защо толкова се плашеше от нея? Може би не трябваше. Лицето ѝ изглеждаше толкова... мило.

Кевин отново погледна към вратата и после се плъзна обратно към леглото си. Тя отново му махна и този път той ѝ махна в отговор.

Тя отново посочи към прозореца, правейки някакви знаци. Той се загледа в ръцете ѝ и изведнъж разбра. Казваше му да отлости прозореца! Погледна към единствения винт, който го придържаше към рамката и за пръв път осъзна, че би могъл да го развие. Трябваше само да намери подходящия инструмент. Една монета, може би. Намираха му се няколко.

Внезапно изпълнен с енергия от идеята, Кевин грабна една от монетките, които държеше в стара тенекиена кутия на пода и я втъкна в цепката на винта. Той се размърда. Кевин продължи да върти, докато не го измъкна навън.

Момичето подскачаше нетърпеливо и му показваше с жестове да повдигне прозореца. Кевин погледна отново към вратата и натисна рамката. Прозорецът се повдигна безшумно. Кевин коленичи на леглото си, лице в лице с момичето.

— Здравсти — прошепна тя, ухилена до уши.

— З... здравсти — отвърна той.

— Искаш ли да излезеш да си поиграем?

Да играят? Вълнението му беше заменено от страх. В къщата цареше тишина.

— Не мога да изляза.

— Разбира се, че можеш. Просто трябва да се измъкнеш през прозореца. Лесно е.

— Не ми е позволено. Аз...

— Спокойно, майка ти няма да разбере. После ще се изкатериш обратно и пак ще завиеш болта. Пък и те всички спят, нали?

— Познаваш ли майка ми?

— Всички имат майки.

Значи не я познаваше. Просто искаше да каже, че всички майки не обичат децата им да се измъкват посред нощ навън. Все едно останалите майки бяха като неговата.

— Нали? — попита тя.

— Да.

Ами ако наистина излезеше? Какво щеше да му се случи? Майка никога не му беше забранявала изрично да излиза нощем през прозореца, поне не му го беше казвала точно с тези думи.

— Не знам. Не, наистина не мога.

— Разбира се, че можеш. Аз съм момиче, ти си момче. Момичетата и момчетата играят заедно. Не знаеш ли?

Не знаеше какво да каже. Досега никога не беше играл с момиче.

— Просто скачай долу.

— Ти... сигурна ли си, че е безопасно?

Тя му протегна ръка.

— Хвани се, ще ти помогна.

Той не беше сигурен какво го подтикна да го направи; ръката му като че ли от само себе си се протегна към нейната. Пръстите му докоснаха нейните и те се оказаха топли. Досега никога не беше докосвал момичешка ръка. Странното усещане го изпълни с топло чувство, каквото не беше изпитвал досега. Пеперудки.

Десет секунди по-късно Кевин стоеше под прозореца и трепереше под ярката лунна светлина, застанал до момиче с приблизително неговия ръст.

— Ела с мен — каза момичето. Тя тръгна към оградата, повдигна една разхлабена дъска, промъкна се през процепа и му махна да я последва. Той хвърли един неспокоен поглед към прозореца и я последва.

После застана от другата страна на оградата, треперейки — но не толкова от страх, колкото от вълнение.

— Казвам се Саманта, но можеш да ме наричаш Сам. А ти?

— Кевин.

Тя протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, Кевин.

Той пое ръката ѝ и я разтърси. Но тя не го пусна. Вместо това го поведе по-далеч от къщата.

— Преместихме се тук преди около месец от Сан Франциско. Не знаех, че в тази къща живеят деца, но преди седмица чух нашите да разговарят. Родителите ти са доста потайни, а?

— Като че ли да.

— Нашите ми дават да се разхождам до парка в края на улицата, където се събират много деца. Там има осветление. Искаш ли да отидем?

— Сега ли?

— Ами да, защо не? Няма нищо страшно. Баща ми е полицай — ако не беше безопасно, той щеше да знае, повярвай ми.

— Не. Аз... Не мога. Наистина нямам желание.

Тя сви рамене.

— Както искаш. Онази нощ се бях запътила натам, когато погледнах през оградата ви и те видях. Май те шпионирах. Имаш ли нещо против?

— Не.

— Добре, защото мисля, че си сладък.

Кевин не знаеше какво да отговори.

— Смяташ ли, че съм красива? — Тя отстъпи встрани от него и се завъртя като балерина. Беше облечена в розова рокля и косата ѝ беше вързана с розова панделка.

— Да, мисля, че си красива — отвърна той.

Тя спря да се върти и го погледна за миг, след което се изкиска.

— Вече мога да ти кажа, че ще бъдем страхотни приятели. Искаш ли?

— Да.

Тя пристъпи към него, хвана го за ръката и се затича, дърпайки го след себе си. Кевин се засмя. Наистина я харесваше. И то много. Повече от всеки друг, който си спомняше да е харесвал някога.

— Къде отиваме?

— Не се притеснявай, никой няма да разбере. Никой няма да ни види дори. Обещавам.

През следващия един час Сам му разказваше за семейството си и дома им, който се намирал през три къщи от тяхната. Ходела на нещо, което наричаше частно училище и се прибирала къщи чак след шест вечерта. Баща ѝ не можел да си го позволи със своите доходи, но баба ѝ била оставила попечителски фонд за нея и единственият начин да използват парите от него било да я изпратят в частно училище. Децата там не били точно нейният тип. Както и повечето съседски хлапета. Когато пораснела, щяла да стане ченге, също като баща си. Може би точно затова обичала да души наоколо, защото точно така полицаите залавят лошите типове. Тя зададе няколко въпроса на Кевин, но после се отказа, защото видя, че е доста стеснителен.

Сам го харесваше — той го разбра веднага. За пръв път Кевин усещаше такова приятелско отношение от някого.

Към осем часа Саманта му каза, че трябва да се прибере у дома, защото родителите ѝ ще се притесняват. Двамата се промушиха през

процепа на оградата и тя му помогна да се изкатери обратно през прозореца.

— Това ще бъде нашата тайна, нали? Никой няма да знае. Ако ме чуеш да почуквам по прозореца около седем вечерта, значи съм свободна за игра, ако искаш. Става ли?

— Тоест искаш да го направим отново?

— Защо не? Стига да не те хванат, нали?

— Да ме хванат? — Кевин погледна към прозореца си и изведнъж изпита желание да повърне. Не знаеше защо му се гади; знаеше само, че ако Майка разбере, никак нямаше да е доволна. Всичко се объркваше, когато Майка не беше доволна. Как изобщо се съгласи на това? Той никога не правеше нищо, без първо да иска разрешение. Никога.

Сам постави ръка на рамото му.

— Не се страхувай, Кевин. Никой няма да разбере. Харесвам те и искам да сме приятели. А ти искаш ли?

— Да.

Сам се изкиска и ясните ѝ сини очи проблеснаха.

— Искам да ти дам нещо. — Тя дръпна едната розова панделка от косата си и му я подаде. — Скрый я от майка си.

— За мен ли е?

— За да не ме забравяш.

Това нямаше как да стане. В никакъв случай.

Сам протегна ръка.

— До следващия път, партньоре. Дай пет.

Той я погледна объркан.

— Татко ми го казва често. Това е уличен израз. Ето така. — Тя вдигна ръката му и плесна с дланта си неговата. — До скоро. Не забравяй да завиеш винта на прозореца.

След това Сам изчезна.

Върна се след две нощи. Кевин се измъкна през прозореца със свит от страх стомах и предупредителни звънчета в главата.

Майка щеше да разбере. Сам го хвана за ръката и той усети как го залива вълна от топлина, но Майка щеше да разбере. Звънтенето в главата му не спираше.

* * *

Кевин се откъсна от спомените. Отнякъде се носеше пронизителен звън. Той се обърна в посока на звука. Трябваше му около минута, за да се върне в настоящето.

Беше черният телефон на плота. Модерният уред звънеше като старомоден телефон. Кевин го погледна, изпълнен с несигурност дали да отговори. Рядко получаваше телефонни обаждания; малцина бяха хората, които имаха повод да му звънят. Повечето бяха амбулантни търговци.

Телефонният му секретар се включваше след шестото позвъняване. Ами ако беше Саманта? Или детектив Милтън?

Телефонът извъня отново. *Вдигни, Кевин. Разбира се. Вдигни.*

Той се спря до плота и грабна слушалката от гнездото ѝ.

— Ало?

— Здравей, Кевин. Намери ли малкия ми подарък?

Кевин замръзна. Слейтър.

— Ще приема мълчанието ти за „да“. Какъв забележителен ден, нали? Първо едно кратко телефонно обаждане, после едно малко бум, а сега и един малък подарък. И всичко това само за четири часа. Чакането си заслужаваше, не мислиш ли?

— Кой си ти? — попита настоятелно Кевин. — Откъде ме познаваш?

— Кой съм аз? Аз съм най-лошият ти кошмар. Гарантирам ти, че скоро ще се съ согласиш с мен. Откъде те познавам? Тц, тц, тц. Дори самият факт, че ми задаваш този въпрос, оправдава всичко, което съм си наумил.

Сигурно е момчето! *Господи, спаси ме!* Коленете му се подгънаха и той бавно се отпусна на пода. Не може да бъде.

— О, боже...

— Не Бог, Кевин. Определено не съм Бог. Сега искам да ме слушаш внимателно, защото ще те засипя с тонове информация за кратко време. Всяка частица от нея е важна, ако искаш да оцелееш в тази игра. Разбираш ли ме?

Умът на Кевин препускаше през годините в търсене на някой, който би звучал като този мъж, някой, който би могъл да има причина

да му говори по такъв начин. Някой друг, освен момчето.

— Отговори ми, смотаняк! — рече Слейтър.

— Да.

— Да какво?

— Да, разбирам те.

— Да, разбираш какво?

— Че трябва да слушам внимателно — отвърна Кевин.

— Добре. От сега нататък ще ми отговаряш винаги, когато ти задавам въпрос и ще говориш, само когато ти разреша. Разбра ли ме?

— Да.

— Хубаво. Нашата игра има само три правила. Запомни ги добре. Първо, няма да казваш нищо на ченгетата за моите гатанки или за телефонните обаждания, докато не мине известно време. След това можеш да им кажеш каквото поискаш. Това е лично — няма нужда целият град да се тревожи заради някаква си малка бомба, която може да избухне. Ясно ли е?

— Да.

— Второ, правиш точно каквото ти кажа или ще те накарам да си платиш. Ясен ли съм?

— Защо правиш...

— Отговаряй!

— Да!

— Трето, гатанките ще продължат, докато не си признаеш. Щом го направиш, ще се махна. Това е. Първо, второ, трето. Набий си го в дебелата глава и всичко ще бъде наред. Разбра ли ме?

— Моля те, поне ми кажи какво трябва да призная и ще го направя. Защо трябва да използваш гатанки? Не мога ли да призная, без да се налага да ги разгадавам?

Слейтър не отговори веднага.

— Отговорът на гатанките и признанието са едно и също. Това е първата и последната подсказка. Следващия път, когато се опиташ да измъкнеш нещо от мен, ще дойда там и ще ти отрежа едното ухо или нещо също тъй интересно. Какво ти става, Кевин? Ти си блестящ семинарист. Ти си умен малък философ. Нима тези малки гатанки те плашат?

Гатанките и признанието са едно и също. Значи може би не беше момчето.

— Не е честно...

— Разреших ли ти да говориш?

— Зададе ми въпрос.

— Който изисква отговор, а не лекция. За което ще си платиш.

Реших да извърша убийство, за да ти помогна да разбереш по-добре.

Кевин се втрещи.

— Ти... току-що реши...

— Може би две убийства.

— Не, извинявай. Няма да говоря повече.

— Така е по-добре. И нека сме наясно, ти най-малко можеш да говориш за това какво е честно и какво — не. Може да си успял да заблудиш онзи стар глупак от семинарията, може всички старици в църквата да те смятат за мил младеж, но аз те познавам, момче. Знам как работи мозъкът ти и знам на какво си способен. И знаеш ли какво? Смятам да пусна змията от клетката ѝ. Когато приключим с всичко, светът ще е научил цялата грозна истина, момче. Отвори чекмеджето пред теб.

Чекмеджето? Кевин се изправи и погледна чекмеджето под плота.

— Това чекмедже?

— Отвори го и извади мобилния телефон.

Кевин дръпна чекмеджето. Вътре лежеше малък сребрист телефон. Той го взе.

— Отсега нататък винаги ще носиш този телефон със себе си. Сложил съм го на вибрация — няма нужда да будим съседите всеки път, когато се обаждам. За съжаление няма да мога да ти звъня на домашния телефон, след като ченгетата му сложат подслушвателно устройство. Ясен ли съм?

— Да.

Вече не се съмняваше, че Слейтър е бил в къщата му. Какво още знаеше?

— Преди да продължим, трябва да се погрижим за още едно нещо. Имам добри новини за теб, Кевин. — Гласът на Слейтър натеза и дишането му се учести. — Няма да си сам в тази история. Възнамерявам да въвлека още някого. Името ѝ е Саманта. — Пауза. — Нали си спомняш Саманта? Би трябвало; тя ти се обади наскоро.

— Да.

— Харесваш я, нали, Кевин?

— Тя ми е приятелка.

— А ти нямаш много приятели.

— Не.

— Приеми Саманта като моя застраховка. Ако ме издъниш, тя умира.

— Не можеш да направиш това!

— Млъкни! Млъкни, лъжливо копеле такова! Слушай ме внимателно. *В живота ти е бил приятел, но смъртта разваля всичко.* Това е обещаната малка бонус гатанка. Имаш точно трийсет минути да я разгадаеш, иначе най-добрият ти приятел ще хвъркне във въздуха.

— Какъв приятел? Мислех, че става въпрос за мен! Как въобще ще разбереш, ако успея да отгатна гатанката?

— Обади се на Саманта. Помоли я за помощ. Когато двамата съберете тъпите си глави заедно, ще успеете да я разгадате.

— Дори не съм сигурен, че ще успея да се свържа със Саманта. Откъде ще разбереш какво ще ѝ кажа?

От слушалката се разнесе плътният кикот на Слейтър.

— Не можеш да правиш онова, което правя аз, без да си научил триковете на занаята, момче. Имам уши и очи навсякъде. Знаеш ли, че с подходящите играчки можеш да чуваш мъж в къща от над хиляда метра? А гледането е още по-лесно. Часовникът цъка. Остават ти двайсет и девет минути и трийсет и две секунди. Предлагам ти да побързаш.

Връзката прекъсна.

— Слейтър?

Нищо. Кевин остави слушалката в гнездото ѝ и погледна часовника си. 4:15. След трийсет минути щеше да има още една експлозия, която щеше да засегне и най-добрия му приятел, в което нямаше никакъв смисъл, защото той нямаше най-добри приятели. *В живота ти е бил приятел, но смъртта разваля всичко.* Никакви ченгета.

4.

Специален агент от ФБР Дженифър Питърс вървеше бързо по коридора. Не беше усещала пулса си толкова ускорен от почти три месеца. Съобщението за бомбата в Лонг Бийч беше получено преди няколко часа, но никой не я беше уведомил. Защо? Тя зави зад ъгъла и бутна вратата на шефа на Бюрото в Лос Анджелис.

Франк Лонгмонт седеше на бюрото си, притиснал телефон към ухото си. Дори не си направи труда да я погледне. Той знаеше, нали? Проклетият хитрец умишлено беше укрил информацията от нея.

— Сър?

Франк вдигна предупредително ръка. Дженифър скръсти ръце и зачака шефа си да приключи с разговора. Едва тогава забеляза другите двама непознати агенти, които седяха до малката маса за заседания до лявата стена. Приличаха на високомерните типове от Източното крайбрежие. Очите им шареха насам-натам. Тя се извърна и успокои дишането си.

Тъмносинята ѝ права пола имаше съвсем мъничка цепка на левия крак, но тя не можеше да се отърси от усещането, че колкото и строго, дори консервативно да беше облеклото ѝ, често привлича мъжките погледи. Косата ѝ беше тъмна, с дължина до раменете, а очите ѝ имаха мек лешников цвят. Мнозина се опитваха цял живот да се сдобият с лице като нейното — симетрично, с мека кожа и хубав цвят. Нищо не помрачаваше естествената ѝ красота. *Красотата е дар*, обичаше да казва баща ѝ. *Само избягвай да се перчиш с нея*. Дар. Дженифър беше разбрала, че красотата често е и недостатък. Много хора и от двата пола трудно приемаха, че човек може едновременно да притежава красота и отлични постижения.

За да компенсира, тя се опита да се съсредоточи изцяло върху отличните постижения и да забрави външния вид. *Умът също е дар*, обичаше да казва баща ѝ. А Господ никак не се беше поскъпил. На трийсетгодишна възраст Дженифър Питърс се смяташе за един от най-добрите криминални психолози на Западното крайбрежие.

Но накрая се оказа, че това нямаше никакво значение. Отличните ѝ постижения не можаха да спасят брат ѝ. Което означаваше какво? Че беше просто една красива жена, която се стремеше да изглежда повече умна, отколкото красива, но накрая излезе, че съвсем не е умна. Че е едно нищо. Едно нищо, чийто провал доведе до смъртта на брат ѝ. А сега и едно нищо, което е пренебрегвано от шефа на Бюрото.

Франк остави телефона на бюрото и се обърна към двамата мъже до масата.

— Ще ни извините ли за момент, господа?

Двамата агенти се спогледаха, изправиха се и излязоха.

Дженифър изчака вратата да тракне зад гърбовете им и заговори.

— Защо никой не ме уведоми?

Франк разпери ръце.

— Очевидно си била уведомена.

Тя го погледна.

— Случило се е преди пет часа! Вече трябваше да съм в Лонг Бийч.

— Току-що разговарях с шефа на тамошната полиция. Утре сутрин ще бъдем там.

Ние? Той проявяваше предпазливост. Тя се приближи до бюрото му с ръце на хълбоците.

— Добре, край с инсинуациите. Какво става тук?

Франк се усмихна.

— Моля те, Дженифър, седни. Поеми си дъх.

Тонът на гласа му не ѝ хареса. *Спокойно, момиче. Този мъж държи живота ти в ръцете си.*

— Той е бил, нали?

— Все още не разполагаме с достатъчно информация. Седни. — Погледите им се срещнаха. Тя седна на единия от големите столове пред бюрото му и кръстоса крака.

Франк почука разсеяно с пръст по бюрото си.

— Мислех си да изпратя Крейг да работи на терен, а теб да оставя тук да поемеш координацията.

Дженифър усети как лицето ѝ пламва.

— Този случай е мой! Не можеш просто така да ми го вземеш!

— Да съм казал, че ти го вземам? Не си спомням да съм употребил тази дума. Освен това ако не си забелязала през тези шест

години, докато работиш в Бюрото, ние често въртим агентите по най-различни причини.

— Никой друг не познава този случай толкова добре като мен — каза тя. Всъщност шефът ѝ нямаше да го направи. Беше твърде ценна за това разследване!

— Една от причините е връзката между агента и някоя от важните страни, включително жертвите.

— От близо година му дишам във врата — каза Дженифър. След това позволи на отчаянието да се промъкне в гласа ѝ. — За бога, Франк! Не можеш да ми причиниш това.

— Той уби брат ти, Дженифър.

Тя го погледна твърдо.

— И това изведнъж се превръща във фактор? Според мен фактът, че той е убил Рой ми дава правото да го преследвам до дупка.

— Моля те, знам, че ти е трудно, но искам да се опиташ да погледнеш обективно на нещата. Рой беше последната жертва на убиеца. Три месеца оттогава не сме чували и гък от него. Някога задавала ли си си въпроса, защо е избрал точно Рой?

— Случвало се е — отвърна тя. Разбира се, че се беше чудила. Отговорът беше очевиден, но неизказан.

— Той уби четирима души в района на Сакраменто, преди да започнеш да се приближаваш до него. Пет минути не ти стигнаха да го арестуваш. Той се засегна и избра някой, който ти беше близък. Рой. Изигра малката си игра на гатанки и когато отново го доближи, уби Рой.

Дженифър не сваляше поглед от него.

Шефът ѝ протегна ръка.

— Не, не исках да прозвучи като...

— Твърдиш, че Гатанката е убил брат ми заради мен? Имаш дързостта да стоиш там и да ме обвиняваш, че имам вина за екзекуцията на собствения ми брат?

— Казах, че нямам предвид това. Но е много вероятно да е избрал Рой заради твоето участие в разследването му.

— И това е оказало влияние върху работата ми?

Той се поколеба.

Дженифър затвори очи и бавно си пое дъх.

— Вменяваш ми думи, които не съм казал — рече Франк. — Виж какво, съжалявам много, наистина. Не мога да си представя дори колко ти е тежко. Не мога да се сетя за някой по-подготвен от теб, който да тръгне след тази откачалка, но уравнението се промени след като уби брат ти. Този човек ти има зъб. Ти си важна страна и честно казано, животът ти е в опасност.

Тя отвори очи.

— Не ми излизай с тези глупости за опасността, Франк. Ние сме абониранни за нея. Нали осъзнаваш, че Гатанката иска точно това. Знае, че аз съм най-голямата заплаха за него. Освен това е наясно, че ти ще ме изтеглиш от разследването точно заради причините, които изреди. Той *иска* да бъде изтеглена.

Тя говореше убедително, но само защото преди много години се беше научила да потиска емоциите си. В повечето случаи. Бюрото ѝ помогна. Дълбоко в себе си искаше да изкрещи на Франк къде може да си завре обективността.

Той въздъхна.

— Дори не знаем дали е същият убиец. Може да е някой имитатор; може да няма никаква връзка. Тук имаме нужда от човек, който внимателно да сглоби всичко.

Гатанката беше започнал да играе малката си смъртоносна игра около година по-рано. Избираше жертвите си според най-различни критерии и след това ги следеше, докато не опознаеше изцяло ежедневието им. Гатанките се появяваха изведнъж. Той даваше на жертвите си определен период от време за разгадаването им, заплашвайки, че в противен случай ще ги убие. Изобретателно и хладнокръвно.

Брат ѝ Рой Питърс беше трийсет и три годишен адвокат, който наскоро беше нает от кантората „Брадсуърт и Бикс“ в Сакраменто. Изключителен мъж с чудесна съпруга, Сенди, която работеше за Червения кръст. Но по-важното бе, че Рой и Дженифър бяха неразделни още от университета, където и двамата учеха право. Рой беше купил на Дженифър първия ѝ велосипед, не защото баща им не можеше да си го позволи, а просто защото искаше. Рой я беше научил как да го управлява. Рой проверяваше всяко от момчетата, с които излизаше, което често я дразнеше. Брат ѝ беше нейната сродна душа и никой мъж не можеше да се сравнява с него.

Дженифър хиляди пъти си беше припомняла събитията, които доведоха до неговата смърт, като все си натякваше, че би могла да я предотврати. Само ако беше успяла да разреши гатанката двайсет минути по-рано. Само ако беше успяла да стигне до него по-бързо. Само ако случаят не беше неин.

Досега никой не беше намекнал за вината ѝ — Бюрото никога не постъпваше чака. Но през последните три месеца я беше смазвало собственото ѝ чувство за вина. Фактът, че ако случат не беше поверен на нея, Рой щеше да е още жив. Нищо не можеше да промени това. До известна степен тя *беше* лично отговорна за смъртта на брат си.

Мисията на живота ѝ беше болезнено проста. Тя нямаше да се спре пред нищо, за да изтрие Гатанката от лицето на земята.

Ако Франк знаеше до каква степен е обсебена от тази мисъл, отдавна да я е изтеглил от случая. Оцеляването ѝ зависеше от способността ѝ да остане спокойна и благоразумна.

— Сър, умолявам ви. Трябва да ми позволите да водя разследването. Той все още не е убил. Смелостта му се завръща, но ако му позволим да си мисли, че може да изиграе ФБР, тя ще се превърне в наглост. Изтеглянето ми от случая ще изпрати погрешните сигнали.

Тази мисъл ѝ беше хрумнала в момента. По изражението на Франк тя осъзна, че не се беше замислял за това.

Продължи да го притиска.

— Имах три месеца да скърбя, Франк. Последния път, когато се вгледах в себе си, всичко беше ясно. Трябва да ме изпратиш там, дължиш го на обществото. Никой няма по-добри шансове да го спре, преди да убие отново.

Франк я погледна мълчаливо.

— Знаеш, че съм права.

— Много си упорита, не мога да го отрека. Каж ми, че не преследваш някаква лична вендата.

— Просто искам да го извадя от обръщение. Ако наричаш това личен мотив, така да бъде.

— Нямах това предвид.

— Смяташ, че ще компрометирам Бюрото, като натисна спусъка? — попита хапливо тя. — Или ще укривя информация от другите агенции, за да се възползвам лично от нея? Такова ли е мнението ти за мен?

— Никой от нас не е застрахован от силни емоционални изблици. Ако моят брат беше убит, не съм сигурен дали нямаше да хвърля значката си и да се впусна в незаконно преследване.

Дженифър не знаеше как да отговори на това. Самата тя беше обмисляла десетки пъти подобна стъпка. Нищо нямаше да ѝ донесе по-голямо удовлетворение от това да натисне спусъка в подходящия момент.

— Аз не съм като теб — рече най-накрая тя, но не беше съвсем сигурна в думите си.

Той кимна.

— Знаеш ли, напоследък рядко се срещат такива близки отношения, каквито имахте ти и брат ти. Винаги съм те уважавал за това.

— Благодаря. Рой беше невероятен човек. Никой няма да го замести в сърцето ми.

— Сигурен съм в това. Добре, Дженифър. Печелиш. Ще се наложи да работиш с десетина агенции. Не казвам, че трябва по цял ден да си гукаш с тях, но поне прояви уважение и ги дръж в течение.

Дженифър се изправи.

— Разбира се.

— Първо ще трябва да се срещнеш с детектив Пол Милтън. Той не си поплюва с пистолета, ако ме разбираш. Бъди мила с него.

— Не съм си и помисляла нещо друго.

5.

Кевин прескочи наведнъж първите четири стъпала. Спъна се в последното и се строполи на междинната площадка.

— Стига де! — Той изпъшка и се изправи. Листчето с телефонния номер на Саманта се намираше на бюрото му — боже, дано все още беше там. Влетя в стаята. Най-добрият му приятел. Къде беше проклетият номер!

Успокой се, Кевин. Вземи се в ръце. Това е игра на гатанки, не е състезание. Всъщност не, състезание е. Състезание на гатанки.

Той си пое дълбоко дъх и притисна длани към лицето си. *Не мога да се обадя на ченгетата. Слейтър ще ме чуе. Напълнил е къщата с подслушвателни устройства. Добре. Той иска да се обадя на Саманта. Исква да възлече и нея в това. Саманта ми е нужна. Минали са само две минути. Остават двайсет и осем. Достатъчно време. Първо намери номера на Сам. Мисли. Записа го на един бял лист хартия. Миналата седмица го използва, за да ѝ се обадиш и след това го прибрани сигурно място, защото е много важен за теб.*

Под телефона.

Той повдигна стационарния телефон и видя бялото листче. Слава богу! Грабна слушалката и набра номера с трепереща ръка. Телефонът иззвъня. После още веднъж.

— Моля те, вдигни...

— Ало?

— Ало, Сам?

— Кой се обажда?

— Аз съм.

— Кевин? Какво има? Звучиш ми...

— Имам проблем, Сам. О, господи, имам голям проблем! Чу ли за бомбата, която днес избухна тук?

— Бомба ли? Шегуваш се, нали? Не, не съм чула за бомбата; тази седмица съм в отпуска, разопаковам си багажа в новата къща. Какво се е случило?

— Някакъв тип, който се нарече Слейтър, ми взриви колата.

Мълчание.

— Сам? — Гласът на Кевин потрепна. Изведнъж усети, че е готов да заплаче. Погледът му се замъгли. — Сам, моля те, имам нужда от помощта ти.

— Някой на име Слейтър е взривил колата ти — повтори бавно тя. — Разкажи ми повече.

— Обади ми се на мобилния и ми даде три минути да призна някакъв грях, за който съм щял да се досетя от гатанката му. *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?* Успях да откарам колата до канавката край един „Уол Март“ и тя се взриви.

— Мили... Сериозно ли говориш? Има ли ранени?

— Не. Аз просто...

— ФБР разследва ли случая? Мили боже, прав си — тъкмо пуснах телевизора. Дават го по всички новини.

— Саманта, чуй ме! Този тип отново ми се обади. Каза, че разполагам с трийсет минути, за да отгатна още една гатанка или той ще взриви друга бомба.

Сам веднага превключи на друга вълна.

— Гатанки. Сигурно се шегуваш. Преди колко време?

Той погледна към часовника си.

— Пет минути.

— Обади ли се в полицията?

— Не. Предупреди ме да не звъня на ченгетата.

— Глупости! Веднага се обади на главния детектив. Прекъсваме разговора и веднага им се обаждаш, чуваш ли ме, Кевин? Не може да позволяваш на тоя тип да си играе играта. Трябва да му отнемеш предимството.

— Той каза, че бомбата ще убие най-добрия ми приятел, Сам. Освен това знам, че ме чува. Като че ли знае всичко. Доколкото мога да кажа, той ме наблюдава дори в момента!

— Добре, успокой се. По-леко. — Тя замълча, размишлявайки. — Хубаво, не се обаждай на ченгетата. За кого говори Слейтър? Кои са ти приятелите там?

— Аз... това е проблемът. Всъщност нямам никакви.

— Не може да нямаш. Просто ми кажи имената на трима души, които смяташ за свои приятели и аз ще уведомя властите. Хайде,

давай.

— Ами единият е декан в семинарията, доктор Джон Франсис. Пасторът в църквата ми — Бил Стронг. — Той се опита да се сети за някой друг, но нито едно име не му мина през ума. Имаше много познати, но всъщност никой от тях не би могъл да нарече истински приятел, камо ли най-добър приятел.

— Добре, това е достатъчно. Изчакай малко.

Тя остави слушалката на телефона.

Кевин надигна тениската си и избърса потното си лице. 4:24. Разполагаше с времето до 4:45. Хайде, Саманта! Той закричи напред-назад. *В живота ти е бил приятел, но смъртта разваля всичко. Какво...*

— Кевин?

— Тук съм.

— Добре, обадох се анонимно на полицията в Лонг Бийч и ги предупредих, че Франсис и Стронг може би се намират в непосредствена опасност. Това е достатъчно да ги преместят оттам, където се намират в момента, и това е всичко, което можем да направим на този етап.

— Разговаря ли с Милтън?

— Той ли води разследването? Не, но съм сигурна, че ще получи съобщението. Доколко си сигурен, че този тип ще откачи, ако се обадиш в полицията?

— Той вече е откачил! Каза ми да говоря само когато ми позволи и сега ще взриви тази бомба само защото си позволих да се обадя!

— Добре. Сигурно всеки момент ще получиш обаждане от полицията, за да проверят следата, която им дадох. Имаш ли обаждане, оставено на изчакване?

— Да.

— Не му обръщай внимание. Ако говориш с полицията, Слейтър ще разбере. Каква е гатанката?

— Има още нещо, Сам. Слейтър те познава. Всъщност той ми предложи да ти се обадя. Аз... Според мен е някой, когото и двамата познаваме.

Слушалката заглъхна за няколко секунди.

— Познава ме. Какъв грях иска да признаеш?

— Не знам!

— Добре, ще обсъдим това по-късно. Времето изтича. Каква е гатанката?

— *В живота ти е бил приятел, но смъртта разваля всичко.*

— Противоположности.

— Противоположности?

— *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?* Отговор: Зората и нощта. *В живота ти е бил приятел, но смъртта разваля всичко* — за това не се сецам, но пак са противоположности. Някакви идеи?

— Не. Нямам представа. — Нощта пада, зората пуква. Хитро. — Това е истинска *лудост!* — Последната дума процеди през зъби.

Тя замълча за миг.

— Ако знаехме какъв грях има предвид, това щеше да ни подсказже отговора на гатанката. Какъв грях криеш, Кевин?

Той спря да крачи.

— Никакъв. Всякакви! Какво очакваш да направя, да разтръбя всичките си грехове пред света? Като че ли той очаква да направя точно това.

— Явно някое от нещата, които си направил, е вбесило този тип. Помисли върху това, както и върху гатанката. Откриваш ли някаква връзка?

Кевин се замисли за момчето. Но между гатанките и момчето нямаше никаква връзка. Не можеше да е той. Нищо друго не му минаваше през ума.

— Не.

— Тогава нека се върнем към най-добрия ти приятел.

— Ти си най-добрият ми приятел, Сам.

— Колко мило. Но той е поискал да ми се обадиш, нали? Знае, че ще бъда предупредена и ако ме познава, тогава би трябвало да знае, че съм способна да избегна заплахата му. Мисля, че засега съм в безопасност. Трябва да има друг най-добър приятел, когото пропускаш. Нещо очевидно...

— Чакай! Не става дума за човек! — *Това беше!* Той погледна часовника си. Оставаха му петнайсет минути. Нямаше да са достатъчни, за да стигне дотам. В ухото му прозвуча сигнал за изчакващо обаждане. Сигурно звъняха от полицията.

— Не им обръщай внимание — каза Сам. — Все едно...

— Ще ти се обадя пак, Сам. Нямам време за обяснения.

— Тръгвам надолу. След около пет часа съм при теб.

— Ти... наистина ли?

— Забрави ли, че съм в отпуска?

Вълна от облекчение заля Кевин.

— Трябва да тръгвам.

Той затвори телефона; нервите му бяха опънати, стомахът — свит на топка. Ако беше прав, значи трябваше да се върне в къщата. Мразеше да ходи в дома на леля си. Стоеше в кабинета си, стиснал здраво юмруци. Все пак трябваше да се върне там. Слейтър беше взривил колата му, сега щеше да направи нещо по-ужасно, ако Кевин не успееше да го спре.

Слейтър го принуждаваше да се върне в къщата. Да се върне към миналото му. И към момчето.

* * *

Когато Кевин подмина парка в края на Бейкър стрийт и подкара колата си към бялата къща, часовникът му сочеше 4:39. Глъчката от играещите си на люлките деца постепенно се изгуби. Настъпи тишина, нарушавана единствено от мъркането на двигателя на тауруса. Той примигна.

Редица от двайсет бряста — по един в двора на всяка къща — заграждаше задънената улица от лявата страна и хвърляше тъмна сянка по цялата ѝ дължина. Тясната зелена алея зад къщите се вливаше в парка, който току-що беше подминал. От дясната му страна поредица от складове и магазини на едро закриваше железопътната линия. Улицата беше асфалтирана наскоро, ливадите бяха грижливо подрязани, къщите изглеждаха скромни, но чисти. Идеалната малка улица в покрайнините на града.

Не беше идвал тук повече от година и дори последния път отказа да влезе вътре. Имаше нужда от подписа на Белинда в молбата за кандидатстване в семинарията. След четири неуспешни опита да го получи по пощата, най-накрая се довлече до входната врата и натисна звънеца. Леля му се появи след няколко минути; той се обърна към нея, без да я поглежда в очите и ѝ каза, че ако откаже да подпише, в старата

му спалня има някои нещица, които биха заинтригували властите и следващата му спирка ще е близкото полицейско управление. Това, разбира се, беше лъжа. Тя вирна нос а си и се подписа.

За последен път беше виждал къщата отвътре пет години по-рано, в деня, когато най-накрая намери смелост да си тръгне.

Той бавно влезе под балдахина от брястови клони, който не се различаваше особено от тунел. И водеше към едно минало, което нямаше желание да си припомня.

Караше бавно покрай къщите — зелена, жълта, още една зелена, бежова — всичките стари, всичките уникални по някакъв си свой начин въпреки очевидните прилики, резултат от това, че бяха построени от една и съща компания. Еднакви улуци, еднакви прозорци, еднакви керемидени покриви. Погледът на Кевин се спря върху бялата къща, петнайсети по ред от двайсетте къщи на Бейкър стрийт.

Тук живеят Белинда и Юджийн Парсън заедно с трийсет и шест годишният им бавноразвиващ се син Боб. Това бе и домът на някой си Кевин Парсън, осиновен, някога познат като Кевин Литъл, докато неговите мама и татко не отидоха в рая.

Пет минути. Хайде, Кевин, времето ти изтича.

Паркира от другата страна на улицата. Предният двор беше обграден от шейсетсантиметрова ограда от заострени летви, които постепенно преминаваха в двуметрови към задната част. Отвън оградата беше боядисана в блестящо бяло, но щом човек минеше през портата, установяваше, че отзад не е боядисвана въобще, а само е покрита с натрупваната през годините черна пепел. Пред входната врата имаше малка цветна леха. Изкуствени цветя, красиви и без нужда от грижи. Белинда ги подменяше всяка година — това беше представата ѝ за градинарска работа.

Отдясно на бряста на Парсънови се издигаше сивкава каменна статуя на някаква гръцка богиня. Предният двор беше безупречен, най-спретнатият на уличката открай време. Дори бежовият „Плимут“ на алеята пред къщата беше лъснат наскоро така, че в задната му броня се виждаше отражението на бряста. Колата не беше мърдала оттам от години. Когато Парсънови намереха причина да излязат от къщи, предпочитаха да ползват древния син датсун, паркиран в гаража.

Щорите бяха спуснати и вратата нямаше прозорец, така че беше невъзможно да се надникне вътре, но Кевин познаваше вътрешности на къщата по-добре, отколкото познаваше собствения си дом. Три сгради по-нататък се намираше по-малка кафява къща, която някога беше принадлежала на един полицай на име Рик Шиър, който имаше дъщеря на име Саманта. Когато Сам отиде в колеж, семейството ѝ се върна в Сан Франциско.

Кевин избърса длани в дънките си и слезе от колата. Звукът от затръшващата се врата прозвуча неприлично шумно на тихата улица. Щорите на предния прозорец се повдигнаха за миг и веднага се спуснаха. *Добре. Сега излез, лелче.*

Внезапно цялата идея за идването му тук му се стори абсурдна. Слейтър очевидно го познаваше добре, но как би могъл да знае за кучето на Боб? Или че едно куче наистина беше най-добрият приятел на Кевин, докато не се появи Саманта? Може би Слейтър наистина имаше предвид доктор Франсис или пастора. Сам се беше обадила по телефона. Хитро.

Кевин се спря на пътеката и се загледа в къщата. Сега какво? Да отиде там и да каже на Белинда, че някой се кани да взриви кучето? Затвори очи. *Господи, дай ми сила. Нали знаеш колко мразя това.* Може би трябваше просто да си тръгне. Ако Белинда имаше телефон, би могъл просто да ѝ се обади. Или пък просто да се обади на съседите и...

Вратата се отвори бавно и Боб пристъпи навън, ухилен до уши.

— Здравсти, Кевин.

Косата на братовчед му беше подстригана неравно, несъмнено дело на Белинда. Бежовите му панталони стърчаха на цели петнайсет сантиметра над блестящите му черни кожени половинки. Ризата му беше мръснобяла с широки ревери, напомнящи за седемдесетте.

Кевин се ухили.

— Здравсти, Боб. Може ли да видя Деймън?

Боб грейна.

— Деймън иска да те види, Кевин. Отдавна чака да те види.

— Наистина ли? Много добре. Хайде тогава...

— Боби, скъпи! — дочу се през вратата пискливият глас на Белинда. — Веднага влизай вътре! — Тя изникна от сенките, обува в яркочервени обувки с високи токове и бял чорапогащник, обсипан с

петна от лак за нокти. Бялата ѝ рокля беше обшита с избеляла дантела и двайсетина изкуствени перли, оцелели от някогашните сто. Голяма сламена шапка се кипреше върху гарвановочерната ѝ коса, която изглеждаше наскоро боядисана. На врата си носеше низ от евтини перли. Но онова, което твърдо я поставяше в категорията на живите мъртъвци, беше бялата пудра, с която беше покрито хлътнолото ѝ лице, и яркочервеното червило.

Тя погледна през щорите, известно време проучва Кевин и после вирна нос.

— Да съм ти казвала да излизаш навън? Влизай вътре. Вътре, вътре, вътре!

— Това е Кевин, мамо.

— Не ме интересува, ако ще да е Исус Христос, тиквичке. — Тя протегна ръка и затегна вратовръзката му. — Нали знаеш колко лесно настиваш, скъпи.

Тя подтикна Боб към вратата.

— Той иска да види...

— Бъди мил с Принцесата. — Тя леко го побутна. — Вътре.

Бог да благослови душата ѝ — Белинда наистина мислеше само доброто на това момче. Беше объркана и глупава, определено, но обичаше Боб.

Кевин преглътна и погледна часовника си. Две минути. Той се устреми към вратата, докато тя все още беше обърната с гръб към нея.

— И къде си мисли, че отива този непознат?

— Просто искам да видя кучето. Ще съм изчезнал преди да се усетиш.

Той протегна ръка към вратата и я отвори.

— Изчезнал! Ти превърна бягането от къщи в нова форма на изкуство, нали, колежанче?

— Не сега, Белинда — отвърна спокойно той. Дишането му се учести. Тя вървеше с маршова стъпка зад него. Той се затича към задната част на къщата.

— Поне прояви някакво уважение, когато се намираш на мой терен — каза тя.

Той се спря внезапно. Затвори очи. После ги отвори.

— Моля те, не сега, Принцесо.

— Така е по-добре. Кучето е наред. Ти, от друга страна, не си.

Кевин заобиколи къщата и спря. Познатият му двор не се беше променил въобще. Черно. Белинда го наричаше градина, но всъщност задният двор беше една огромна купчина пепел, просто подредена купчина пепел, с височина един метър в центъра, която се спускаше до шейсет сантиметра край оградата. Насред двора пушеше 200-литров бидон — те не спираха да горят. Горене, горене, всеки ден горене. Колко вестници и книги бяха изгорени тук през годините? Достатъчно, за да се получат тонове пепел.

Кучешката колибка се намираще там, където си беше стояла винаги, в задния ляв ъгъл. В другия ъгъл се издигаше малка барачка, неизползвана и плачеща за боядисване. Пепелта се беше натрупала пред вратата ѝ.

Кевин стъпи върху втвърдената пепел и хукна през двора към кучешката колиба. Оставаше му по-малко от минута. Отпусна се на едно коляно, надникна вътре и беше възнаграден с изръмжаване.

— Спокойно, Деймън. Това съм аз, Кевин. — Старият черен лабрадор беше изкуфял и сприхав, но незабавно разпозна гласа на Кевин. Той изскимтя и изкуцука навън. Към каишката му беше прикачена верига.

— Какво си мислиш, че правиш? — попита настоятелно Белинда.

— Добро момче. — Кевин завря главата си в старата кучешка колиба и се взря с присвити очи в здрача. Не се виждаше никаква бомба. Изправи се и обиколи малката колибка.

Нищо.

— Какво прави той, Принцесо?

При звука на чичовия му глас, Кевин се обърна към къщата. Юджийн стоеше на задната врата и го гледаше втренчено. Носеше обичайните си ботуши в английски стил и панталони за езда, комплектувани с тиранти и барета. Според Кевин кльошавият мъж приличаше повече на жокей, но в очите на Белинда той беше принц. Беше носил все същия костюм през последните десет години. Преди това се обличаше като Хенри V, което караше дребничкия мъж да изглежда непохватен и тромав.

Белинда стоеше до къщата и наблюдаваше Кевин с бдителни очи. Щорите на прозореца до нея, където се намираще някогашната стая на

Кевин, се повдигнаха. Боб надникна навън. През тези три чифта очи миналото се вираше в него.

Той погледна към часовника си. Трийсет минути бяха минали и заминали. Наведе се и потупа кучето по главата.

— Добро момче.

После го пусна от каишката, хвърли веригата настрани и тръгна обратно към вратата.

— Какво си мислиш че правиш в моя дом? — попита Белинда.

— Реших, че няма да е зле да се поразходи малко.

— Дойде чак дотук, за да пуснеш стария кърчо от веригата му? За каква ме вземаш? Да не ме мислиш за идиотка? — Тя се обърна към кучето, което вървеше по петите на Кевин. — Деймън! Марш в колибата! Марш!

Кучето се спря.

— Недей просто да стоиш там, Юджийн! Оправи се с това животно!

Юджийн веднага се оживи, пристъпи към кучето и протегна кльошавата си ръка.

— Деймън! Лошо куче! Марш обратно! Марш в колибата.

Кучето го гледаше безизразно.

— Опитай с тренъорския си акцент — каза Белинда. — Вкарай малко властност в гласа си.

Кевин ги гледаше. Отдавна не ги беше виждал такива. Бяха се потопили изцяло в ролите си. За тях той не съществуваше. Трудно му беше да повярва, че е израснал заедно с тези двамата.

Юджийн се изпъна в цял ръст, колкото и дребен да беше той, и се изпъчи.

— Марш, куче! Връщай се в колибата или ще заиграе камшикът! Марш отгук! Марш отгук веднага!

— Недей просто да стоиш там; тръгни към него, сякаш наистина възнамеряваш да го направиш! — сопна му се Белинда. — И няма да е зле да му изревеш нещо!

Юджийн се приведе и направи няколко решителни крачки към кучето, ръмжейки като мечка.

— Не, не като животно, идиот такъв! — извика Белинда. — Изглеждаш като пълен глупак! Той е животното; ти си господарят. Дръж се като такъв. Изреви му като човек! Като господар!

Юджийн отново се изпъна и протегна ръка, озъбвайки се.

— Марш в клетката, паразит такъв! — изрева прегракнало той.

Деймън изскимтя и побягна обратно към колибката си.

— Ха! — Юджийн се изправи триумфиращо.

Белинда запляска с ръце и се изкиска доволна.

— Виждаш ли? Не ти ли казах? Принцесата знае...

Изведнъж приглушена експлозия повдигна колибката на трийсетина сантиметра във въздуха, след което отново я стовари на земята.

Четиримата стояха неподвижно — Белинда до ъгъла, Боб на прозореца, Юджийн до вратата, а Кевин на сред двора, втрещени недоверчиво в димящата кучешка колибка.

Кевин не можеше да помръдне. Деймън?

Белинда пристъпи напред и се спря.

— К... какво беше това?

— Деймън? — Кевин хукна към колибката. — Деймън!

Но още преди да стигне до нея, вече знаеше, че кучето е мъртво. Пепелта пред входа ѝ бързо потъмняваше от кръвта. Той надникна вътре и веднага се дръпна назад. В гърлото му се надигна жлъч. Как беше възможно това? От очите му потекоха сълзи.

Разнесе се силен писък. Обърна се и видя Белинда да тича с протегнати ръце и покрусено лице. Той бързо отскочи от пътя ѝ. На верандата Юджийн крачеше напред-назад и мърмореше несвързано. Боб беше опрял лице в стъклото и се кокореше.

Белинда погледна в димящата колиба на Деймън и отстъпи, залитайки назад. Юджийн спря и я погледна. Кевин усети, че му се завива свят. Но причината за замаяността не беше Деймън. А Принцесата. Не Принцесата — а Майка!

Не! Не, не Принцесата, не Майка, нито дори леля! Белинда. Горката ненормална вещица, която му беше изсмукала живота.

Тя се обърна към Кевин с потъмнели от омраза очи.

— Ти! — изкрещя тя. — Ти си виновен за това!

— Не, майко! — *Тя не ти е майка! Не е Майка!* — Аз...

— Затваряй си лъжливата уста! Мразим те! — Тя протегна ръката си към вратата. — Махай се оттук!

— Не говориш сериозно... — *Спри се, Кевин! Какво ти пука, ако наистина те мрази? Махай се оттук.*

Белинда сви в юмруци и двете си ръце, притисна ги към хълбоците си и вирна глава.

— Махай се, махай се, махай се! — изкрещя тя с присвити очи.

Юджийн се присъедини към виковете ѝ с фалцетен глас, копирайки позата ѝ.

— Махай се, махай се, махай се!

Кевин си тръгна. Без да се осмели да се обърне към прозореца, за да види какво прави Боб, той се въртна и хукна към колата си.

6.

Задушно е. Твърде горещо за такъв прохладен ден. Ричард Слейтър, както беше решил да се нарече този път, съблича дрехите си и ги закача в гардероба, който стои до бюрото. Прекосява бос мрачния сутерен, отваря стария вертикален фризер и вади две кубчета лед. Всъщност не са точно кубчета — водата е замръзнала в малки сферички, а не в кутийки. Намерил е необичайните форми за лед в хладилника на един непознат и е решил да ги вземе. Чудесни са.

Слейтър отива до средата на стаята и сяда на цимента. Големият бял часовник на стената тиктака тихо. Часът е 4:47. След три минути ще се обади на Кевин, освен ако самият Кевин не му позвъни. В такъв случай той ще прекъсне връзката и сам ще му се обади. Ще му се да даде малко време на Кевин да преглътне нещата. Такъв е планът.

Той ляга назад на студения цимент и поставя една ледена бучка върху окото си. През годините е правил много неща — някои ужасни, други наистина прекрасни. Как ще наречете даването на по-голям бакшиш, отколкото една сервитьорка заслужава? Как ще наречете хвърлянето на бейзболна топка обратно през оградата към хлапето, което без да иска я е метнало навън? Прекрасно, прекрасно.

Ужасните неща са твърде очевидни, за да бъдат обсъждани.

Но всъщност целият му живот е бил упражнение за тази игра. Твърде често повтаря тези думи. Определено има нещо в усещането да участваш в състезание с високи залози, което кара кръвта ти да кипне. Нищо не може да се сравни с това. Убийството си е просто убийство, освен ако в него няма замесена игра. Освен ако крайният резултат от играта не води до някакъв вид окончателна победа. Същността не наказанието съдържа в себе си страдание, а смъртта слага край на страданието, осигурява край на истинската болка. Поне от тази страна на ада. Слейтър потреперва от вълнение при мисълта за това. И го побиват тръпки от удоволствие. Вече започва да усеща болка от леда. Все едно в очите му гори. Странно колко еднакви могат да бъдат противоположностите. Огън и лед.

Брой секундите, но не съзнателно, а на фона на мислите си, от които не иска да се откъсне. Те имат няколко отлични мозъка на тяхна страна, но никой не може да се сравни с него. Кевин не е идиот. Трябва да провери кой агент са пратили от ФБР. И естествено голямата награда е свършена: Саманта.

Слейтър отваря уста и бавно произнася името ѝ.

— Саманта.

Планирането точно на тази игра му отне три години — не защото имаше нужда от време, а защото изчакваше подходящия момент. Но пък изчакването му осигури възможност да научи много повече, отколкото му беше нужно. Всяко движение на Кевин. Мотивите и желанията му. Силата и слабостите му. Истината за неговото възхитително малко семейство.

Електронни средства за проследяване — невероятно колко са напреднали технологиите през последните три години. Може да монтира лазер на прозореца и от голямо разстояние да улови всички разговори, които се водят в стаята. Те ще открият бръмбарите му, но само защото той иска да ги намерят. Може да разговаря с Кевин по всяко време на деня по своя телефон, без да бъде засечен от трета страна. Когато полицията успее да намери малкия предавател, прикрепен към телефонния кабел, който излиза от къщата на Кевин, той ще се прехвърли на алтернативите. Разбира се, съществуват граници, но той няма да ги достигне, преди да приключи играта.

Изминали са две минути и очите му са изтръпнали от леда. По скулите му се стича вода и той протяга език, за да я достигне. Не може. Още една минута.

В действителност е помислил за всичко. Не става въпрос за план от сорта „хайде да оберем банка и да обмислим всичко, за да не ни хванат“, а за по-фундаментални неща. Прецизна обосновка и противоудари. Като игра на шах, която ще бъде разиграна в отговор на нечии действия. Този метод е много по-свеж от елементарното изкарване на коз в игра на карти и обявяването на победител.

След няколко дни Кевин ще представлява просто сянка на предишното си аз, а Саманта...

Той се изкиска.

Няма начин да спечелят.

Времето изтича.

Слейтър сяда, улавя остатъците от ледените кубчета, които падат от очите му, мята ги в устата си и се изправя. Часовникът показва 4:50. Той прекосява стаята и се приближава до старото метално бюро, осветено от самотна лампа без абажур. Трийсет вата. На бюрото лежи полицейска фуражка. Напомня си да я прибере в гардероба.

Черният телефон е свързан с кутия, която ще им попречи да проследят сигнала. Друга подобна кутия е скрита в хъба, който обслужва къщата. Ченгетата могат да се опитват да го засекат колкото си искат. Той е неуязвим.

— Готови ли сме, Кевин?

Слейтър вдига слушалката, щраква превключвателя на скремблъра и набира номера на мобилния телефон, който е дал на Кевин.

* * *

Кевин изтича до колата си и я запали преди да се сети, че няма къде да отиде. Ако знаеше номера на Саманта, би могъл да ѝ се обади. Едва не звънна на Милтън, но не би могъл да понесе мисълта, че ченгетата ще превърнат къщата в сцена на местопрестъпление. Ала това беше неизбежно — трябваше да съобщи за бомбата. Едно беше да не разкаже на Милтън за истинските искания на Слейтър; прикриването на втората бомба беше нещо много по-голямо. Запита се дали да не се върне и да обясни причината за смъртта на кучето на Белинда, но нямаше куража да се изправи отново пред нея, камо ли да измисли обяснение, което да звучи убедително.

Кучешката колиба беше заглушила експлозията — като че ли никой от съседите не я беше чул. А и да бяха, никой не се бе появил, за да пита какво става.

Кевин седна в колата си и прокара пръсти през косата си. Внезапно го изпълни силен гняв. Телефонът в джоба му завибрира силно и той подскочи.

Слейтър!

Телефонът отново изжува. Той бръкна в джоба си, извади го и го отвори.

— Ало?

— Здравсти.

— Ти... не трябваше да го правиш — каза Кевин с разтреперан глас. Поколеба се за миг и продължи бързо: — Ти си онова момче, нали? Виж какво, аз съм тук. Просто ми кажи какво...

— Млъкни! Какво момче? Дал ли съм ти разрешение да ме поучаваш? Казах ли ти „Отчаяно се нуждая от лекция, колежанино Кевин“? Никога повече не прави така. Вече няколко пъти успя да нарушиш правилото да не говориш без разрешение, колежанче. Следващия път ще убия някого, който върви на два крака. Считай го за негативно втвърдяване на позицията ми. Ясно ли е?

— Да.

— Така е по-добре. Мисля, че е най-добре да не казваш на полицаите за този случай. Знаем, че ти разреших да го правиш след като е извършено, но този малък бонус е просто нещо, което бях планирал в случай че не си послушен, и ти побърза да се докажеш като такъв.

Да не казва на полицията? Как би могъл...

— Отговори ми!

— Д-добре.

— Кажи на Белинда да си затваря устата. Убеден съм, че ще се съгласи. И тя не би искала ченгетата да душат из къщата, нали?

— Не. — Значи Слейтър познаваше и Белинда.

— Играта започва. Аз съм бухалката, ти си топката. Няма да спра да те удрям, докато не признаеш.

Кевин умираше от желание да го попита какво разбира под думата „признание“. Но не можеше. Чуваше дишането на Слейтър от другия край на линията.

— Саманта идва — каза Слейтър с мек глас. — Това е добре. Не мога да реша кого презирам повече, теб или нея. — Линията изщрака и Слейтър изчезна. Кевин седеше, изпаднал в тих шок. Който и да беше Слейтър, той като че ли знаеше всичко. Белинда, кучето, къщата. Саманта. Въздъхна и сви ръката си в юмрук, за да успокои треперещите си пръсти.

Това наистина се случва, Кевин. Някой се кани да разкрие всичко пред света. *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?* Зората и нощта. *В живота ти е бил приятел, но смъртта разваля всичко.* В предишния му живот кучето му беше приятел, но накрая смъртта развали всичко. Но имаше и нещо друго. Нещо, което

Слейтър искаше от него да признае; нещо, свързано с нощта и зората, с живота и смъртта. Но какво?

Кевин удари с юмрук по волана. Какво, какво?

„Какво момче?“, беше попитал Слейтър. Какво момче? Значи той не беше момчето?

Мили боже... Мили боже... Мили боже какво? Не можеше да се сети дори за молитвата. Облегна глава назад и няколко пъти си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Саманта. Саманта. — Тя ще знае какво да направи. Кевин затвори очи.

* * *

Кевин беше единайсетгодишен, когато за пръв път видя момчето, което искаше да го убие.

Двамата със Саманта бяха станали най-добри приятели. Онова, което превръщаше тяхното приятелство в нещо специално, бяха нощните им обиколки, които те пазеха в тайна. От време на време той виждаше и други деца, но никога не разговаряше с тях. Майка не харесваше това. Но доколкото знаеше, тя така и не разкри малката му тайна за прозореца. Всеки път, когато той се измъкваше навън, за да се види с нея — когато планираха предварително срещата си, или когато Сам просто идваше и почукваше по прозореца, а понякога дори когато самият той излизаше и почукваше по нейния прозорец.

Той никога не разказа на Сам какво се случва в къщата. Искаше, разбира се, но не можеше да й каже, макар че не беше сигурен дали не се досеща. Времето, което прекарваше с нея, беше специално, защото то бе единствената част от живота му, която не беше свързана с къщата. И той предпочиташе да си остане такава.

В частното училище, което посещаваше Сам, имаше часове целогодишно, затова тя беше винаги заета през деня, но Кевин и без това не можеше да се измъкна навън денем. Майка щеше да го усети.

— Защо никога не искаш да играеш в парка? — попита го веднъж Сам, след като дълго се бяха разхождали по поляната. — С Томи и Линда ще си паснете много добре.

Той сви рамене.

— Просто не искам. Те ще се раздрънкат.

— Можем да ги накараме да се закълнат да не го правят. Те ме харесват; ще обещаят да си мълчат. Биха могли да влязат в клуба ни.

— И без тях сме си добре, нали? Защо са ни?

— Ами трябва да започнеш да се срещаш и с други хора, Кевин. Нали се сещаш, вече си голям. И без това не разбирам защо майка ти не ти позволява да излизаш да си играеш навън. Това си е доста гадно...

— Не говори така за нея!

— Ами гадно си е!

Кевин наведе глава, усещайки, че се задушжава. Известно време стояха мълчаливо.

Сам сложи ръка на рамото му.

— Съжалявам.

Начинът, по който го каза, го просълзи. Саманта беше толкова специална.

— Съжалявам — повтори тя. — Все пак това, че е различна, не означава, че е гадна. Различни хора — различни идеали, нали?

Той я погледна неуверено.

— Така се казва. — Тя избърса сълзата, която се беше процедила от едното му око. — Добре поне че майка ти не е от онези родители, които тормозят децата си. Чувала съм баща ми да говори за такива неща. — Тя потрепери. — Някои хора са ужасни.

— Мама е принцеса — каза меко Кевин.

Тя се усмихна учтиво и кимна.

— Никога не те е удряла, нали, Кевин?

— Да ме удря ли? Че защо?

— Не е, нали?

— Никога! Изпраща ме в стаята ми и ме кара да си чета книгите. Това е всичко. Защо изобщо човек трябва да удря някой друг?

— Не всички са мили като теб, Кевин. — Сам го хвана за ръката и двамата започнаха да вървят. — Мисля, че баща ми знае за нас.

Кевин се отдръпна.

— Какво?

— Зададе ми някои въпроси. От време на време мама и татко говорят за твоето семейство. Все пак той е ченге.

— Ти... каза ли му нещо?

— Разбира се, че не. Не се тревожи. Тайната ти е на сигурно място.

Двамата продължиха да вървят, хванати за ръце.

— Харесваш ли Томи? — попита Кевин.

— Томи ли? Разбира се.

— Имам предвид той... нали се сецаш...

— Дали ми е гадже? Не се бързай с мен.

Кевин се изчерви и се изкиска. Стигнаха до голямото дърво зад къщата ѝ и Сам спря. Тя се обърна към него и го хвана за ръцете.

— Нямам други гаджета освен теб, Кевин. Харесвам те.

Той погледна в ясните ѝ сини очи. Лекият бриз разроши косата ѝ и тя се разлюля, огряна от ярката луна. Саманта беше най-красивото същество, което Кевин беше виждал. Беше толкова поразен от нея, че дори му беше трудно да говори.

— Аз... също те харесвам. Сам.

— Тогава значи сме тайни любовници — произнесе нежно тя и изведнъж изражението на лицето ѝ омекна. — Досега не съм целувала момче. Мога ли да те целуна?

— Да ме целунеш? — Той преглътна.

— Да.

Гърлото му изведнъж пресъхна.

— Да.

Тя се наведе напред и притисна устни към неговите.

После се отдръпна и двамата се погледнаха с широко отворени очи. Сърцето на Кевин туптеше в ушите му. Трябваше да направи нещо! Преди да изгуби самообладание, той се наведе напред и ѝ върна целувката.

Нощта като че ли изчезна за тях. Той се носеше в облаците. Двамата се спогледаха смутено.

— Трябва да вървя — каза тя.

— Добре.

Тя се обърна и се затича към къщата си. Кевин се завъртя и се устреми към дома, без да е сигурен, че краката му допират земята. Наистина харесваше Саманта. Харесваше я много. Може би дори повече, отколкото харесваше майка си, а това беше почти невъзможно.

Следващите няколко дни отлетяха като сън. Двамата се срещнаха отново две нощи по-късно и въобще не споменаха за целувката.

Нямаше нужда. Подновиха игрите си, сякаш нищо между тях не се беше променило. Не се целунаха отново, а и Кевин не беше съвсем сигурен дали го иска. Може би по някакъв начин щеше да развали магията от първата целувка.

След това Сам не се появи под прозореца му три поредни нощи и Кевин реши да се измъкне от къщи и да отиде до дома ѝ. Тръгна на пръсти по поляната, като внимаваше да не издаде никакъв звук. Човек никога не знае кой може да е излязъл навън през нощта. Десетки пъти се беше случвало двамата да се крият, щом чуят приближаващи гласове и стъпки.

Сърпът на месечината се подаваше иззад оттеглящите се облаци. Свиреха щурци. Пред погледа му се появи къщата на Сам и пулсът му се ускори. Той се приближи леко до островърхата ограда и надникна над нея. Стаята ѝ се намираше на долния етаж; през клоните на дървото, което растеше пред прозореца ѝ, се процеждаше светлината от лампата ѝ. *Моля те, Сам, дано си тук. Моля те.*

Кевин се огледа, не видя никого и отмести една от дъските на оградата, която Сам беше разхлабила преди доста време. Баща ѝ можеше и да е ченге, но още не я беше открил, нали? Защото Сам също беше много умна. Той се промуши през процепа и изтупа ръце. *Моля те, дано си тук, Сам.*

Пристъпи напред. Дървото пред прозореца на Сам помръдна. Той замръзна на мястото си. Сам? Постепенно пред него се появиха тъмнокоса глава и рамене. Някой надничаше в стаята на Сам!

Кевин отскочи паникьосано назад. Фигурата се изпъна в цял ръст и се изкриви, за да вижда по-добре. Беше някакво момче! Високо момче с остър нос. Което гледаше Сам!

Стотици мисли се завъртяха в главата на Кевин. Кой? Какво правеше там момчето? Трябва да бяга! Не, трябва да се развика. Това Томи ли беше? Не, Томи имаше по-дълга коса.

Момчето се обърна и се втренчи право в Кевин, след което се отдалечи от дървото. Стоеше на фона на лунната светлина и ужасяваща усмивка изкривяваше лицето му. После пристъпи към Кевин.

Кевин въобще не си направи труда да се занимава с разхлабената дъска. Той прескочи оградата по-бързо, отколкото можеше да си

представи, че е възможно, и хукна към голямото дърво в края на поляната. Свря се зад дебелия му ствол и остана там, запъхтян.

Нищо не се случи. Не се чуваха нито тичащи стъпки, нито тежко дишане, освен неговото собствено. Може би трябваше да изтича към къщи, но се страхуваше, че момчето стои до оградата, дебнейки и най-слабото движение. Трябваше му цели пет минути, за да събере кураж и да надникне леко иззад дървото.

Нищо.

Минаха още пет минути и този път той надникна над оградата. Отново нищо. Кое то и да беше това момче, си беше отишло.

Най-накрая Кевин събра смелост да почука по прозореца на Сам. Тя се измъкна навън с грейнала усмивка. Каза му, че го е очаквала. Чакала е смелия младеж да дойде до прозореца на девицата. Така ставало във филмите.

Той ѝ разказа за момчето, но на нея това ѝ се стори забавно. Някое от съседските хлапета си е паднало по нея, но нейният очарователен принц набързо го прогонил! От нейните уста цялата история наистина прозвуча забавно. Двамата се посмяха здравата онази нощ. Но на Кевин никак не му беше лесно да прогони от съзнанието си спомена за ужасяващата усмивка на момчето.

Минаха три нощи, преди Кевин отново да види момчето — този път на поляната, докато се прибираше у дома. В първия момент помисли, че някое куче или друго животно е изтичало да се скрие зад дърветата, но след като се изкатери в леглото си, се запита дали не е било момчето. Ами ако отново е ходил да шпионира Сам? Половин час се въртя в леглото си, преди да реши, че трябва да се върне и да провери Сам. Ако не го направеше, нямаше да може да затвори очи.

За пръв път му се случваше да излиза отново в една и съща нощ — очарователният принц бдеше над своята дама, която се намираше в опасност. Всъщност не очакваше да види нищо.

Той надникна над оградата към задния двор на Сам и се вцепени. Момчето! Беше там и отново надничаше в прозореца на Сам! Беше изчакал Кевин да се прибере и отново се бе промъкнал да я шпионира!

Кевин клекна и се опита да успокои дишането си. Трябваше да направи нещо! Но какво? Ако извика и после побегне, момчето щеше да го настигне. Но поне щеше да го подплаши. Или можеше да хвърли камък. Не. Ами ако счупи прозореца на Сам?

Той бавно се надигна, за да погледне отново. Момчето правеше нещо. Беше прилепил лицето си към прозореца и... го движеше в кръг. Какво ли правеше? Кевин примигна. Да не би...? По гърба му премина ледена тръпка. Момчето бавно облизваше прозореца на Сам.

Кевин усети как главата му се издува. Дали беше от гняв или просто чист ужас, не можеше да каже със сигурност, но той събра смелост и извика:

— Хей!

Момчето се обърна. Двамата се втренчиха един в друг и останаха така една дълга, безмълвна минута. Момчето пристъпи напред и Кевин побягна. Стрелна се през поляната, размахвайки кльощавите си ръце и крака максимално бързо. Прескочи оградата, изкатери се до спалнята си и затвори прозореца, уверен, че е вдигнал такъв шум, че е събудил всички в къщата.

Десет минути по-късно всички продължаваха да спят в пълна тишина. Но Кевин не можеше да затвори очи. В малката стая се чувстваше като в капан. Какво ли правеше момчето? Всяка нощ ли дебнеше Сам? Всяка, нали? Кевин го беше засичал само два пъти, но нямаше как да знае от колко време шпионира Сам.

Мина един час, но Кевин не можеше да затвори очи, камо ли да заспи. Тогава чу почукване по прозореца си. Рязко седна в леглото си. Сам! Изпълзя на колене и повдигна щората.

Момчето седеше до задната ограда, виждаха се главата и раменете му. Гледаше право в Кевин и си подхвърляше нещо. Нож.

Кевин пусна щората и се шмугна под завивките. Лежа, треперейки, в продължение на два часа, преди да се осмели отново да надникне, много предпазливо, като едва повдигна щората. Момчето беше изчезнало.

Следващите три дни се източиха кошмарно бавно. Всяка нощ той надничаше през прозореца по стотина пъти. Всяка нощ в задния двор се виждаха единствено кучешката колиба и бараката. Всяка нощ той се молеше отчаяно Сам да го посети. Тя му беше казала, че ще ходи на лагер, но той не можеше да се сети кога би трябвало да замине. Тази седмица ли беше?

Четвъртата нощ вече не издържа. Близо час обикаля напред-назад из стаята си, като на всеки няколко минути надничаше през

прозореца. След това реши, че ще отиде да види Сам, преди тревогата да го убие.

Измина разстоянието до къщата ѝ за половин час, използвайки дърветата на поляната за прикритие. Нощта беше тиха. Когато най-накрая подаде глава над тяхната ограда, стаята ѝ беше тъмна. Огледа двора. Момчето го нямаше. Сам беше изчезнала, както и момчето.

Тогава облекчено приседна на земята до оградата. Сигурно беше отишла на лагер. Може би момчето я беше последвало там. Не. Това беше глупава мисъл. Как би могло едно момче да последва някакво момиче чак до лагера?

Кевин се върна на поляната и тръгна към къщи, като за пръв път от близо седмица се чувстваше спокоен. Може би момчето се беше преместило. Може би беше намерило нещо друго, с което да ангажира ненормалното си малко мозъче.

А може би се беше промъкнал в стаята на Сам и я беше убил.

Кевин се сепна. Не. За това щеше да се разчуе. Баща ѝ е полицай и...

В главата му се удари някакъв тъп предмет и той залитна. От устата му се откъсна тих стон. Нещо се уви около гърлото му и го дръпна нагоре.

— Чуй ме добре, дребен мухльо, знам кой си и не те харесвам! — изръмжа някакъв глас в ухото му. Човекът го блъсна встрани и го запрати към едно дърво. Кевин се озова на една ръка разстояние от нападателя си. Момчето.

Ако главата му не пулсираше толкова болезнено, сигурно щеше да изпадне в паника. Вместо това той просто го гледаше и се опитваше да се задържи на крака.

Момчето се ухили. Отблизо лицето му напомняше на Кевин за глиган. Беше по-голям от него и по-висок с около две педи, но все още млад, с пъпчасало лице и татуировка на нож върху челото. Миришеше на мръсни чорапи.

Момчето приближи лицето си на няколко сантиметра от неговото.

— Ще те предупредя само веднъж, смотаняк. Това момиче е мое, не твое. Ако те хвана още веднъж да я зяпаш, ще я убия. Ако те хвана още веднъж да се промъкваш при нея, може да убия и двама ви. Чуваши ли ме?

Кевин просто стоеше вцепенен.

Момчето го плесна по бузата.

— Чу ли ме?

Кевин кимна.

Момчето отстъпи назад и го погледна. Грозна усмивка изкриви лицето му.

— Мислиш си, че си влюбен в оная малка пачавра, а? Твърде си глупав и твърде малък, за да знаеш какво е любовта. Същото се отнася и до нея. Аз ще я науча на любов, малкия, и нямам нужда от някой смотаняк като теб да ни разваля свалката. — Той отстъпи назад.

Тогава Кевин за пръв път видя ножа в ръката на момчето. Мислите му се проясниха. Момчето забеляза погледа му и бавно вдигна ножа.

— Имаш ли представа какво може да причини едно двайсетсантиметрово острие на нещастник като теб? — Момчето завъртя ножа. — Знаеш ли колко убедително действа едно ярко блестящо острие върху младо момиче?

Изведнъж Кевин усети, че му се повдига.

— Връщай се в малката си стая, смотаняко, преди да съм решил да те заколя за това, че си толкова глупав.

Кевин побягна.

7.

Петък

Нощ

Кевин седеше в креслото си в нетърпеливо очакване на Саманта и прехвърляше телевизионните канали, за да чуе различните версии за „колата бомба“, както я наричаха. В лявата си ръка държеше кутийка топъл „Севън ъп“ и от време на време поглеждаше към стенния часовник. Девет часът — бяха минали почти пет часа, откакто бе напуснала Сакраменто.

— Хайде, Саманта — промърмори тихо той. — Къде си? — Беше му се обадила някъде от средата на пътя. Той ѝ разказа за кучето и я помоли да побърза. Тя отвърна, че и без това вече се движи със сто и трийсет километра в час.

Той погледна телевизора. Знаеха самоличността на Кевин и вече около двайсетина репортери бяха намерили номера на телефона му. По предложение на Милтън той отклоняваше обажданията. Не че имаше какво още да добави — те знаеха почти колкото него. Най-силно го заинтригува предположението на Канал 9, че бомбата може да е дело на един добре познат престъпник беглец, наричан Гатанката. Убиецът беше отнел живота на петима души в Сакраменто и бе изчезнал три месеца по-рано. Нямаше повече подробности, но спекулациите бяха достатъчни, за да накарат стомаха му да се свие на топка. Кадрите от овъглената развалина, заснети от въздуха, бяха зашеметяващи. Или ужасяващи, в зависимост от това как ги приемаше. Ако беше малко по-близо, когато колата се взриви, сега щеше да е мъртъв. Също като кучето.

След обаждането на Слейтър той се насили да се върне в задния двор и да обясни ситуацията на Белинда, но тя дори не го прие. Вече им беше наредила да забравят за случилото се. По някакъв начин щяха да убедят горкия Боб, че Деймън е жив и здрав, само се е запилял някъде. Естествено, Белинда трябваше да намери обяснение и за писъка и падането си в пепелта след експлозията, но тя беше експерт в

обясняването на необяснимото. Реагира единствено на предложението на Кевин да не се обаждат в полицията.

— Разбира се, че не. Няма за какво да им се обаждаме. Кучето си е добре. Да виждаш някъде мъртво куче?

Не, не виждаше. Юджийн вече го беше натикал във варела за горене и го беше подпалил. Нямаше го. Само малко пепел към предишната.

Мислите му се отнесоха към разговора със Слейтър. *Какво момче?* Като че ли Слейтър не знаеше за него. *Какво момче?* Ключът към греха се криеше в гатанките. Доколкото можеше да прецени, те нямаха никаква връзка с момчето. Значи Слейтър не би могъл да е момчето. Слава богу, слава богу, слава богу. Някои тайни по-добре да бъдат забравени завинаги.

Входният звънец пропя. Кевин остави кутийката „Севън ъп“ и се надигна от стола. Спря се за миг пред огледалото в коридора и хвърли един бърз поглед. Изпито лице. Изцапана тениска. Почеса се по темето. Звънецът отново иззвъня.

— Идвам.

Той приближи око до шпионката, погледна навън, видя, че е Саманта и отключи вратата. Бяха изминали десет години, откакто я беше целунал по бузата и ѝ беше пожелал успех в покоряването на големия лош свят. Косата ѝ беше руса и дълга; сините ѝ очи блестяха като звезди. Лицето ѝ винаги изглеждаше така, сякаш се беше гримирала, макар тя да не използваше никаква козметика. Розови очертани скули и меки пухкави устни, извити вежди и леко чип нос. Най-красивото момиче, което беше виждал някога. Не че беше виждал много през онези години.

Кевин завъртя дръжката и отвори вратата. Саманта стоеше под светлината на външната лампа, облечена с дънки и усмихната. Откакто беше заминала, той не спираше да мисли за нея, но въобще не беше подготвен да я види изправена пред него от плът и кръв. През последните пет години *беше* виждал много момичета, но Сам си оставаше най-красивата. Без изключение.

— Няма ли да ме поканиш вътре, страннико?

— Да. Извинявай, разбира се! Влез, влез!

Тя мина покрай него, остави чантата си и го погледна. Той затвори вратата.

— Леле, колко си пораснал — каза тя. — Понаправил си мускули.

Той се ухили и прокара ръка през косата си.

— Сигурно.

Беше му трудно да не се вторачва в очите ѝ. Те бяха с онзи наситен цвят, който сякаш поглъщаше всичко, в което се взреше — блестящи и дълбоки, и обсебващи. Като че ли гreeха със собствена светлина, а не с отразената от лампата. Нямаше мъж или жена, които да погледнат Саманта в очите и да не си помислят, че Бог наистина съществува. Главата ѝ стигаше до брадичката му и тя стоеше там, грациозна и нежна. Това беше Саманта, най-добрата му приятелка. Единствената му истинска приятелка. Докато я гледаше, си мислеше как беше успял да оцелее без нея през последните десет години.

Тя пристъпи напред.

— Прегърни ме, рицарю мой.

Той се засмя на обръщението от детството им и я прегърна силно.

— Толкова се радвам да те видя, Саманта.

Тя се вдигна на пръсти и го целуна по бузата. С изключение на онази единствена целувка, когато бяха на единайсет, отношенията помежду им бяха останали платонически. Никой от тях не искаше романтична връзка. Те бяха другари, най-добри приятели, почти като брат и сестра. Не че мисълта за нещо повече не му беше минавала през ума; просто приятелството винаги го беше привличало повече. Тя винаги бе дамата в беда, а той рицарят в блестящи доспехи, макар и двамата да бяха наясно, че всъщност тя го беше спасила. Дори сега, независимо от факта, че отново му се беше притекла на помощ, двамата напълно естествено влязоха в някогашните си роли.

Сам сложи ръце на хълбоците си и се обърна към всекидневната.

— Виждам, че харесваш туристическите плакати.

Кевин се приближи до нея и се ухили смутено. *Стига си чеса главата; тя ще си помисли, че си куче.* Той свали ръцете си и започна да потропва с десния си крак.

— Някой ден бих искал да ги посетя всичките. Така все едно гледам към света. Напомнят ми, че има нещо повече. Никога не ми е харесвало чувството да бъда затворен.

— Харесва ми! Е, ти стигна далеч. А аз знаех, че ще успееш, нали? Просто трябваше да се отървеш от майка си.

— Леля — поправи я той. — Тя никога не ми е била майка.

— Леля. Признай си, че скъпата леля Белинда ти донесе повече вреди, отколкото ползи. Кога я напусна?

Той мина покрай нея и влезе в кухнята.

— Когато станах на двайсет и три. Нещо за пиене?

Тя го последва.

— Благодаря. Останал си в онази къща пет години, след като си тръгнах?

— Боя се, че да. Трябваше да ме вземеш със себе си.

— Справил си се сам — така е по-добре. Я се погледни, вече имаш университетска степен и си в семинарията. Впечатляващо.

— А ти се дипломира с почести. Много впечатляващо. — Той извади едно безалкохолно от хладилника, отвори кутийката и ѝ я подаде.

— Благодаря — каза тя. — За комплимента. — Намигна му и отпи. — И за питието. Колко често се връщаш там?

— Къде? В къщата ли? Колкото се може по-рядко. Предпочитам да не говоря за това.

— Според мен случващото се е свързано с това, не мислиш ли?

— Възможно е.

Саманта остави кутийката на плотта и го погледна, като лицето ѝ изведнъж придоби сериозно изражение.

— Някой те следи. И доколкото разбирам, следи и мен. Убиец, който използва гатанки и който е избрал нас двамата по някакви си негови причини. Отмъщение. Омраза. Основните мотиви. Не можем да загърбим миналото.

— Точно в десетката.

— Разкажи ми всичко.

— Като започна...

— Като започнеш с телефонното обаждане в колата ти. — Тя тръгна към входната врата.

Кевин я последва.

— Къде отиваш?

— Отиваме двамата. Хайде да се повозим. Той очевидно подслушва къщата ти — нека направим живота му малко по-

интересен. Ще вземем колата ми. Да се надяваме, че все още не се е добрал до нея.

Двамата седнаха в бежовия седан и Саманта подкара колата.

— Така е по-добре. Сигурно използва лазери.

— Всъщност мисля, че си права — каза Кевин.

— Той ли ти го каза?

— Нещо такова.

— Дай ми всички подробности, Кевин. Не ме интересува колко са незначителни, не ме интересува дали си ги казал на ченгетата, не ме интересува колко смущаващо или глупаво, или щуро звучи, искам да знам всичко.

Кевин изпълни молбата ѝ с желание, със страст, сякаш това бе първата му истинска изповед. Сам шофираше без посока и често го прекъсваше, задавайки му въпроси.

Кога за последен път остави колата си незаключена?

Доколкото си спомням, никога.

Заклучваш ли колата си, когато я оставяш в гаража?

Не.

Кимване. Полицията намери ли часовников механизъм?

Доколкото той знае, не.

Намерил си панделката зад лампата?

Да.

Слейтър Сам ли ме нарича, или Саманта?

Саманта.

Мина цял час, през който бяха възстановили всички възможни подробности от събитията през деня, включително информацията, която беше укрил от Милтън. Всичко, освен предположението му, че Слейтър може да е момчето. Той така и не разказа на Сам цялата истина за момчето и сега също не умираше от нетърпение да го направи. Ако Слейтър не беше момчето, а той твърдеше, че не е, значи нямаше нужда да ровят в миналото.

— Колко време можеш да останеш? — попита я Кевин, след като се бяха умълчали.

Тя го погледна с престорено свенлива усмивка.

— Голямото момче има нужда от помощта на момиче?

Кевин се ухили смутено. Въобще не се беше променила.

— Оказва се, че момичетата играят много важна роля в живота ми.

Тя повдигна вежди.

— Дадох ми една седмица, за да си разопаковам багажа и да се нанеса. Кухнята ми е пълна с кашони. Случаят, който ми възложиха, когато пристигнах преди два месеца, беше сравнително лесен, но нещата се запеккоха напоследък. Няма да се изненадам, ако ме извикат обратно по спешност.

— Калифорнийското бюро за разследване, а? Голяма промяна след Ню Йорк.

— Всъщност не, освен че съм на ново място. Успях да направя едно-две неща както трябва и шефът на отдела за момента с впечатлен от работата ми, но тепърва ще трябва да се доказвам. Същото беше и в ЦРУ, преди да се прехвърля на тази работа.

— КБР, ЦРУ — взех да се обърквам — каза Кевин. — Доволна ли си от промяната?

Тя го погледна и се ухили.

— По-близо съм до теб, нали?

Той кимна и смутено се извърна.

— Нямах представа колко съм щастлив. Наистина.

— За нищо на света не бих го пропуснала.

— Не можеш ли да пуснеш някои връзки? — Той се обърна към нея. — Да ги убедиш да те оставят тук?

— Защото те познавам?

— Защото вече си замесена. Той *те* познава, за бога!

— Нещата не стават така. Ако не друго, това ще бъде повод за тях да ми отнемат случая. — Тя зарея поглед, потънала в мислите си. — Не се тревожи. Никъде няма да отида. КБР има няколко отдела, грубо стотина агенти. Моят отдел е уникален — повечето агенти не са го и чували. Ние работим извън системата, технически сме част от Бюрото, но сме под юрисдикцията на министъра на правосъдието. Занимаваме се с по-трудните случаи. Разполагаме с по-голяма свобода на действие и отговорност. — Тя го погледна. — Ти, скъпи мой, определено си част от тази отговорност. Повече, отколкото можеш да предположиш.

Кевин погледна през прозореца. Тъмно. Слейтър се криеше някъде там. Може би точно в този момент ги наблюдаваше. Усети как

го побиват тръпки.

— И така. Какво мислиш?

Сам паркира до тротоара на една пресечка от къщата на Кевин.

— Мисля, че нямаме друг избор, освен да изпълним исканията на Слейтър. Засега те включват само теб. Това не е като някоя от онези ситуации, в които или ние спасяваме заложника, или те взривяват сградата. Тук или трябва да признаеш, или той ще ти взриви колата. Признанието не представлява опасност за обществото. — Тя кимна замислено. — Засега няма да намесваме полицията, както иска той. Но ще приемем искането му буквално. Той казва *ченгета* — значи никакви ченгета. Това изключва ФБР. Ще разкажем всичко на ФБР.

Тя свали стъклото на прозореца си и се загледа в небето.

— Освен това мисля, че Ричард Слейтър е човек, който някой от нас или и двамата познаваме. Мисля, че мотивът му е отмъщение и той възнамерява да го осъществи по начин, който няма да бъде забравен. — Тя го погледна. — Не може да няма някой, Кевин.

Той се поколеба и реши да ѝ отпусне част от истината.

— Няма никой. Единственият враг, който си спомням да съм имал, е онова момче.

— Кое момче?

— Знаеш го. Сещаш ли се за момчето, което те шпионираше, когато бяхме още деца? Онова, което ме наби?

Тя се ухили.

— Същото, от което ме спаси?

— Попитах Слейтър дали е момчето — рече Кевин.

— Така ли? Пропусна да споменеш тази малка подробност.

— Това няма значение.

— Казах всички подробности, Кевин. Не ме интересува дали са без значение за теб. Ясно ли е?

— Да.

— Какво ти каза той?

— Той каза: „Какво момче?“. Не е той.

Тя не отговори нищо.

Край тях мина една кола. Джип с ярки стопове.

— Някога чувал ли си за убиеца, наричан Гатанката? — попита Сам.

Кевин се надигна.

— По новините тази вечер.

— Гатанката получи този прякор заради няколко убийства, извършени в Сакраменто през последните дванайсет месеца. Последната му жертва е от преди три месеца — брат на един агент от ФБР, който бил по следите му. Мога да ти гарантирам, че ФБР веднага ще захаят този случай. Същият начин на действие. Мъж се обажда по телефона, задава гатанка и след това изпълнява наказанието, ако тя не бъде отгатната. Нисък, дрезгав глас. Наблюдение със сложни технически средства. Звучи като същия тип.

— Само че...

— Само че защо е избрал точно теб? И защо мен? — попита Сам.
— Би могъл да е имитатор.

— Може би се мъчи да ни обърка. Очевидно си пада по игричките. Може би по този начин просто засилва тръпката. — Кевин наведе тава и започна да масажира слепоочията си. — Тази сутрин аз и доктор Франсис проведохме дискусия за злото у човека. На какво е способен обикновеният човек. Питам се аз какво бих направил, ако се срещна с този мъж. — Той си пое дълбоко дъх. — Трудно ми е да повярвам, че подобни хора наистина съществуват.

— Ще си получи заслуженото. Винаги така става. — Тя протегна ръка и разтърка рамото му. — Не се тревожи, скъпи мой рицарю. Ненапразно се издигнах толкова бързо в тази компания. Досега не е имало случай, който да не мога да разреша. — Тя се ухили палаво. — Нали ти казах, че ще стана ченге. И нямах предвид патрулен полицай.

Кевин въздъхна и се усмихна.

— Нямах представа колко се радвам, че си ти. — Той се прокашля. — Не че се радвам, че е подгонил и теб...

— Разбрах те. — Тя запали двигателя. — Ще се справим с него, Кевин. Няма да позволя на някакъв си призрак от миналото или някой сериен убиец да ни разиграва така. Ние сме по-умни от този психопат. Ще видиш.

— И сега какво?

— Сега ще претърсим къщата за бръмбари.

Двайсет минути по-късно Сам държеше в облечената си в ръкавица ръка шест подслушвателни устройства. Едно от всекидневната, по едно от всяка тоалетна, по едно от всяка спалня и предавател от телефона.

Очите ѝ блестяха като на футболист, който току-що е вкарал гол. Сам винаги преливаше от оптимизъм; това бе една от най-възхитителните ѝ черти. Той се носеше около нея като аромат на парфюм. Според Кевин Сам притежаваше всичко необходимо, за да я приемат в ЦРУ, КБР или където пожелае.

— Няма да го забавим особено, но поне ще му покажем, че сме вътре в играта. Типове като него обикновено полудяват от кеф, ако решат, че противниците им стават небрежни.

Тя напълни умивалника с вода, пусна устройствата вътре и свали хирургическите ръкавици.

— При нормални обстоятелства бих ги взела със себе си, но ако съм права, този случай вече е под юрисдикцията на ФБР. Ще се разпищят на умряло. Утре сутрин ще се обадя в офиса, ще им обясня ситуацията и ще уведомя отдела на Милтън за това, че съм свързана със случая. Не че ги интересува — обзалагам се, че на сутринта градът ще е зает от всякакви агенти. По-добре да работя сама, отколкото с тях. — Тя говореше тихо, сякаш на себе си. — Каза ли са ти, че първо ще проверят за бръмбари?

— Да.

— Кажим им, че си открил тези из къщата. Ще се погрижа да ги проверят за отпечатащи. На този етап няма какво друго да кажеш на Милтън, така че го остави да си върши работата и не му се меси. Когато ФБР се свърже с теб, съдействай им. Аз трябва да свърша няколко неща. Разбрахме ли се?

— Ами ако се обади?

— Ако не съм тук, веднага ми звъни по мобилния. Тогава ще решаваме какво да правим. — Тя тръгна към изхода, но се обърна към него. — Слейтър ще се обади. Наясно си, нали?

Той кимна леко.

— Сега поспи. Ще го хванем. Той вече направи първата си грешка.

— Така ли?

— Замеси мен в игричката си. — Тя се ухили. — Родена съм за подобни случаи.

Кевин се приближи до нея, хвана ръката ѝ и я целуна.

— Благодаря ти.

— Според мен ще е по-добре да отседна в „Хауърд Джонсън“. Не се обиждай, но нямаш допълнително легло, а кожените дивани ми напомнят за змиорки. А аз не спя със змиорки.

— Естествено. — Той беше разочарован само защото около нея се чувстваше толкова жив. В безопасност. За него тя бе абсолютното съвършенство. Естествено, той не беше точно Казанова, за да бъде обективен.

— Ще ти се обадя.

След миг вече я нямаше.

* * *

Слейтър седи в червен пикап на една пресечка от дома на Кевин и наблюдава отсам как Сам излиза на заден ход от алеята пред къщата и после потегля на юг.

— Ха така; ха така.

Той бавно цъква с език три пъти, за да се наслади изцяло на звука. Всъщност звуците са два — плътното изпукване, когато езикът се отлепя от небцето и цъкването, когато плъоква в събралата се под него слюнка. Подробности. От онези, на които повечето хора до смъртта си не са обръщали внимание, защото повечето хора са мърлячи, които идея си нямат какво всъщност означава да живееш.

Да живееш означава да си цъкаш с език и да се наслаждаваш на звука.

Бяха намерили бръмбарите. Слейтър се усмихна. Тя беше дошла и той беше ужасно доволен, че с пристигнала толкова бързо, парадирайки със слабото си дребно телце из къщата на онзи мъж, съблазнявайки го с порочния си език.

— Саманта — прошепва той. — Толкова се радвам да те видя отново. Дай целувка, скъпа.

Интериорът на старото шеви е безупречно чист. Заменил е черното пластмасово табло с махагоново, изработено по поръчка, което блести на лунната светлина. В черната кутия на съседната седалка се намират електронните уреди, които са му необходими за наблюдението му. Саманта намери шестте подслушвателни

устройства, които беше очаквал да бъдат открити от полицията, но в къщата имаше още три, които дори ФБР нямаше да може да засече.

— Тук долу е тъмно, Кевин. Толкова тъмно.

Слейтър чака час. Два. Три. В късна доба излиза от колата и тръгва към къщата на Кевин.

8.

Събота

Сутрин

Дженифър кръстоса крака и впери поглед в Пол Милтън, който седеше от другата страна на конферентната маса. Тя беше пристигнала в Лонг Бийч предишната вечер, посети мястото, където бе взривена колата на Кевин Парсън, проведе десетина телефонни обаждания и се регистрира в един хотел на булевард „Лонг Бийч“.

Цяла нощ се въртя в леглото, преживявайки отново онзи ден три месеца по-рано, когато Рой беше убит от Гатанката. Убиецът никога не казваше името си. Само задаваше гатанки. Беше задушил първите си четири жертви, като нанасяше удар на всеки шест седмици. При Рой използва бомба. Тя намери тялото му на парчета пет минути след като беше разкъсано от експлозията. Нищо не можеше да изтрие тази картина от съзнанието ѝ.

След като все пак успя да поспи последните два часа, Дженифър се отправи към полицейското управление, където цял час чака останалите да се съберат.

След смъртта на Рой пред нея се разкриха кристално ясно основните принципи на живота, но същевременно тя изгуби всичките си стремежи. Беше приемала съществуването му за даденост и когато ѝ го отнеха, тя започна отчаяно да се оглежда за всичко останало, което приемаше за даденост. Сладкият аромат във въздуха. Горещият душ в студените сутрини. Сънят. Докосването на друго човешко същество. Подкрепяха я обикновените неща в живота. Случилото се я научи, че животът не е това, което е, но все още не можеше да разбере какво е всъщност. Работата и повишенията вече ѝ се струаха като нещо изкуствено. Забързаните хора, които изкачваха въображаемите стълбици на успеха, борейки се да бъдат забелязани.

Такива като Милтън. Той беше до мозъка на костите си ходеща медийна презентация в комплект с бежовия тренчкот, който сега

висеше на закачалката в ъгъла. Когато тя пристигна в управлението, той тъкмо даваше пресконференция, точно по изгрев-слънце.

Нямаше нищо ново; всички бяха наясно с това. Приказките му, че медиите имат право да знаят, бяха просто димна завеса. Той просто си умираше да стои пред камерата. Не беше точно нейния тип.

Подобно мислене не беше особено професионално и тя бе наясно с това. Милтън беше служител в правоохранителната система и целите му бяха същите като нейните. И двамата бяха замесени в този случай, независимо от личностните им различия. Но след смъртта на Рой на Дженифър вече не ѝ беше толкова лесно да изтиква встрани подобни нелепи усещания. Това бе основната причина Бюрото да не допуска агенти в нейното положение на предната линия, както се беше опитал да постъпи Франк.

Няма значение, тя ще превъзмогне всичко.

От лявата ѝ страна седеше Нанси Стърлинг, най-опитният криминалист в Лонг Бийч. До нея бяха Гари Суонсън от щатската полиция и Майк Боуън от Бюрото за алкохол, тютюн и огнестрелни оръжия. Клиф Брансфърд, КБР, допълваше групата. Тя беше работила с Клиф и го намираще за изключително скучен, но достатъчно умен. Той правеше всичко по книга. По-добре да стои по-далеч от него, освен ако той не я потърси.

— Знам, че всички сте заинтригувани от случая по различни причини, но определено юрисдикцията е на ФБР — обвиненията срещу този тип включват и отвличане — каза Дженифър.

Милтън ѝ отвърна, без да му трепне окото:

— Юрисдикцията може да е ваша, но градът е мой...

— Не се тревожете, тук съм, за да работя с вас. Препоръчвам разследването да се води от това управление. Така цялата информация ще минава през ръцете ви. Ще координираме всичко оттук. Не знам какви ще са предпочитанията на КБР и БАТО относно разпределението на екипите им, но лично аз предпочитам да работя от този кабинет. Това достатъчно ли е?

Милтън не отвърна нищо.

— Аз съм доволен — каза Брансфърд. — Ние сме си добре и в нашите кабинети. Що се отнася до мен, този случай си е ваш.

Брансфърд знаеше за Рой и я подкрепяше. Тя леко му кимна.

— Засега ще се въздържим — каза агентът на БАТО. — Но ако отново се появят експлозиви, ще изискаме по-голямо участие.

— Съгласна съм — отвърна Дженифър. Тя погледна Милтън. — Сър?

Той я изгледа от горе до долу и тя веднага разбра, че мнението ѝ за него никога няма да се промени. Макар да беше предположил, че случаят е свързан с Гатанката, което беше много вероятно, предвид профила на убийствата в Сакраменто, Дженифър не вярваше, че той е наясно с личната ѝ ангажираност със случая. Самоличността на Рой не беше официално обявена. Във всички случаи арогантността му въобще не я притесняваше.

— Каква е специалността ви, агент? — попита Милтън.

— Криминална психология, детектив.

— Профайлър.

— Психологически профили, базирани върху методи и технологии от съдебната медицина — поправи го тя. Без малко да изкаже на глас и завършека на мисълта си: *А думите съдебна медицина са сложени тук точно заради такива като теб, които са израсли в някое затънтено селце.*

— Добре, съгласен съм. Но не искам да разговаряте с медиите.

— Нямам никакво намерение да ви отнемам от ефирното време, сър.

— Мисля, че се разбрахме.

— Чудесно. Преди около час прегледах вашия файл. — Тя погледна към Нанси. — Бързо работите.

— Опитваме се — отвърна Нанси. — Може би ще трябва отново да го прегледате. Намерихме таймера.

— Предварително настроен?

— Не. Включва се посредством предавател, но доколкото успях да разбера, след това няма изключване.

Дженифър погледна към Милтън.

— Значи онзи, който е заложил бомбата, е нямал никакво намерение да спре детонацията, независимо от заплахите и обещанията му.

— Така изглежда.

— Нещо друго?

Милтън се изправи и се обърна към щорите на прозореца зад стола му. Повдигна ги и надникна към улицата.

— И така, агент Питърс, какво ви казва вашата кристална топка за този случай?

— Рано е още да се каже.

— Хайде де, направете ми това удоволствие.

Те очевидно смятаха, че това е Гатанката, но тя започна с традиционния анализ.

— Най-доброто ми предположение е, че става въпрос за бял мъж, изключително разгневен, но не достатъчно, за да пренебрегне прецизността в методите си. Умен. И го знае. Знае каква бомба да направи, къде да я постави, как да я детонира, без да бъде засечен. Всъщност дори знае, че господин Парсън ще се измъкне без наранявания, както и че гатанката му няма да бъде разгадана. Затова не си е правил труда да поставя и прекъсвач.

— Случайна жертва? — попита Нанси.

— Нищо при този човек не е случайно. Ако не познава жертвата от преди, значи я е избрал по определени причини. Заради професията му, навигацията, начина, по който си реши косата.

— И точно по тази причина не се връзват твърденията на Парсън, че не познава никой, който да му има зъб — рече Милтън.

— Не е задължително. Вие сте полицаи, който може да изброи стотина души, готови да му видят сметката, стига да им се удаде възможност. Обикновеният гражданин няма такива врагове. Имаме си работа с тип, който най-вероятно е ненормален — достатъчно е да ви зърне от влака, за да се превърнете в следващата му мишена. — Тя замълча. — Това е всичко, което бих могла да ви кажа, използвайки информацията, която ми предоставихте. Но се оказва, че мога да добавя и още нещо.

— Гатанката — каза Нанси.

Дженифър я погледна и се запита дали жената знае за Рой.

— Да. Същият *модус операнди*. Последното убийство, което приписахме на този човек, беше извършено преди три месеца в Сакраменто, но съдейки по всичко, тук си имаме работа със същия мъж.

— Той използва гатанки, но някога оставял ли е жертвата си жива? — попита Милтън.

— Прав сте; този е различен. Предишните му пет жертви са били убити, след като им е казал гатанките и те не са успели да ги разгадаят. Което означава, че не е приключил с Кевин Парсън. Взривил е колата му, без да нарани никого, просто за да се позабавлява. Скучно му е. Иска ново предизвикателство. Навързването на няколко гатанки е логическа прогресия, но освен това отнема и много време. Ще му се наложи да проучи много добре мишената си, за да успее да поддържа непрекъснатата верига. Което означава продължително интензивно наблюдение. Организирането на един номер е лесна работа. Този тип възнамерява да го направи отново. Подобно планиране отнема време. Това би могло да обясни защо Гатанката не се обади през последните три месеца.

— Той си има име — каза Брансфърд. — Слейтър. Гатанката си остана безименен.

— И пак ще повторя, според мен се развива. — Дженифър извади една дебела папка от куфарчето си и я остави на бюрото. На етикета ѝ бяха написани две големи печатни букви: Р. К.

— Не позволявайте на размерите ѝ да ви заблудят; не знаем чак толкова, колкото сигурно си мислите. Тук просто има страшно много данни за психологическия профил. Когато стане въпрос за улики, този тип е абсолютно чист. С никое от телата не е било злоупотребено по какъвто и да било начин. Първите четирима са били удушени; последният е убит чрез бомбен взрив. Убиецът сам събщи на полицията за четирите удушени жертви, които беше оставил на пейки в парка. По телата не бяха открити абсолютно никакви улики. Този убиец получава удовлетворение от играча, а не от самите убийства. Те са само реквизит, нещо, което просто вдига залозите така, че да направи играта по-интересна.

Тя отпусна ръце върху папката. Зелените ѝ ръбове бяха изтрити от употреба. Дженифър можеше да цитира съдържанието ѝ по памет, всичките 234 страници. Половината от написаното вътре беше нейно дело.

— В момента подготвяме копия от това за всеки един от вас. Щом го прегледате, с удоволствие ще отговоря на всичките ви въпроси. Осъществяван ли е допълнителен контакт с жертвата?

— Не и днес — отвърна Милтън. — Изпратихме екип, който да огледа къщата му. Самият той е открил няколко бръмбара. Ако трябва

да бъде по-точен, някаква негова приятелка е открила шест устройства, поставени на различни места вътре. Някаква си Саманта Шиър ни се обади тази сутрин. Работи за министъра на правосъдието. Снощи била с него и решила да ни направи услуга. Знаете ли кое пада, но никога не се пуква? И кое се пуква, но никога не пада?

— Не.

Той се ухили коварно.

— Зората и нощта.

— Тя ли ви го каза?

Той кимна.

— Доста е умна. Но от друга страна в тая делва вече бъркат твърде много хора, а по случая се работи по-малко от ден.

— По този случай се работи от една година — рече Дженифър.

— Тя е отишла при него без да разберете? Не наблюдавате ли къщата?

Той се поколеба.

— Все още не. Както вече казах...

— Оставили сте го сам през нощта? — Дженифър усети как лицето ѝ пламва от гняв. *Спокойно, момиче.*

Милтън леко присви очи.

— Да не би да си мислите, че си имаме работа с някой бой скаут? Знаете ли дори дали Парсън е още жив?

— Няма доказателства, че се намира под непосредствена заплаха — каза Милтън. — Нито че става въпрос за Гатанката. Кевин настоя, че е...

— Жертвата не е в състояние да решава кое е най-добро за нея. — Дженифър изпъна крака и се изправи. — Нанси, ако нямате нищо против, бих искала да прегледам всички събрани улики веднага щом се върна.

— Разбира се.

— Къде отивате? — попита Милтън.

— Да видя Парсън. Доколкото ни е известно, той е единствената жива жертва на Гатанката. Основната ни задача е да го опазим жив. Бих искала да прекарам няколко минути с него преди вашите хора да преобърнат къщата с главата надолу. Скоро тук ще пристигне един от моите колеги, Бил Галахър. Ще ви бъде благодарна, ако и с него се държите също толкова любезно.

* * *

Дженифър напусна управлението и се отправи към къщата на Кевин Парсън, осъзнавайки, че се е измъкнала, балансирайки по ръба. Или може би се чувстваше притеснена заради онова, което ѝ беше казал шефът на Бюрото. С изключение на грешката, че беше оставил жертвата неохранявана, дотук Милтън се беше справил много добре. Но допуснеха ли още някоя грешка, можеха да се окажат с още един труп в ръце. Тя не можеше да приеме това. Не и този път.

Не и след като беше отвела Гатанката при Рой.

Защо се притесняваш толкова, Джен? Кевин Парсън е жертва, заслужава живот, свобода и щастие както всяка друга потенциална жертва, но нищо повече. Това беше обективният поглед към настоящата ситуация.

Но независимо от всичко, шефът ѝ я беше преценил добре. Наистина беше изгубила обективността си, нали? Кевин Парсън беше специален. За Дженифър той имаше много по-голямо значение от който и да било друг в този случай, с изключение на брат ѝ. Можеше да е някой пълен глупак, който обича да тича гол по магистралата, но това нямаше да промени нищо.

Защото всъщност Кевин Парсън можеше да ѝ предложи изкупление. Щом Рой бе умрял заради нея, то може би Кевин щеше да живее заради нея.

Заради нея. Тя *лично* трябваше да го спаси, нали? Око за око. Живот за живот.

— Господи, дано се окаже свестен човек — промърмори тя.

Дженифър въздъхна, прогони мисълта от главата си и сви по улицата му. Часът беше малко след осем. Покрай нея се нижеха стари къщи, повечето двуетажни, скромни, прилични домове. Тя погледна към папката, която ѝ беше дал Милтън. Кевин Парсън живееше в синята къща малко по-нататък. Тя сви в алеята пред нея, угаси двигателя и се огледа. Тих квартал.

— Добре, Кевин, да видим що за човек е избрал този път.

Остави папката на седалката и тръгна към входната врата. На верандата лежеше сутрешният вестник; на първа страница отразяваха бомбата в колата. Тя го вдигна и натисна звънеца.

Мъжът, който ѝ отвори, беше висок, с рошава кестенява коса и дълбоки сини очи, които издържаха на погледа ѝ без да трепнат. Носеше бяла тениска с надпис „Ямайка“ над джобчето. Избелели сини дънки. Миришеше на афтършейв, макар очевидно да не се беше бръснал днес. Небрежният вид му отиваше. Не приличаше на човек, който би тичал гол по магистралата, а по-скоро на мъж, когото би очаквала да види на страниците на „Космополитън“. Особено с тези очи. Опа.

— Кевин Парсън? — Тя отвори със замах портфейла си, за да му покаже значката. — Агент Питърс от ФБР. Мога ли да поговоря с вас?

— Разбира се. Заповядайте. — Той прокара пръсти през косата си. — Сам каза, че сигурно ще дойдете тази сутрин.

Тя му подаде вестника и влезе.

— Като че ли навсякъде сте на първа страница. Сам? Това да не е вашата приятелка от Министерството на правосъдието?

Стените бяха покрити с туристически постери. Странно.

— Всъщност мисля, че тя работи в Калифорнийското бюро за разследване. Но тъкмо се премести там. Познавате ли я? — Той изхвърли вестника обратно на верандата и затвори вратата.

— Обадила се е в полицията сутринта и е докладвала за бръмбарите. Мога ли да ги видя?

— Разбира се. Насам. — Той я поведе към кухнята. На плота стояха две кутийки кола — предишната вечер беше пил от тях, най-вероятно заедно със Сам. Във всяко друго отношение кухнята беше безупречна.

— Ето ги. — Той посочи към умивалника и изхвърли кутийките в малко кошче за отпадъци. Във водата бяха накиснати четири малки уредчета, които напомняха батерии за електронен часовник, един предавател за големи разстояния, който очевидно беше намерила в телефона и уред, който напомняше обикновен електрически разклонител.

— Когато ги прибираше, Сам носеше ли ръкавици?

— Да.

— Добро момиче. Не че ще открием нещо по тях. Съмнявам се, че нашият приятел ще прояви такава глупост, че да остави отпечатъци по играчките си. — Тя се обърна към него. — Нещо необичайно да се е

случило през последните дванайсет часа? Някакви обаждания, странни неща?

Очите му потрепнаха едва забележимо. *Много си припряна, Дженифър. Горкият човечец е още в шок, а ти веднага го подлагаш на разпит. Нуждаеш се от него толкова, колкото и той от теб.*

Тя вдигна успокояващо ръка и се усмихна.

— Извинявайте. Чуйте ме само, нахлувам вътре и веднага започвам да ви разпитвам. Да започнем отначало. Можете да ме наричате Дженифър. — Тя протегна ръка.

Той потърси очите ѝ и хвана ръката ѝ. Също като дете, което се чуди дали да се довери на непознатия. За миг се почувства привлечена от погледа му, напълно разголена. Той задържа ръката ѝ достатъчно дълго, за да я накара да се почувства неудобно. *В него има някаква невинност*, помисли си тя. Дори нещо повече. Наивност.

— Всъщност *има* още нещо.

Тя пусна ръката му.

— Така ли? За което не сте споменали пред полицията?

— Той ми се обади отново.

— Но вие не се обадохте в полицията?

— Не можех. Кача ми, че ако се обадя, ще направи нещо. Ще изпълни следващата си заплаха по-рано от предвиденото. — Той се огледа нервно, отмествайки за пръв път очи. — Съжалявам, малко съм изнервен. Не можах да спя много добре. Искате ли да седнете?

— С удоволствие.

Кевин издърпа един стол и я настани. Простосърдечно и кавалерски. Студент първа година в семинарията, който се е дипломирал в колежа с почести. Съвсем не от типа хора, които се събуждат на сутринта с мисълта да си създадат нови врагове. Той седна от другата страна на масата и небрежно прокара пръсти през косата си.

— Кога ви се обади?

— След като се прибрах снощи. Знае кога съм тук; знае кога излизам. Може да чуе всичко, което казвам. Най-вероятно ни подслушва.

— Нищо чудно. До час тук ще пристигне наш екип. Дотогава няма какво да направим във връзка с наблюдението му. Можем само да се опитаме да надникнем в главата му. Това ми е работата, Кевин;

изкарвам си хляба като разгадавам хората. Но за да го направя, вие трябва да ми предадете всичко, което ви е казал. Вие сте моята връзка с него. Докато не го заловим, двамата с вас трябва да работим заедно. Без никакви тайни. Не ме интересува какво ви е забранил — искам да чуя всичко.

— Каза, че не трябва да казвам нищо на полицията. Освен това ме предупреди, че ФБР ще се намеси, но като че ли това не го притесняваше. Просто не иска градът да се побърква всеки път, когато ми се обади.

При тези думи тя без малко да изгуби самообладание. Убиецът беше очаквал ФБР. А дали очакваше Дженифър? Историята се повтаряше, нали? Той знаеше, че тя отново ще тръгне след него — дори го очакваше с нетърпение! Усети в устата си слаб вкус на желязо. Преглътна.

Кевин тупна с крак и я погледна, без да отмества очи. Погледът му не беше пронизващ или смуцаващ. Обезоръжаващ, може би, но не по начин, който да я накара да се чувства неудобно — очите му излъчваха нещо, което не можеше да определи със сигурност. Може би невинност. Широко отворена, синя, изморена невинност.

Не се различаваше особено от Рой. Имаше ли някаква връзка?

И ти го зяпаш, Дженифър. Тя внезапно се почувства неудобно. Усецаше странна връзка с него. Как беше възможно нормален човек да заплашва някой, който е толкова невинен? Отговор: *никой* нормален човек.

Аз ще запазя живота ти, Кевин Парсън. Няма да му позволя да те нарани.

— Едно по едно — каза Дженифър. — Искам да започнете с телефонното обаждане, след като сте се прибрал вкъщи и искам да ми предадете точните му думи.

Той добросъвестно ѝ предаде разговора, като тя му задаваше въпроси и си водеше бележки. Отрази всички възможни ъгли — изборът на думи, последователността на събитията, тонът, с който е разговарял Слейтър, почти неограничените му начини да проникне в живота му.

— Значи според вас е влизал в дома ви не един път. При едно от посещенията си е намерил номера на Саманта. Смята, че двамата имате романтична връзка, но не е така.

— Точно така.

— А някога имали ли сте?

— Всъщност не. — Кевин се размърда на стола си. — Макар да се чудя дали това не е било грешка от моя страна.

Очевидно Слейтър беше решил, че Кевин и Саманта са повече от приятели. Кой грешеше, Слейтър или Кевин? Тя погледна мъжа, който седеше срещу нея. Колко наивен беше той?

— Трябва да поговорите с нея — каза Кевин. — Може да ви помогне по някакъв начин. Тя не е ченге.

— Разбира се. — Дженифър изхвърли тази вероятност още докато говореше. Нямаше никакво намерение да се съветва с някаква новобранка. Най-малко от това имаше нужда. — От колко време се познавате?

— Израснахме заедно в Лонг Бийч.

Тя си го отбеляза и промени темата.

— Значи всъщност Слейтър ви е звънял три пъти вчера. Веднъж по мобилния, един път на домашния телефон тук и веднъж по мобилния, който ти е дал? Третият е бил само за да провери дали телефонът работи.

— Така предполагам. Да, три пъти.

— Имаме три минути, три обаждания, три правила, гатанка в три части, три месеца. Смяташ ли, че му харесват тройките?

— Три месеца ли?

Трябваше да му каже.

— Чували ли сте за убиеца Гатанката?

— Онзи от Сакраменто?

— Да. Имаме причини да вярваме, че това е той. Последната му жертва е отпреди три месеца.

— Чух по новините. — Кевин затвори очи. — Наистина ли смятате, че е той?

— Да, така смятам. Но доколкото знаем, досега не е оставял никой жив. Не се опитвам да ви плаша — просто няма друг начин да го направя. Сега получаваме шанс, отличен шанс да го спрем, преди да продължи.

Той разшири очи.

— Как?

— Иска да играе. Не го привлича убийството, а играта. И ние ще играем.

— Ще играем? — Той я погледна отчаяно и наведе глава. Прииска й се да го прегърне през рамо, да го утеши, да хване здраво тази бедна душа и да й каже, че всичко ще бъде наред. Но това нямаше да е нито вярно, нито професионално.

— Някога играли ли сте шах?

— Един-два пъти.

— Мислете за това като за партия шах. Той е с черните, вие — с белите. Той е направил първия си ход и вие сте направили вашия. Изгубили сте една пешка. Докато играта му е интересна, той ще играе. Задачата ви е да го задържите в играта достатъчно дълго, за да можем да го намерим. Това е единственият начин да го победим.

Кевин прокара ръце през косата си.

— Ами ако в този момент ни слуша?

— Винаги трябва да предполагаме, че ни слуша. Несъмнено разполага с технология, за да чуе каквото иска. Но онова, което току-що ви казах, е като музика за неговите уши. Сега се е скрил в дупката си и потрива ръце в очакване на играта. Колкото по-дълго продължи, толкова по-добре. Може да е ненормален, но е адски умен. Може би е гений. Никога няма да се откаже и да побегне само защото някакъв си агент от ФБР е по петите му.

Надявам се, че ме слушаш, змия такава. Тя стисна зъби.

Кевин й се усмихна едва-едва. Очевидно разбираше, но не беше в състояние да хареса каквото и да било, свързано с играта на Слейтър.

— Тройките може да са просто съвпадение — каза той.

— При този тип няма съвпадения. Умът му работи по съвсем различен начин от останалите. Може ли да видя телефона, който ви е дал?

Той го измъкна от джоба си и й го подаде. Тя го включи и прегледа записите. Едно обаждане в 4:50 предишния ден следобед.

— Добре, дръжте го у вас. Не го давайте на полицията и не им казвайте, че съм ви посъветвала да не им го давате.

Това й спечели едно ухилване и тя не се сдържа да му се усмихне в отговор. Можеха да се опитат да проследят номера на Слейтър и да засекат местоположението му, но тя въобще не гледаше оптимистично на това. Имаше твърде много начини да излъжеш системата.

— Ще сложим бръмбар в телефона...

— Той каза никакви ченгета.

— Имам предвид ние, ФБР. Ще използваме местна техника, която ще монтираме в телефона. Съмнява ме, че конвенционалните подслушвателни уреди ще свършат работа — заглушават се твърде лесно и имат ограничен обхват. Записващият уред ще се вижда ясно, една малка кутия, която ще монтираме тук. — Тя посочи с пръст гърба на сребристия телефон. — Съдържа малък чип, който по-късно ще приберем за анализ. Не е като наблюдението в реално време, но може би е всичко, което можем да получим.

Той си взе обратно телефона.

— Значи да правя каквото ми казва? Да му играя играта?

Тя кимна.

— Според мен нямаме друг избор. Ще му вървим по петите. Той ви се обажда; щом затвори, вие звъните на мен. Най-вероятно той ще разбере и сигурно тогава ще узнаем какво е имал предвид под „никакви ченгета“.

Кевин се изправи и започна да се разхожда из кухнята.

— Детектив Милтън ми каза, че без мотив нямате нищо. Разбирам защо. Мисля, че имам една идея.

— Кажи я.

— Омраза.

— Омраза. Доста широко понятие.

— Слейтър ме мрази. Усецам го в гласа му. Силна ненавист. По мои наблюдения на този свят са останали малко неща, които са истински чисти. Омразата в гласа на този човек е едно от тях.

Тя го погледна.

— Много сте наблюдателен. Въпросът е защо. Защо ви мрази Слейтър.

— Може би не точно мен, а хората като мен — каза Кевин. — Човек съди за останалите по групови признаци, а не по детайлите, нали? Той е свещеник, значи го мразя. Тя е красива, харесва ми. Един месец по-късно се събуждаш в леглото и установяваш, че нямаш нищо общо с тази жена.

— От личен опит ли говорите, или просто си правите изводи от някой социологически материал?

Кевин примигна изненадано. Ако не я лъжеше интуицията, той имаше много малък опит с жените.

— Ами... — Той прекара пръсти през косата си. — Предполагам, че и двете.

— Това може и да ви прозвучи странно, Кевин, но има мъже, които не си правят изводи за жените само по външния вид. — Не беше сигурна защо се почувства длъжна да му го каже; думите му не бяха прозвучали обидно.

Той дори не трепна.

— Разбира се. Виждам ви и сте красива, но ме привличате заради загрижеността си. Ясно ми е, че се тревожите за мен. — Той отново отмести поглед. — Не исках да прозвучи така. Имам предвид случая ви, а не себе си като мъж...

— Разбирам. Благодаря ви. Много мило.

Кевин отново седна и известно време никой от двамата не проговори.

— Но забележката ви е правилна — каза най-накрая тя. — Повечето серийни престъпници избират жертвите си заради онова, което представляват, а не заради някакви лични качества. Но точно педантичността, която Слейтър влага в този случай, ме кара да се чудя дали си нямаме работа с някакъв личен мотив. Замислям се дали не става въпрос за някоя идея фикс. Той е изключително заинтригуван от вас.

Кевин погледна встрани.

— Може би е просто педантична личност. — Изглежда ужасно му се искаше да отхвърли личностния мотив. — Вие сте профайлър — какъв е моят профил? — попита Кевин. — Въз основа на онова, което знаете, какво в мен би могло да изкара някой извън нерви?

— Нямам големи наблюдения...

— Не, само въз основа на онова, което знаете.

— Първи впечатления? Добре. Студент сте в семинарията. Приемате живота на сериозно и сте по-интелигентен от останалите. Грижовен, мил и внимателен. Живеете сам и имате съвсем малко приятели. Привлекателен сте и се държите самоуверено, въпреки няколкото нервни тика. — Докато изброяваше качества му, през главата ѝ мина мисълта, че Кевин е необичайно добър човек, не само невинен. — Но онова, което изпъква, е искрената ви невинност. Ако

Слейтър няма никакъв личен мотив, то той ви мрази заради вашата невинност.

В Кевин имаше много повече, отколкото можеше да се види на пръв поглед. Как би могъл някой да не харесва, камо ли да мрази Кевин Парсън?

— Напомняте ми за брат ми — рече тя и веднага ѝ се прииска да не го беше казвала.

Ами ако Гатанката искаше Дженифър да види приликите между Рой и Кевин? Ами ако беше избрал Кевин защото възнамеряваше отново да прекара Дженифър през онзи ад?

Чиста хипотеза.

Дженифър се изправи.

— Трябва да се връщам в лабораторията. Полицията ще пристигне скоро. Ако имате нужда от нещо или се сетите за нещо друго, обадете ми се. Ще оставя един от хората ми да наблюдава къщата. Обещайте ми, че никъде няма да ходите сам. Този човек обича да пуска малките си бомби, когато най-малко го очакват.

— Разбира се.

Той я погледна отчаяно.

— Не се тревожете, Кевин. Ще се справим.

— Надявам се да оцелеем. — Той се ухили нервно.

Тя постави ръката си върху неговата.

— Ще оцелеем, повярвайте ми. — Някога беше казала същото на Рой, за да го успокои. Дженифър отмести ръката си.

Двамата се гледаха известно време. *Кажу нещо, Дженифър.*

— Не забравяйте, че той иска игра. И ние ще му я осигурим.

— Добре.

Тя го остави да стои до входната врата без капчица самоувереност в позата. *Повярвай ми.* Замисли се дали да не остане, докато дойдат техниците, но трябваше да се върне, за да прегледа уликите. Веднъж вече беше приклецила Гатанката в ъгъла, преди той да тръгне след Рой, и го беше постигнала чрез внимателен анализ на уликите. Най-добре си вършеше работата, когато ровеше из ума на престъпниците, а не като държеше ръцете на жертвите.

Но от друга страна Кевин не беше обикновена жертва.

Кой си ти, Кевин? Какъвто и да беше, харесваше ѝ.

9.

Кевин никога не се беше чувствал комфортно край жени — Сам настояваше, че е заради майка му — но Дженифър изглеждаше различна. Той знаеше, че професията ѝ предполагаше да поражда доверие, но в очите ѝ откри не само професионален интерес. Видя истинска жена, която се тревожеше за него повече, отколкото изискваше работата ѝ. Не беше сигурен как се отразява това на способностите ѝ на следовател, не беше сигурен, че може да се довери на искреността ѝ.

За съжаление това по никакъв начин не подсили увереността му.

Отиде до телефона и набра номера на Саманта. Тя вдигна на петото позвъняване.

— Сам.

— Здравей, Сам. ФБР току-що си тръгна.

— И?

— Всъщност нищо ново. Тя смята, че е Гатанката.

— Тя?

— Агентката. Дженифър Питърс.

— Чувала съм за нея. Виж, има вероятност да се наложи да летя за Сакраменто днес. Всъщност колегата от офиса е на другата линия. Може ли да ти се обадя след малко?

— Всичко наред ли е?

— Изчакай няколко минути и ще ти обясня всичко, става ли?

Той затвори и погледна часовника. 8:47. Къде беше полицията? Провери миялната машина. Наполовина пълна. Сипа малко препарат и я включи. Щеше да мине цяла седмица, докато я напълни съвсем, а дотогава тя щеше да започне да мирише на вкиснало.

Слейтър щеше да има с какво да се занимава; което беше добре. Със Сам, Дженифър и полицията в Лонг Бийч Кевин щеше да е в безопасност. Той отиде до хладилника.

Дженифър смята, че съм приятен. Не ми пука дали съм приятен — искам да съм жив. И нямам нищо против Слейтър да е мъртъв.

Това приятна мисъл ли е? Когато някой разпространява клюки не е ли неприятен? Епископът клюкари, значи не е приятен. Кевин въздъхна. Ето че отново си бърборя несвързано, а светът около мен се взривява. Какво би казал психиатърът за това?

Не знам защо го правя, докторе, но започвам да си мисля за разни странни неща в най-неподходящия момент.

Така правят всички мъже, Кевин. Всички мъже. Не и жените, разбира се. Жените се оказват по-интелигентният или поне по-стабилният от двата пола. Предай им цялата власт и ще се събудиш със запълнени дупки по улиците, нещо, което трябваше отдавна да бъде направено. Ти си просто един мъж, който се опитва да намери своя път в един луд свят, който полудява все повече. Ще завършим този разговор следващия път, ако пуснеш един чек в ей онази кутия. Този път е двеста долара. Децата ми се нуждаят...

Кевин трепна. Не си спомняше да е отварял хладилника, но сега, когато стоеше пред отворената врата, в очите му се наби бутилката с мляко. Някой беше написал с черен маркер върху нея една голяма тройка и три думи:

3

Толкова е тъмно.

Слейтър!

Кевин пусна вратата и отстъпи назад.

Кога? Кое е толкова тъмно? *Хладилникът* ли е толкова тъмен? Това нова гатанка ли беше? Трябваше да каже на Дженифър! Не, на Саманта. Трябваше да каже на Сам!

Усети как ужасът се просмуква в костите му. Къде беше толкова тъмно? Мазето. Момчето! Той стоеше неподвижно, неспособен да си поеме дъх. Думите започнаха да кръжат пред очите му. *Толкова е тъмно.*

Мили боже, *наистина* беше момчето!

Вратата сама се затвори. Той отстъпи към стената. Но нали Слейтър беше казал, че не е момчето! „Какво момче?“, беше попитал той.

И споменът за събитията от онази далечна нощ изведнъж го връхлетя.

* * *

Кевин прекара цяла седмица след сблъсъка му с побойника, изпълнен с болезнено очакване. Под очите му се образуваха тъмни кръгове, освен това пипна настинка. Измисли си история как е паднал от леглото, за да обясни отоците по лицето си. Майка му го накара да си легне рано следобед, за да се бори с настинката. Той просто си лежеше там и се потеше под чаршафите. Не се страхуваше за себе си, а за Саманта. Момчето беше обещало да я нарани и Кевин се беше поболял от притеснения.

Шест дни по-късно по прозореца най-после се разнесе познатото почукване. Затаил дъх, той леко надигна щората. Отвън го гледаше усмихнатото лице на Сам. Кевин едва не скочи до тавана от радост. Оказа се, че Сам е била на лагер. Тя се ужаси от изпитото му лице и едва след продължителни убеждавания успя да го изкара навън да поговорят. Тя се закле, че никой няма да ги види. За по-сигурно той я накара да огледа двора за момчето. Когато най-накрая се измъкна навън, той се съгласи да излезе само до оградата, за да може да държи поляната под око. Двамата седнаха там, скрити в сенките, и той разказа всичко на Сам.

— Ще кажа на татко — рече тя. — Мислиш ли, че ако е близал прозореца ми, ще можем да видим следите?

Кевин потрепери.

— Сигурно. Трябва да кажеш на баща си. И то веднага. Но не му казвай, че съм се промъквал до вас, за да те видя. Просто му кажи, че съм минавал наблизо, видял съм момчето до прозореца ти и то ме е подгонило. Дори не му споменавай, че то... ми е направило нещо. Баща ти може да каже на мама.

— Добре.

— После се върни и ми кажи какво ти е казал.

— Още тази вечер ли?

— Веднага. Прибери се по пътя и внимавай за момчето. Той ще ни убие.

Саманта също беше уплашена, въпреки типичния ѝ оптимизъм.

— Добре. — Тя стана и изтупа късите си панталонки. — Но татко може да не ме пусне пак навън. Всъщност ако му кажа, може да не ме пуска изобщо известно време.

Кевин беше помислил и за това.

— Няма проблем. Поне ще бъдеш в безопасност; това е важното. Но моля те, върни се веднага, щом можеш.

— Добре. — Тя му подаде ръка и му помогна да се изправи. — Приятели докрай?

— Приятели докрай — отвърна той. Прегърна я и тя се затича по улицата.

Сам не се върна по-късно. Нито на следващата нощ. Нито през следващите три седмици. Това бяха най-самотните седмици в живота на Кевин. Той се опита да убеди майка си да го пусне навън, но тя не искаше и да чуе за това. Два пъти прави опити да се измъкне през деня, не през прозореца, разбира се — не смееше да рискува Майка да разбере за разхлабения болт. Прескочи задната ограда, но успя да стигне само до първото дърво на поляната, когато Боб започна да вие. Едва успя да скочи върху купчината пепел, когато Майка изскочи разтревожена навън. Следващия път излезе през входната врата и стигна чак до къщата на Сам, само за да разбере, както и очакваше всъщност, че е отишла на училище. Когато се опита да се промъкне обратно у дома, майка му го чакаше и той прекара следващите два дни в стаята си.

След това, на двайсет и втория ден, на прозореца му се почука. Той надникна много внимателно, ужасен, че може да е момчето. Никога не би могъл да опише топлината, която изпълни сърцето му, когато зърна осветеното от лунната светлина лице на Сам. Разви болта и отвори прозореца. Двамата побързаха да се прегърнат, след което той се измъкна навън и хукна след нея към оградата.

— Какво стана? — попита задъхано Кевин.

— Татко го намери! Тринайсетгодишно момче, което живее от другата страна на складовете. Предполагам, че и преди е причинявало проблеми; щом го описах, татко го разпозна. О, трябваше да видиш татко, Кевин! Никога не бях го виждала толкова ядосан. Каза на родителите на момчето, че разполагат с две седмици да се изселят или ще вкара сина им в затвора. Познай какво? Преместиха се!

— Той... И той ли си е отишъл?

— Няма го. — Тя вдигна ръка и той плесна дланта ѝ разсеяно.

— Сигурна ли си?

— Ами татко ме пусна навън, нали? Да, сигурна съм. Хайде!

На Кевин му стигаха две излизания със Сам, за да изгуби отново страха си от нощта. Момчето наистина го нямаше.

Две седмици по-късно реши, че вече е време да поеме инициативата и да посети Сам. Какъв рицар на бял кон ще е, щом не може да покаже малко кураж?

Тръгна през оградената с дървета поляна към къщата на Сам, като внимателно подбираше пътя си. За пръв път от месец излизаше сам навън. С лекота стигна до оградата ѝ. Светлината от прозореца ѝ беше изключително приятна гледка. Той се наведе и дръпна встрани разхлабената дъска.

— Пс-с-т!

Кевин замръзна.

— Здравсти, смотаняк.

Ужасяващият звук от гласа на момчето изпълни ума на Кевин с образи на кривата му усмивка. Той внезапно усети, че му се повдига.

— Изправи се — каза момчето.

Кевин бавно се надигна и се завъртя. Всичките му мускули омекнаха, с изключение на сърцето, което пулсираше в гърлото му. На три метра от него стоеше момчето и подхилквайки се злобно, си играеше с ножа. На главата си носеше лента, която покриваше татуировката.

— Намислил съм нещо — каза момчето. — В йерархията сме трима. Но аз съм на най-долното стъпало и това не ми харесва. Възнамерявам да сваля двамата над мен. Какво мислиш по въпроса?

Кевин не можеше да мисли за нищо.

— Сега ще ти кажа какво смятам да направя — продължи момчето. — Първо ще те порежа по някои места така, че да не ги забравиш никога. Използвай въображението си. След това ще отида до прозореца на Саманта и ще почукам, както го правиш ти. И когато тя вдигне щорите, ще мушна с ножа право през стъклото.

Момчето облиза устните си; очите му блестяха от вълнение. После вдигна ножа и докосна острието с лявата си ръка. Погледна надолу към острието.

— Ще го забия в гърлото й, преди да успее...

И докато очите на момчето бяха наведени надолу, Кевин побягна.

— Хей!

Момчето хукна след него. Кевин имаше преднина от около шест метра — една пета от разстоянието, което му беше необходимо, за да успее да надбяга по-голямото момче. Приливът на адреналин го изстреля напред. Но зад него се разнесе кискането на момчето и гласът му постепенно се приближаваше. Безмилостни вълни ужас започнаха да заливат Кевин. Той изкрещя, но от устата му не излезе никакъв звук, защото гърлото му се беше стегнало от страх. Пътят като че ли започна да се изкачва нагоре, а след това сви встрани и Кевин изгуби всякаква ориентация.

Една ръка докосна якичката му. Ако момчето го стигнеше, сигурно щеше да използва ножа си. А след това щеше да отиде при Сам. Може би нямаше да я убие, но сигурно щеше да й накълца лицето. А може би щеше да направи нещо по-ужасно.

Кевин не беше сигурен къде се намира къщата му, но със сигурност не беше там, където имаше нужда да бъде. Затова направи единственото възможно нещо. Обърна се наляво и се стрелна през улицата.

Кискането спря за миг. Момчето изпъшка и удвои силите си — Кевин можеше да чуе решителните му стъпки.

След това кикотът се разнесе отново.

Гърдите го боляха и той дишаше тежко. В един ужасен момент дори си помисли, че е по-добре просто да падне на земята и да остави момчето да прави с него каквото си иска.

Една ръка го перна силно по главата.

— Не спирай да тичаш, смотаняк. Мразя, когато просто лежат на земята.

Кевин тотално обърка посоките. Бяха стигнали до един от старите складове в района от другата страна на улицата. Право пред него се виждаше вратата на една сграда. Може би... може пък да успееше да я отвори.

Той сви вдясно и побягна с всички сили към сградата. Блъсна се в старата врата, тя се отвори със замах и той се хвърли към тъмнината зад нея.

Стълбището, което се намиреше на метър и половина зад вратата, спаси живота му или поне някои части от тялото му. Той се свлече надолу по стълбите, викайки от болка. Когато стигна до площадката, не си усещаше главата. Изправи се на крака, залитайки, и погледна към стълбището.

Момчето стоеше най-отгоре, огряно от лунната светлина, и се кискаше.

— Това е краят — каза то и започна да слиза надолу.

Кевин се обърна и побягна. Видя резето на някаква врата, дръпна го и влетя в една тъмна стая. Залитна напред и се блъсна в бетонната стена.

Момчето го сграбчи за косата.

Кевин изкрещя. Гласът му отекна в тясното помещение. Той изкрещя още по-силно. Никой нямаше да ги чуе; намираха се под земята.

— Млъкни! Млъкни! — Момчето го перна през устата.

Кевин събра целия си останал кураж и замахна на сляпо в тъмнината. Юмруците му се удариха в нещо, което изпука. Момчето извика и пусна косата му. Краката на Кевин се подкосиха и той се строполи на пода.

В този момент му хрумна, че каквото и да е смятало да прави с него момчето, то не би могло да се сравни с онова, което щеше да му причини сега.

Кевин се претърколи по пода и се изправи. Вратата се намиреше вдясно от него, през нея проникваше мътна светлина. Момчето се обърна към него, притиснало с едната ръка носа си, а в другата стиснало ножа.

— Току-що си изгуби очите, момче.

Без да се замисля, Кевин се стрелна напред. Изскочи през отворената врата и я затръшна с всички сили. След това бързо вдигна лявата си ръка и натисна обратно резето.

Изведнъж се оказа съвсем сам пред бетонното стълбище и единственото, което се чуваше, беше тежкото му дишане. Тишината го погълна.

Изад стоманената врата се разнесе приглушен вой. Кевин затаи дъх и бавно отстъпи назад. После тръгна нагоре по стълбите и някъде по средата им отново чу слабия глас на момчето. То викаше и ругаеше,

заплашваше го с думи, които Кевин едва разбираше, защото звучаха съвсем тихо.

Оттам нямаше изход, нали? Ако сега си тръгнеш, момчето просто щеше да си умре там! Никой нямаше да чуе виковете му. Не можеше просто така да си тръгне.

Кевин се обърна и започна бавно да слиза по стъпалата. Ами ако дръпне резето и после бързо хукне нагоре? Със сигурност нямаше да успее да се измъкне.

— Кълна се, че ще те убия...

Кевин знаеше, че има само две възможности. Да отвори вратата и да бъде накълцан, може би дори убит. Да избяга и да остави момчето да умре, и може би да остане жив.

— Мразя те! Мразя те! — Виковете звучаха зловещо тихо, но грубо и злобно.

Кевин отново се обърна и хукна нагоре, като вземаше по две стъпала наведнъж. Нямаше друг избор. Нямаше друг избор. Момчето си го заслужаваше, защото бе заплашило Саманта. Вината си беше негова.

Кевин затвори външната врата зад себе си и побягна в нощта. Не беше съвсем сигурен как и кога успя да се прибере, но беше още тъмно, когато се озова в леглото си.

* * *

Нещо силно изтрака. Кевин се сепна. Лъчите на сутрешното слънце се отразяваха в лакираната маса. Мобилният му телефон вибрираше силно и подскачаше към ръба ѝ.

Кевин се изправи бавно. *Господи, дай ми сили.* Той погледна към часовника. 9:00 сутринта. Къде беше полицията?

Протегна ръка към телефона, поколеба се и го вдигна от масата. Играй играта му, беше казала Дженифър. *Играй играта му.*

— Ало?

— Как е нашият шахматист тази сутрин? — попита Слейтър.

Значи наистина ги беше подслушвал! Кевин затвори очи и се съсредоточи. Животът му зависеше от онова, което щеше да каже. Бъди умен. Изпревари мислите му.

— Готов да играе — отвърна той, но гласът му прозвуча колебливо.

— Ще трябва да се представиш по-добре от това. Кевин, Кевин, Кевин. Две малки предизвикателства, два малки провала, две малки експлозии. Започваш да ме отегчаваш. Видя ли малкия ми подарък?

— Да.

— Колко е три по три?

Три по три.

— Девет — отвърна Кевин.

— Умно момче. Девет часът, време за рок. Време е за третата. *Кое те отвежда до някъде, но не те води никъде?* Имаш шейсет минути. Този път ще бъде по-лошо, Кевин.

Телефонът на плота иззвъня пискливо. Трябваше да задържи Слейтър на линията.

— Мога ли да ти задам един въпрос? — попита той.

— Не. Но можеш да вдигнеш телефона. Може пак да е Сам. Няма ли да се почувстваш по-уютно? Вдигни го.

Кевин бавно вдигна слушалката.

— Кевин? — Познатият глас на Сам изпълни ухото му и въпреки невъзможната ситуация, в която се намираше, той усети как го залива облекчение. Не знаеше какво да каже. Към едното си ухо притискаше слушалката на стационарния телефон, към другото мобилния.

— Предай й много поздрави от Слейтър — каза Слейтър.

Кевин се поколеба.

— Слейтър те поздравява — изломоти най-накрая той.

— Обади ли се?

— На другата линия е.

— Жалко, че Дженифър си тръгна толкова рано — каза Слейтър. — Четиримата щяхме да си спретнем хубаво парти. Времето ти изтича. Петдесет и пет минути и петдесет и една секунди. Ти си на ход. — Телефонът изщрака в ухото му.

Сам отново се обади.

— Кевин, чуй ме! Ако той все още е на линия...

— Няма го.

— Не мърдай оттам. Тъкмо завивам по твоята улица. След десет секунди съм при теб. — Тя прекъсна връзката.

Кевин стоеше неподвижно, стиснал по един телефон във всяка ръка. Играй играта. Играй играта. Слейтър беше момчето; сигурно беше момчето.

Вратата се отвори рязко.

— Кевин? — Сам влетя в коридора.

Той се обърна.

— Имам шейсет минути.

— Или какво?

— Нова бомба.

Тя пристъпи към него и го хвана за ръцете.

— Добре. Слушай ме внимателно, трябва да обмислим всичко.

— Тя леко измъкна телефоните от ръцете му и го хвана за раменете. — Чуй ме...

— Трябва да се обадим на ФБР.

— Ще се обадим. Но първо искам да ми кажеш какво ти каза.

Искам да чуя всичко дума по дума.

— Знам кой е Гатанката.

Тя го погледна зашеметена.

— Кой?

Кевин се отпусна тежко върху стола.

— Момчето.

— Мислех, че ти е казал, че не е момчето.

Умът на Кевин заработи на бързи обороти.

— Каза: „Какво момче?“. Не ми каза, че не е момчето. — Той изтича до хладилника, отвори вратата, извади шишето с мляко и го тръсна върху кухненския плот.

Тя впери поглед в плътните печатни букви. Очите ѝ се местеха от тях към Кевин и обратно.

— Кога...

— Бил е тук снощи.

— *Толкова е тъмно.* Кое е толкова тъмно?

Кевин започна да обикаля из кухнята, като разтъркваше с ръка темето си.

— Кажи ми, Кевин. Просто ми кажи. Времето ни изтича.

— Баща ти накара момчето да се махне, но то се върна.

— Какво имаш предвид? Повече не го видяхме!

— Аз го видях! Две седмици по-късно ме спипа, докато идвах към вас. Каза, че смята да те нарани. Както и мен. Побягнах и по някакъв начин... — В гърдите му бушуваха емоции. Той погледна към часовника. 9:02. — Някак си се озовахме в мазето на един от складовете. Дори не помня кой. Заключих го вътре и избягах.

Тя примигна.

— Какво?

— Трябваше да го направя, Сам! — В гласа му се промъкна отчаяние. — Щеше да те убие! Както и мен!

— Всичко е наред. Спокойно, Кевин. Ще поговорим за това по-късно, става ли? А сега...

— Това е грехът, който иска да призная. Аз го оставих да умре в тъмното.

— Но той не е умрял, нали? Ясно е, че е жив. Никога не си убил.

Той се спря. Но разбира се! Споменът за онази тъмна нощ проблесна в съзнанието му. Освен ако Слейтър не е момчето, а някой, който знае за инцидента, психопат, който по някакъв начин е научил истината и е решил, че Кевин трябва си плати.

— Все пак аз заключих момчето в мазето и го оставих да умре там. Умишлено. Това е същото, като да съм извършил убийство.

— Не можеш да си сигурен, че случващото се има връзка с онзи случай. Ще трябва да го обмислим добре, Кевин.

— Няма време! Това е единственото нещо, което се връзва. Ако си призная, тази ненормална игра ще спре. — Той продължи да крачи и се почеса по главата, потискайки внезапния импулс да се разплаче при мисълта, че трябва да си признае след всичко, което беше направил, за да се отърве от миналото си. — О, господи, какво направих? Това не може да се случва наистина.

Тя го погледна, преглъщайки новата информация, и съчувствено присви очи.

— Тогава си признай, Кевин. Това е случка отпреди двайсет години.

— Стига, Сам! — Той се обърна разгневено към нея. — Това ще предизвика истински взрив. Всеки американец, който гледа новините, ще знае за семинариста, който погребал живо друго дете и го оставил да умре. Това ще ме съсипе!

— По-добре съсипан, отколкото мъртъв. Освен това си имал причина да заключиш момчето. Аз ще изляза в твоя защита.

— Това няма никакво значение. Щом съм способен да извърша убийство, значи съм способен на всичко. И тази репутация ще ме следва навсякъде. — Той стисна зъби. — Истинска лудост. Времето ни изтича. Трябва да се обадя на пресата и да им кажа. Това е единственият начин да спра този маниак, преди да ме е убил.

— Може би, но освен това той иска да отгатнеш гатанката. Може би си имаме работа с убиеца от Сакраменто...

— Знам. Дженифър ми каза. И все пак единственият начин да го спра, е да си призная. Гатанката би трябвало да ми подсказе какво да призная. — Кевин тръгна към телефона. Трябваше да се обади на пресата. Слейтър го подслушваше — знаеше го. Това беше истинска лудост.

— Каква е гатанката?

Той спря.

— *Кое те отвежда до някъде, но не те води никъде?* Той каза, че този път ще е по-ужасно.

— И по какъв начин *това* се връзва с момчето? — попита тя.

Това не му беше минавало през ума. *Кое те отвежда до някъде, но не те води никъде?*

— Не знам. — Ами ако Сам беше права? Ами ако Слейтър не искаше признание за момчето?

— Каква е връзката между момчето и трите гатанки, които ти зададе? — Тя взе лист хартия. — Шейсет минути. Вчера бяха три минути, след това трийсет. Днес са шейсет минути. По кое време се обади той?

— В девет часа. Три пъти по три. Така ми каза.

Тя огледа гатанките, които беше написала на листа хартия.

— Обади се на агент Питърс. Кажй й за обаждането на Слейтър и за признанието. Помоли я да се обади във вестника и да отиде там по най-бързия начин. Трябва да разгадаем тези гатанки.

Кевин набра номера, който му беше оставила Дженифър. Часовникът показваше 9:07. Разполагаха с петдесет и три минути. В слушалката се разнесе гласът на Дженифър.

— Той се обади — каза Кевин.

Мълчание.

— Обади се...

— Нова гатанка?

— Да. Но мисля, че знам кой е и какво иска.

— Кажете ми!

Кевин ѝ разказа накратко историята и това му отне още няколко минути. В гласа ѝ се промъкна неочаквана настойчивост. Беше нетърпелива и настоятелна. Но точно тази енергия го успокои.

— Значи смятате, че знаете кой е той и сте пропуснали да ми споменете за исканията му да си признаете. Какво се опитвате да ми причините? Имаме си работа с убиец!

— Съжалявам, бях уплашен. Сега ви го казвам.

— Някакви други тайни?

— Нямам. Моля ви, простете ми.

— Саманта там ли е?

— Да. Трябва да направя това признание — каза Кевин. — Всичко се върти около него.

— Не можем да сме сигурни. Не виждам връзката между гатанките и момчето.

— Снощи той е бил тук и е писал върху бутилката ми с мляко — каза Кевин. — Трябва да е той! Искяхте мотив; вече го имате. Опитах се да убия някого. Той е подлудял. Как ви се струва? Трябва да излъчим това признание в ефир.

Линията заглъхна.

— Дженифър?

— Трябва ни повече време! — рече тя и си пое дълбоко дъх. — Добре, ще пусна признанието в ефир. Стойте там. Не си подавайте носа от къщата, чувате ли ме? Мислете над гатанките.

— Сам...

Но Дженифър вече беше затворила. Не си губеше времето. Тази мисъл го успокои.

Кевин изключи телефона. 9:13.

— Ще се обади във вестника.

— Три — каза Саманта. — Нашият човек сбърка с неговите тройки. Прогреси. Три, трийсет, шейсет. И противоположности. Зора и нощ, живот и смърт. *Кое те отвежда до някъде, но не те води никъде?* — Тя погледна към листа с бележки и числа.

— Тя не беше особено щастлива, че си тук — каза Кевин.

Сам го погледна.

— Какво те отвежда дотам? Някакъв вид превоз, очевидно. Като кола. Но той вече взриви една кола. Няма да го направи отново. Пада си по прогресиите. Иска още.

Мислите на Кевин препуснаха.

— Автобус. Влак. Самолет. Но всички те те отвеждат до някъде, нали?

— Зависи къде е това някъде. Според мен няма значение — някъде и никъде са противоположности. Според мен смята да взриви нещо от обществения транспорт!

— Освен ако не си призная...

— Няма как да сме сигурни, че това ще го спре. — Тя скочи на крака, грабна слушалката на телефона и натисна бутона за повторно набиране.

— Агент Питърс? Аз съм Сам Шиър. Чуйте, според мен... — Тя млъкна и се заслуша. — Да, разбирам юрисдикцията и що се отнася до мен, Кевин винаги е бил под *моята* юрисдикция. Ако продължавате да настоявате, мога да взема пълномощно от министерството... — Нова пауза и Сам се усмихна. — И аз си мисля същото. Но колко време ще отнеме да евакуираме целия обществен транспорт в Лонг Бийч? — Тя погледна часовника си. — По моя разполагаме с четирийсет и две минути. — Сам се заслуша отново. — Благодаря ви.

Тя затвори.

— Умно момиче. Борбено. Историята ти вече е в новините. В момента се излъчва на живо по телевизията.

Кевин изтича до телевизора и го пусна.

— Следващият брой на вестника ще бъде пуснат едва утре сутринта — каза Сам. — Този път Слейтър не спомена пресата, нали?

— Не. Мисля, че телевизията ще свърши работа. Бог да ми е на помощ.

Очите на Сам гледаха съчувствено.

— Според Дженифър това няма да го удовлетвори. Истинската игра е в гатанките. Мисля, че е права. — Тя закрочи из кухнята, притиснала ръце към главата си. — Мисли, Сам, мисли!

— Евакуират обществения...

— Няма начин да успеем да измъкнем всички навреме — каза Сам. — Половин час ще им е необходим само за да получат

разрешение! Тук се крие още нещо. Слейтър е прецизен. Дал ни е още нещо.

Телевизионната програма изведнъж се промени. На екрана се появи познатото лице на Том Шилинг, водещият на новинарската емисия на ABC. В долния край се появи червеният банер с надпис „Новина от последния час“. Том се появи на фона на снимка на овъглената кола на Кевин с думата „Гатанката?“, написана с неравен шрифт. Водещият погледна към камерата вдясно и след това се обърна към зрителите.

Кевин го гледаше като омагьосан. Том Шилинг щеше да стовари чук върху живота му. Усети как го полазват тръпки. Може би признанието *наистина* беше грешка.

— Имаме ново шокиращо развитие по случая с взривената вчера кола на булевард „Лонг Бийч“. Кевин Парсън, шофьорът на колата, ни предложи нова информация, която може да хвърли светлина върху случая.

Когато Кевин чу името си, стаята се разлюля, екранът се размаза и думите се изкривиха така, сякаш някой ги изговаряше под вода. Животът му щеше да свърши. Том Шилинг продължаваше да говори.

— Кевин Парсън е студент в семинарията...

Мъртъв си.

— ... бъдещият свещеник призна...

Това е краят.

— ... заключил момчето в подземие...

С живота ти е свършено.

Стори му се странно, че разкриването на греха му навя мисли за смъртта по-силно, отколкото заплахите на Слейтър. Пет години се беше опитвал да се измъкне от морето на безнадеждността на Бейкър стрийт, а сега, за по-малко от двацет и четири часа, се беше озовал отново в него, давейки се. Някой щеше да се зарови в останалата част от детството му. В истината за Белинда и къщата.

Ето ме и мен. Кевин Парсън, черупката на мъжа, който е способен да извърши най-ужасния човешки грях. Ето ме и мен, окаян преструван. Аз не съм нищо повече от един плужек, който се опитва да пропълзи през живота в човешка форма. Когато научите всичко, ще се убедите, че това, както и още много други неща, са истина.

Благодаря ти. Благодаря ти, лельо Белинда, че го сподели с мен. Аз съм едно нищо. Благодаря ти противна, откачена, извратена лельо за това, че затъкна тази истина в гърлото ми. Аз съм нищо, нищо, нищо. Благодаря ти, демон от ада, за това, че ми извади очите и ме зарови в земята, и...

— ... вин? Кевин?

Той се обърна. Сам стоеше до масата с дистанционното в ръка и го гледаше. Телевизорът беше изключен. Тогава се усети, че трепери. Въздъхна дълбоко, разтвори стиснатите си в юмруци ръце и прокара пръсти през косата си. *Взemi се в ръце, Кевин. Дръж се.*

Но той не искаше да се вземе в ръце. Искаше да се разплаче.

— Какво?

— Съжалявам, Кевин. Не е толкова зле, колкото звучи. Обещавам, че ще ти помогна да преминеш през това.

Не е толкова зле, колкото звучи, защото ти не знаеш цялата истина, Сам. Не знаеш какво точно се случваше в онази къща на Бейкър стрийт. Той се обърна с гръб към нея. *Господи, помогни ми. Моля те, помогни ми.*

— Ще се оправя — каза той и се прокашля. — Трябва да се съсредоточим върху гатанките.

В главата му се зароди една блуждаеща мисъл.

— Числата са важни — каза Сам. — Общественият транспорт е номериран. Слейтър ще взриви автобус или тролей с числото три!

Мисълта се фокусира.

— Той каза никакви ченгета!

— Какво?

— Никакви ченгета! — извика Кевин. — Нали използват полицията, за да евакуират хората?

В очите й проблесна страх.

— Мили боже!

* * *

— Не ме интересува, ако ще да забавят всеки полет в страната! — каза Дженифър. — Имаме потвърдена заплаха за бомба, сър! Ако

трябва, обадете се дори на губернатора! Терорист или не, този тип ще взриви нещо.

— Трийсет и пет минути...

— ... са достатъчни за начало.

Шефът на бюрото се поколеба.

— Виж какво, Франк — каза Дженифър, — трябва да ме подкрепиш. Местната полиция няма сили да задвижи достатъчно бързо нещата. Милтън работи върху автобусите, но през тукашната бюрокрация се минава по-бавно, отколкото да газиш през дълбока кал. Имам нужда от теб.

— Сигурна ли си за това?

— В смисъл? Дали не прибързвам? Не можем да си позволим да рискуваме...

— Добре, но ако се окаже фишек...

— Няма да е първият.

Тя затвори телефона и въздъхна дълбоко. Вече ѝ беше хрумнало, че е нарушила едно от правилата на Слейтър. *Никакви ченгета*. Но не виждаше алтернатива. Нуждаеше се от местната полиция.

През вратата връхлетя един от младшите детективи, Рандал Креншоу.

— Милтън каза, че издирват директора на местния транспорт. Ще има отговор след десет минути.

— Колко време ще им е нужно да опразнят автобусите, щом получат разрешението?

— Диспечерите действат доста бързо. — Той сви рамене. — Може би около десетина минути.

Тя се изправи и закричи покрай конферентната маса. Вече разполагаха с първата значима улика по случая. Момчето. Ако наистина беше то. На колко години трябва да е сега? Около трийсетте? А най-важното беше, че освен Кевин, още някой познаваше убиеца: бащата на Саманта Шиър, полицай на име Рик Шиър, който беше хванал момчето да я шпионира.

— Искам да ми намериш един полицай, който преди около двайсет години е работил в Лонг Бийч — каза тя на Креншоу. — Казва се Рик Шиър. Намери го. Трябва да говоря с него. Потърси дали в докладите му се споменава за момче, което заплашва децата в квартала.

Детективът си записа името върху къс хартия и излезе.

Тя пропускаше нещо. Някъде в записките ѝ от сутринта се криеше номерът на автобуса или трамвая, или каквото там смяташе да взриви Слейтър, ако наистина бяха разгадали правилно, че гатанката е свързана с обществения транспорт.

Целта не беше Кевин и Дженифър усети облекчение. Поне за момента животът му не беше подложен на риск. Засега Слейтър изглеждаше по-заинтригуван от играта. Играй играта, Кевин. Води го напред. Тя грабна телефона и набра номера му.

Той вдигна при петото позвъняване.

— Някакви идеи?

— Тъкмо мислех да ви звъня. Възможно е да е автобус или нещо друго, свързано с цифрата три — каза Кевин.

Това беше!

— Три. Ще ги накарам да се съсредоточат върху всичко, което включва три в табелата.

— Как се справят те?

— Нещата изглеждат добре. До десет минути ще разберем.

— Времето изтича, не мислите ли?

— Това е най-доброто, на което са способни.

* * *

Сам затвори телефона и грабна чантата си.

— Това е, да тръгваме! — Тя хукна към вратата. — Аз ще карам. Кевин тръгна след нея.

— Колко са?

— Само Лонг Бийч има двацет и пет автобуса, всеки се идентифицира с няколко букви и цифри. Търсим номер 23. Той минава надолу по „Аламитос“ и се връща по „Атлантик“. Не е далеч. С малко повече късмет ще го хванем.

— Ами три или тринайсет?

— Започнали са номерирането от пет и са пропуснали тринайсет.

Гумите на колата ѝ изсвистяха. Тя беше сигурна, че Слейтър има предвид автобус. Самолетите бяха много по-невероятна цел, защото сега сигурността бе много по-затегната от преди. Тя беше проверила

трамваите — нямаше тройки. Влаковете също бяха възможна мишена, но и при тях сигурността беше затегната. Сигурно ставаше въпрос за автобус. И фактът, че имаше само един с тройка в обозначението, даваше някаква надежда.

Двайсет и девет минути.

Те профучаха през „Уилоу“ към „Аламитос“, но спряха на червения светофар при „Уолнът“. Сам се огледа на двете страни и даде газ.

— Точно сега не бих имала нищо против да ме подгони някой полицай — каза тя. — Можем да използваме помощта му.

— Никакви полицаи — каза Кевин.

Тя го погледна. Минаха две минути, преди да стигнат до „Аламитос“.

— Ако видиш автобус, най-вероятно е номер двавет и три. Започваш да викаш.

Но не видяха никакви автобуси. Преминаха Трета улица на червено. Отново никакъв автобус.

Булевард „Оушън“ надясно; „Атлантик“ на север. Никакъв автобус. На няколко пъти ги изпратиха гневни клаксони.

— Точно време? — попита тя.

— Девет и трийсет и седем.

— Хайде де! Хайде!

Сам се върна назад. Отново тръгнаха по Трета, светофарът светеше червено и колите блокираха кръстовището. Покрай тях премина автобус с номер 6453–17 и се отправи на запад по Трета улица. Грешен автобус. В колата беше задушно, по челата им беше избила пот. Кръстовището се разчисти и Сам натисна педала на газта.

— Хайде, бебче. Къде си?

Когато се отдалечи на петнайсетина метра от кръстовището, изведнъж натисна спирачките.

— Какво?

Тя рязко завъртя глава и се втренчи отново в Трета улица. Грабна трескаво телефона си и натисна бутона за повторно набиране.

— Да, можеш ли да ми кажеш кой автобус върви по Трета?

От мястото си Кевин можеше да чуе плътния мъжки глас.

— Автобус по Трета улица. Трябва ти...

Тя рязко затвори телефона, завъртя волана, направи остър завой и се вля в насрещния трафик пред едно бяло волво и един син седан. Разнесоха се гневни клаксони.

— Наричат автобусите с имената на улиците им, а не по номерата! — каза Сам.

— Но ти няма как да знаеш дали Слейтър...

— Знаем къде се намира Трета улица. Нека първо да опразним него, след това ще търсим номер дваисет и три. — Тя зави рязко по Трета улица и подгони автобуса, който се намираще на стотина метра пред тях. Очевидно диспечерите все още не се бяха свързали с шофьора.

Деветнайсет минути.

Сам мина пред автобуса и наби спирачки. Шофьорът натисна клаксона и спря зад тях.

— Кажи на шофьора да евакуира пътниците и да се изтеглят понастрани поне за половин час. Кажи му да предаде предупреждението на останалите автобуси по улицата. Да им каже, че има бомба — този номер минава всеки път. Аз ще се обадя на агент Питърс.

Кевин хукна към автобуса. Той заблъска по вратата, но шофьорът, възрастен мъж, който сигурно беше три пъти по-дебел от нормалното, отказа да я отвори.

— В автобуса има бомба! — извика Кевин, показвайки с жестове експлозия. — Бомба! — Зачуди се дали някой не го е разпознал от телевизията. *Убиецът на деца е в центъра и издърпва възрастни жени от автобусите.*

Един млад мъж, който приличаше на Том Ханкс, подаде глава през отворения прозорец.

— Какво?

— Бомба! Излизайте! Опразнете автобуса! Опразнете улицата!

За момент не се случи нищо. След това вратата се отвори със съскане и същият млад мъж изскочи навън. Той се обърна и извика към шофьора:

— Изкарай ги навън, идиот такъв! Той каза, че вътре има бомба!

Десетина пътници — половината от онези, които виждаше Кевин — скочиха от седалките. Шофьорът приличаше на болен от треска.

— Добре, всички навън! Внимавайте къде стъпвате. Това е просто предохранителна мярка, дами и господа. Не бързайте!

Кевин хвана за ръката двойника на Том Ханкс.

— Опръзнете улицата и стойте далеч от автобуса поне половин час, чухте ли? Изкарайте ги всичките навън.

— Какво е станало? Откъде знаете?

Кевин хукна към колата на Сам.

— Доверете ми се. Просто ги изкарайте навън. Полицията идва насам. — Пътниците нямаха нужда от повече окуражаване. Колите спираха, след което или бързо подминаваха автобуса, или се връщаха назад.

Той влезе в колата.

— Дръж се — каза Сам. Тя даде газ, почти веднага зави надясно, влезе в следващата улица и се върна назад към „Атлантик“.

— Един е готов. Остават ни петнайсет минути.

— Луда работа — каза Кевин. — Дори не знаем дали Слейтър...

Мобилният телефон в джоба му завибрира като полудял. Кевин замръзна и впери поглед в дясното си бедро.

— Какво? — попита Сам.

— Той... той звъни.

Телефонът отново завибрира и този път той го извади. Саманта намали скоростта.

— Ало?

— Казах никакви ченгета, Кевин — разнесе се мекият глас на Слейтър. — *Никакви ченгета* означава никакви ченгета.

Ръцете на Кевин се разтрепериха.

— ФБР ли имаш предвид?

— Полицаите. Отсега нататък ще бъдем само аз, ти, Сам и Дженифър, и никой друг.

Край на обаждането.

Сам беше намалила скоростта. Тя го погледна с широко отворени очи.

— Какво ти каза?

— Каза никакви ченгета.

Земята изведнъж се разтърси. Прогърмя експлозия. И двамата се наведоха.

— Обръщай назад! Обръщай назад!

— Това беше автобусът — прошепна Сам. Тя обърна колата и подкара по пътя, от който бяха дошли.

Когато тръгнаха по Трета улица, Кевин се втренчи през прозореца. Над сюрреалистичната сцена се виеха ярки пламъци и гъсти облаци дим. Три почернели коли, паркирани до автобуса, тлееха. Само един бог знаеше дали имаше ранени, но районът в най-голяма близост до експлозията изглеждаше опразнен. Сред парчетата натрошено стъкло се въргаляха книги от витрината на близката антикварна книжарница. Табелата ѝ „Прочетете ги отново“ издрънча върху тротоара. Собственикът ѝ излезе навън, залитайки.

Сам дръпна ръчната спирачка и впери поглед в призрачната сцена.

Телефонът ѝ иззвъня и Кевин се стресна. Тя бавно го вдигна до ухото си.

— Шиър.

После примигна, но бързо фокусира погледа си.

— Преди колко време? — Тя погледна Кевин, а след това и автобуса. Завиха сирени. Една кола, в която Кевин разпозна тази на Дженифър, се появи със свистене от ъгъла и пое към тях.

— Може ли Родригес да го разпита? — попита Сам по телефона. — Малко съм заета тук. — Тя се извърна встрани и снижи глас. — Той взриви автобус. Паркирала съм на петдесетина метра оттам. Да, съвсем съм сигурна. — Тя се заслуша.

Дженифър спря до тях и подаде глава през прозореца си.

— Добре ли сте?

— Да — отвърна Кевин. Пръстите му бяха изтръпнали и главата замаяна, но иначе беше добре.

Саманта поздрави Дженифър с кимване, обърна се настрани и притисна длан към ухото си.

— Да, сър. Веднага. Разбирам... — Тя погледна часовника си. — Полетът в десет и половина?

Кевин отвори вратата си.

Дженифър го спря.

— Не, останете вътре. Не мърдайте, веднага се връщам. — И тя подкара към автобуса.

Сам приключи разговора си и прибра телефона.

— Дали има ранени? — попита Кевин.

Тя погледна автобуса и поклати глава.

— Не знам, но извадихме късмет, че намерихме първо него.

Кевин изстена и прокара пръсти през косата си.

— Трябва да тръгвам — каза Сам. — Предположих, че ще се стигне до това обаждане. Искат да разпитам един свидетел. Адвокатът му ще го измъкне навън до рано следобед. За съжаление не мога да пропусна това. Ще ти обясня, когато...

— Не мога да повярвам, че Слейтър го направи — каза Кевин, като отново се огледа. — Ако не бяхме спрели този автобус, повече от двайсет души щяха да загинат.

Тя поклати глава.

— Това променя играта. Виж какво, ще се върна с първия полет довечера, става ли? Обещавам. Но сега трябва да тръгвам, ако искам да хвана този полет. — Тя потърка успокояващо рамото му и погледна към Дженифър. — Кажй й, че ще се обадя и че й предавам правото си; отсега нататък тя ще се грижи за теб. — На мястото бяха пристигнали три полицейски коли и бяха обградили овъгления автобус. — Ще се справим, рицарю мой. Заклевам се, че ще се справим.

Кевин кимна.

— Това е истинска лудост.

10.

Пет минути след експлозията десетина униформени — предимно местни полицаи, но и неколцина от нейните хора и от останалите агенции — изолираха мястото и започнаха да издирват улики. Намериха бързо бомбата. По всичко личеше, че е същата като онази в колата на Кевин, само че по-голяма.

Дженифър настани Кевин в едно кафене на десетина метра от автобуса и му нареди строго да не мърда оттам — щяла да се върне след двайсетина минути.

Параметрите на разследването се бяха променили. Пристигна Бил Галахър от лосанджелиския офис, както и двама младши следователи, Джон Матюс и Брет Майкълс. Те щяха да работят с уликите, а нея щяха да оставят да се съсредоточи изцяло върху психологията на престъплението. Но не беше необходимо да е завършила криминална психология, за да си направи следния извод — когато Слейтър казва никакви ченгета, той има предвид абсолютно никакви. И имаше начини да узнае кога са намесени.

Според Кевин Слейтър я беше споменал по име. *Дженифър*. Маниакът я въвличаше в нов капан, нали? И съдейки по вида на автобуса той вече работеше в много по-големи мащаби.

Никакви ченгета. Никакво КБР, освен Саманта, която беше свързана от детинство с Кевин и момчето. Никакво БАТО. Нито шерифи или щатска полиция. Само ФБР и по-специално, само Дженифър.

— Още ли горите от нетърпение да го хванете?

Дженифър се обърна към Милтън, който се приближаваше към нея.

— Дали горя от нетърпение ли?

Очите му проблеснаха предизвикателно, но той се отказа да задълбава повече.

— Защо го взриви по-рано?

— Защото каза никакви ченгета. Очевидно е разбрал, че отделът ви е бил информиран...

— Те винаги казват никакви ченгета. Вие не сте ли ченге?

— Според Кевин той е разрешил единствено участието на ФБР.

Милтън се подсмихна подигравателно.

Дженифър се намръщи.

— Никакви ченгета. Очевидно ни вкарва в играта си заради досегашните ни взаимоотношения. Изводът е, че той определи правилата; ние ги нарушихме; той взриви автобуса.

— Ами ако каже какво ФБР? Пак ли ще отстъпите? Едва ли. Това е моят град. Нямаме право да ми отказвате достъп до разследването.

— Не ти отказвам нищо, Милтън. Хората ви са навсякъде.

— Нямам предвид почистването на отпадъците. Той ще се обади отново и градът е наясно с това. Хората имат право да знаят.

— Градът ли? Имате предвид пресата. Не, Милтън. Пресата има право да знае всичко, което би могло да осигури по-голяма безопасност за града. Този път беше автобус; следващия път може да се окаже сграда. Готов ли сте да поемете този риск заради протокола? Сега ме извинете, случаят ме чака.

Погледът му натежа.

— Това е моят град, не вашият. Аз имам личен интерес; вие — не. За съжаление не мога да направя нищо по отношение на юрисдикцията ви, но шефът на бюровете ви ме увери, че ще ми сътрудничите. Стига ми Слейтър да кихне и вие да скриете това от мен, и до пет минути тук ще стои заместникът ви.

Дженифър се изкушаваше да зашлеви наглата му физиономия. Трябваше да се обади на Франк и да му обясни каква е ситуацията. А междуременно трябваше да се примири с присъствието на Милтън.

— И аз не ви харесвам, детектив. Вие се интересувате твърде много от себе си, а това не ми е по вкуса. Ще ви държа в течение чрез Галахър и очаквам вие също да ни сътрудничите по всякакъв начин. Не сме чак толкова глупави, че да отказваме всяка предложена помощ. Но няма да правите нищо без моето позволение. Ако Слейтър заподозре, че участвате, може да причини на „вашия“ град много по-голяма вреда, отколкото сте готов да приемете. Ясно ли е?

Той я погледна изпитателно, след което погледът му омекна. *Не очакваше това, нали, Коломбо?* Тя осъзна, че няма никакво намерение да го допуска в разследването и тази мисъл я изненада. Дори беше доволна от ограниченията, поставени от Слейтър. Това беше между нея, Слейтър и Кевин, независимо колко лично го приемаше той.

— Искам пълно наблюдение на къщата му — каза Милтън. — Електронно наблюдение, включително подслушване на всички телефони. Наредихте ли вече да го направят?

— Никакво подслушване. Слейтър не използва стационарен телефон. Честотата на мобилния телефон, който е дал на Кевин, се следи през последните четирийсет минути — това беше първото нещо, което наредих, след като излязох от къщата му сутринта. Слейтър се обади на Кевин преди трийсет минути, точно преди да взриви бомбата. Компютърните ни специалисти не са засекали нищо. Не е чак толкова тъп, че да говори без заглушител. Тук стандартното оборудване не помага. Получих разрешение да монтираме записващо устройство AP301 на телефона му, но не успяхме да го направим преди това обаждане.

Милтън я погледна.

— Ще оставя човек в къщата.

— Не. Никакви ченгета, тази част не ви ли стана ясна?

— За бога, жено! Преди по-малко от три часа ме съдвкка и изплю заради това, че не съм оставил човек при него за през нощта!

— Ще оставя от моите хора в къщата. Вие стойте настрана. Ако решите да работите паралелно, ще пусна информацията в пресата. — Тя се поколеба. — Намерихте ли нещо за полицаия, за който ви питах?

Милтън отмести поглед и отвърна с неохота:

— Полицай Рик Шиър. Преди десетина години се върнал в Сан Франциско. Починал от рак преди пет години. Няма никакви доклади във връзка с момчето, което споменахте. Но това не ме изненадва. Полицаяте непрекъснато си имат неофициално контакти със съседите. Споменахте, че е заплашил бащата на момчето — инцидентът очевидно е бил покрит. Няма официални оплаквания, нито арест.

Стомахът ѝ се сви. Оставаше Кевин. И Саманта. Дано някой от тях си спомнеше нещо, което да им помогне да разкрият самоличността на момчето. Засега разполагаха единствено с описанието, дадено им от Кевин, което практически беше безполезно.

— Ще ги помолите ли да потърсят отново? Примерно някой личен дневник или...

— Нямаме такива неща.

— Сътрудничество, забравихте ли? Накарайте ги отново да се поразровят.

Той кимна леко.

— Ще видя какво мога да направя.

— Благодаря. Предполагам, че се познавате с агент Галахър. Отсега нататък ще контактувате предимно с него.

— А вие?

— Аз ще се занимавам с онова, за което съм учила; ще се опитам да открия кой е Слейтър. Извинете ме, детектив.

Тя заобиколи автобуса и намери Галахър.

— Какво открихте?

— Същия тип, който е взривил и колата. — Бил Галахър беше червенокос, а лицето му бе обсипано с безброй лунички. Той погледна Нанси, която бе коленичила до отломките изкорубен метал. — Добра е.

Дженифър кимна.

— Прегледайте заедно уликите в лабораторията ѝ и после ги изпратете в Куантико за допълнителен анализ. Информирайте Милтън за това и моля ви, направете всичко възможно да го държите по-далеч от мен.

— Дадено. Ами уликите, които намерят в къщата?

Двайсет минути по-рано екипът им беше отишъл в дома на Кевин и претърсваше къщата за някакви следи, които Слейтър би могъл да остави. Тя се съмняваше, че ще открият нещо. В домовете на жертвите от Сакраменто нямаше нищо. Слейтър нямаше никакви скрупули, но за сметка на това имаше желязна дисциплина.

— Също. Ако намерите нещо, искам да знам. След два часа ще бъда в офиса.

Той кимна.

— Смятате ли, че е същият?

— Има някои разлики. Може да е имитатор.

— Възможно е. Но според мен не е.

— Предполагам, че Кевин отговаря на профила на жертвите?

Дженифър се опита да улови погледа на Галахър. Бил беше един от малкото агенти, които познаваха достатъчно добре Рой, за да го

наричат свой приятел.

— Той би могъл да бъде Рой в един друг живот — каза тя. След това се обърна и тръгна към кафенето.

Покрай полицейските ленти се бяха събрали неколкостотин зяпачи. Новинарските екипи бяха пристигнали и предаваха на живо из цялата страна. Със сигурност Фокс нюз и CNN излъчваха нонстоп. Колко пъти американската публика беше виждала снимки на изкорубени взривени автобуси от Израел? Но това беше Калифорния. Инциденти като този през последните десет години се брояха на пръстите на едната ѝ ръка.

Милтън осигуряваше на хиените нова информация. Браво на него.

11.

Гласът на Дженифър откъсна Кевин от мислите му.

— Хей, каубой, искаш ли превоз?

Той вдигна поглед от масата и примигна.

— Разбира се.

— Да тръгваме.

Тя не го откара в дома му. Детективите продължаваха да претърсват къщата за следи, оставени от Слейтър. Работата щеше да им отнеме няколко часа.

— Нали няма да преровят и чекмеджетата с бельото ми?

Дженифър се засмя.

— Само ако Слейтър е оставил боксерките си вътре.

— Тогава по-добре и мен да ме няма.

— Обичате всичко да ви е подредено, нали?

— Разбира се, искам да е чисто.

— Много добре. Мъжът трябва да може сам да се пере.

— Къде отиваме?

— Носите ли телефона със себе си?

Той инстинктивно бръкна в джоба си. Невероятно колко малки могат да бъдат тия уреди. Извади го и го отвори. Дори така успя да се побере в шепата му.

— Просто проверявам — отвърна тя и зави по улица „Уилоу“.

— Смятате ли, че пак ще се обади? — попита той.

— Да, признаването на греха не е основната му цел.

— Изглежда е така.

— Но той иска признание. Сигурен сте в това, нали?

— Така казва. Когато си призная, щял да се оттегли. Но какво трябва да призная?

— Това е въпрос за милион долара, нали? Какво иска да си признаете? Имате ли някакви подозрения за какво може да става въпрос?

— Току-що си съсипах кариерата и един бог знае какво още, след като разказах на целия свят, че съм се опитал да убия едно момче — повярвайте ми, ако имах някаква представа какво трябва да изповядам, досега да съм го направил.

Тя кимна и се намръщи.

— Изповедта е единствената част от този пъзел, която не отговаря на профила на Гатанката. Изглежда е намерил нещо за вас, което смята за важно.

— Какво, например? Какви са вашите грехове, агент Питърс? Помните ли ги всичките?

— Моля ви, наричайте ме Дженифър. Не, мисля, че не ги помня.

— Тогава кое е важно според Слейтър? Да не би да искате да изляза по телевизията и да призная всеки грях, който си спомням?

— Не.

— Единственото нещо, за което виждам смисъл да призная, е момчето — каза Кевин. — Но тогава признанието би трябвало да предизвика някаква реакция, нали?

— От страна на Слейтър, да. Така смятам. Освен ако, разбира се, той *наистина* е момчето, но иска да си признаете нещо различно от опита ви да го убиете.

— Не се опитах да го убия. Беше по-скоро самозащита. Иначе той щеше да ме убие!

— Така да бъде. Защо ще иска да ви убива?

Въпросът хвана Кевин неподготвен.

— Той... преследваше Саманта.

— Саманта. Името ѝ непрекъснато изскача, нали?

Дженифър погледна през прозореца и за няколко минути в колата се възцари мълчание.

* * *

Кевин беше само на единайсет, когато заключи момчето в мазето и едва не умря от страх. Беше го оставил да умре — колкото и да се опитваше да се убеди в обратното, той знаеше, че го е заключил в гробницата му.

Разбира се, не можеше да разкаже за това на Сам. Тя веднага щеше да каже на баща си, който щеше да пусне момчето оттам и може би да го вкара в затвора. А след като излежеше наказанието си, най-вероятно след няколко месеца, то щеше да се върне и да убие Сам. Не можеше да ѝ каже нищо.

Но не можеше и да си замълчи. Тя беше най-добрият му приятел, когото обичаше повече от майка си. Може би.

На третата нощ смяташе да отиде и да претърси склада, просто да надникне вътре; да види дали онова наистина, ама наистина се беше случило. Но след като близо час се мота пред прозореца, той се изкатери обратно в стаята си.

— Днес си по-различен от обичайното — каза му Сам на следващата нощ. — Избягваш да ме гледаш в очите. Непрекъснато отместваш поглед към дърветата. Какво има?

— Не го отмествам. Просто се наслаждавам на нощта.

— Не се опитвай да ме баламосваш. Да не би да смяташ, че нямам женска интуиция? Да знаеш, че вече съм почти тийнейджърка. Мога да разбера кога едно момче има някакви притеснения.

— Добре де, притесняват ме настоящите ти приказки, че нещо ме притеснява — каза той.

— Значи *наистина* нещо те притеснява. Видя ли? Щом ти казах, че си притеснен, значи криеш нещо от мен.

Той изведнъж се ядоса.

— Нищо не крия! — сопна се.

Тя го погледна изпитателно, след което също се обърна към дърветата.

— Нещо те притеснява, но мисля, че не искаш да ми кажеш какво, защото смяташ, че ще ме нараниш. Много мило от твоя страна, затова ще се престоря, че не забелязвам притесненията ти. — Тя го хвана за ръката.

Даваше му възможност да се измъкне. Що за приятел би постъпил така? Сам можеше да го направи, защото беше най-милото момиче на света, без изключения.

Изминаха четири мъчителни месеца, преди Кевин най-после да събере кураж и да отиде до склада, за да разбере каква е съдбата на момчето.

Част от него искаше да намери костите на момчето на гниеща купчинка. Но като цяло въобще не искаше да го намира, не искаше да се уверява, че случилото се бе истина.

Първото предизвикателство беше да намери точния склад. Цял час ги обикаля с фенерче в ръка, промъквайки се от врата на врата. Започна да се пита дали въобще ще намери мястото. Но тогава отвори една стара дървена врата и пред него се появи тъмното стълбище.

Той отскочи назад и едва не хукна уплашено обратно.

Но това беше само едно стълбище. Ами ако момчето вече не беше там? В сенките на долния етаж се виждаше мътно проблясващото резе на стоманената врата. Изглеждаше му безопасно. *Трябва да го направиш, Кевин. Ако наистина си рицар, мъж, дори момче, което вече е навършило единайсет, трябва да намериш смелост поне да слезеш долу и да провериш дали е все още там.*

Кевин освети стъпалата с фенерчето, насили се да стъпи на първото и после бавно заслиза надолу.

Не се чуваше никакъв звук. Разбира се, че не — бяха минали четири месеца. Резето на стоманената врата не беше помръднало от мястото си, сякаш го беше дръпнал предишния ден. Той се спря пред вратата и се втренчи в нея, изгубил всякакво желание да я отваря. В главата му се въртяха видения за пирати и тъмници, пълни със скелети.

Зад него сияеше бледосивата лунна светлина. Ако някой от скелетите го подгони, винаги можеше да изтича нагоре по стълбите; това беше голяма глупост, разбира се. Какво ли би си помислила Сам за него сега?

— Ехо? — извика той.

Нищо.

Звукът на собствения му глас помогна. Той се приближи до вратата и почука.

— Ехо?

Отново нищо.

Бавно, с разтупкано сърце, което пулсираше в ушите му, с влажни от потта ръце, Кевин дръпна резето. После бутна вратата. Тя се отвори със скърцане.

Мрак. Мухъл. Кевин затаи дъх и я отвори докрай.

Веднага забеляза кървавите петна. Но тяло нямаше.

Побиха го тръпки. Всичко наистина се беше случило. По пода имаше кръв. Изсъхнала и потъмняла, тя се намираще точно на мястото, където очакваше да я види. Това означаваше две възможности. Или момчето беше умряло там и някой го беше намерил, или някой го беше намерил преди да умре.

Започна да премисля вероятностите. Ако момчето беше намерено живо, значи е станало в първите две седмици. Което означаваше, че от три месеца е на свобода и не е казало нищо на полицията. Ако беше намерено мъртво, естествено, че няма да каже нищо. И в двата случая беше изчезнало завинаги. Дори да беше живо, си беше отишло завинаги.

Кевин бързо излезе навън, затръшна вратата зад гърба си, дръпна резето и побягна в нощта с твърдото намерение повече никога, ама никога да не се сеца за момчето. Беше спасил Сам, нали? Да, да! И не го бяха арестували или пратили в газовата камера, нито го бяха обвинили в извършването на нещо нередно. Защото той беше постъпил правилно!

Ободрен и изпълнен с облекчение, той хукна към къщата на Сам, макар времето за лягане отдавна да беше минало. Отне му петнайсет минути да я разбуди и да я убеди да се измъкне навън.

— Какво има? Баща ми ще ни убие, ако ни открие тук, да знаеш!

Той я сграбчи за ръката и я повлече към оградата.

— Кевин Парсън, аз съм по пижама! За какво е всичко това?

Да, за какво е, Кевин? Държиш се като някой маниак!

Но той не можеше да се сдържи. Никога през живота си не се беше чувствал тъй прекрасно. Толкова много обичаше Сам!

Мина през оградата и тя го последва.

— Кевин, това е...

Той протегна ръце и я прегърна толкова силно, че дъхът ѝ секна.

— Обичам те, Сам! Толкова много те обичам!

Тя стоеше притихнала в ръцете му и не помръдваше. Това нямаше никакво значение; той преливаше от радост.

— Ти си най-добрият приятел, който бих могъл да имам — каза ѝ.

Най-накрая тя го прегърна и го потупа по рамото. От постъпката ѝ лъхаше на любезност, но на Кевин не му пукаше. Отдръпна се назад и отметка русите кичури от лицето ѝ.

— Никога няма да позволя някой да те нарани. Никога. Само ако умра пръв. Знаеш го, нали?

Тя се засмя, изненадана от силната му проява на привързаност.

— Какво ти става? Разбира се, че знам.

Той отмести поглед, очаквайки също толкова ентузиазирани отговор. Но това нямаше значение; той вече беше мъж.

Ръката ѝ докосна брадичката му и обърна лицето му към нейното.

— Чуй ме — каза Сам. — Обичам те повече от всичко, което бих могла да си представя. Ти наистина си моят рицар в блестящи доспехи. — Тя се усмихна. — И мисля, че беше изключително мило от твоя страна да ме домъкнеш чак дотук по пижама, за да ме попиташ дали знам колко много ме обичаш.

Устните му се разтегнаха в широка, глуповата усмивка, но това нямаше значение. Със Сам нямаше нужда да се преструва.

Те отново се прегърнаха силно, по-силно от всеки друг път.

— Обещай ми, че никога няма да ме напуснеш — каза Кевин.

— Обещавам — отвърна Сам. — И когато имаш нужда от мен, трябва просто да почукаш по прозореца ми и аз ще излетя навън по пижама.

Кевин се засмя. После Сам също се засмя и Кевин се разсмя при звука на смеха ѝ. Това беше най-хубавата нощ в живота му.

* * *

— Саманта?

Кевин се обърна към Дженифър.

— Моля?

Тя го погледна.

— Защо момчето преследваше Саманта?

— Защото беше побъркан откачалник, който намираще удоволствие в измъчването на животни и тероризирането на квартала. Нямах нито време, нито настроение да му правя психологически профил. Бях изплашен до смърт!

Дженифър се засмя.

— *Туше*. Но е зле за мен. Двайсет години след онази нощ съм изправена пред нелеката задача сама да се оправям с това. Независимо дали ви харесва или не, вие сте единственият ми шанс да го разгадая. Ако предположим, че Слейтър и момчето са един и същи човек, само вие сте имали близък контакт с него и преди, и сега.

Макар че при мисълта за миналото му се догади, Кевин знаеше, че Дженифър е права. Той въздъхна.

— Ще направя каквото мога. — Той погледна през страничния прозорец. — Трябваше още тогава да се уверя, че е мъртъв.

— Щяхте да направите услуга на обществото. При самозащита, разбира се.

— Ами ако някой ден Слейтър цъфне пред вратата ми? Имам ли право да го убия?

— Правоохранителните органи не са създадени току-така. — Тя замълча. — Но от друга страна аз бих могла.

— Какво?

— Да го отстраня. Ако знам със сигурност, че това е Слейтър.

— На какво зло е способен човек? — рече Кевин с отсъстващо изражение.

— Какво?

— Нищо. — Но всъщност не беше така. За пръв път му хрумна, че не само е способен да убие Слейтър, но и *желае* да го направи, при самозащита или не. Какво би казал д-р Джон Франсис за това?

— И така. Момчето е било по-високо от вас, около тринайсетгодишно, русокосо и грозно — каза Дженифър. — Нещо друго?

Кевин не можеше да се отърве от усещането, че има още нещо, но не можеше да си го спомни.

— Не се сещам за нищо друго.

Те подминаха един магазин, който беше познат на Кевин.

— Къде отиваме?

Внезапно се досети. Кракът му започна да потупва по пода. Движеха се покрай един изоставен парк с брястове.

— Мислех да ви заведа до къщата на леля ви. Да видим дали няма да пробуди някакви спомени. Визуалните асоциации са способни на чудеса...

Не чу останалото. Главата му забуча и той изведнъж получи пристъп на клаустрофобия в колата ѝ.

Дженифър го погледна, но не каза нищо. Той се потеше; тя виждаше капчиците по челото му. Зави по Бейкър стрийт и подкара покрай брястовете към дома от детството му. Дали пък не чуваше и туптенето на сърцето му?

— Значи тук се е случило всичко — произнесе разсеяно тя.

— Аз... не искам да ходя в къщата — каза той.

Тя отново го погледна.

— Няма да ходим в къщата. Просто ще минем по улицата, става ли?

Не можеше да ѝ откаже — със същия успех можеше да развее червено знаме пред нея.

— Да. Съжалявам. Не съм в особено добри отношения с леля ми. Майка ми умря, докато бях още малък и леля ме отгледа. Имахме някои различия. Най-вече заради колежа.

— Добре. И други са се сблъскали с подобни проблеми.

Но тя май бе усетила, че тук има и нещо друго. И какво от това? Защо толкова усърдно се опитваше да скрие подробностите от живота при леля си? Той беше странен, но не и ненормален. Саманта имаше друго мнение по въпроса, но тя беше пристрастна. Все пак той не беше жертва на физически тормоз или нещо също толкова ужасно.

Кевин си пое дълбоко дъх и се опита да се отпусне.

— Според вас момчето ви е гонило до някой от онези стари складове покрай линията, така ли?

Той погледна вдясно. Споменът за онази нощ го връхлетя с поразяваща яснота.

— Да, но аз се бях побъркал от страх, освен това беше тъмно. Не помня точно кой от тях.

— Някога проверявали ли сте ги? За да видите кой от тях има мазе?

Кевин се опита да надвие надигащата се паника. Не можеше да я допусне в миналото си. Той поклати глава.

— Не.

— Защо не?

— Случи се преди толкова много време.

Тя кимна.

— Има няколко възможности. Да се надяваме, че нищо не се е променило. Знаете, че ще трябва да ги претърсим.

Той кимна.

— Ами ако го намерите?

— Тогава ще бъде ясно, че не той е Слейтър.

— Ами аз?

— Ще знаем, че сте го убил. При самозащита.

Те минаха покрай бялата къща.

— Тук ли живее леля ви?

— Да.

— А това е някогашната къща на семейство Шиър?

— Да.

— Като ги гледате, спомняте ли си някакви подробности?

— Не.

Тя млъкна, стигна до края на улицата, направи завой и подкара обратно.

Кевин имаше чувството, че светът му се руши. И без това му беше трудно да дойде тук сам, но идването заедно с Дженифър му се струваше като богохулство. Искаше да ѝ разкаже истината за направеното от Белинда. Имаше нужда тя да го утеши, него, малкото момче, което беше израсло в този изпълнен с лудост свят. Врълетяха го вълни от тъга. Очите му се замъглиха.

— Съжалявам, Кевин — рече меко Дженифър. — Не знам какво се е случило тук, но виждам, че е оставило белега си върху вас. Повярвайте ми, ако не ни притискаха сроковете, нямаше да ви вода тук в сегашното ви състояние.

Тя май се притесняваше за него, а? Наистина. От окото му се отрони сълза и потече по бузата. Вече не можеше да сдържа чувствата си. Започна да плаче, но веднага се опита да преглътне сълзите, което още повече влоши състоянието му. Скри лице в сгъвката на лявата си ръка и се разхълца, изпълнен с ужас от глупавата си постъпка.

Тя излезе от квартала и спря колата. Той погледна със замъглените си очи и видя, че се намират до парка. Дженифър седеше и го гледаше съчувствено.

— Аз... съжалявам — едва успя да произнесе той със свито гърло. — Просто... животът ми се разпада...

— Ш-ш-т, ш-ш-т. Всичко е наред. — Ръката ѝ се отпусна върху рамото му. — Наистина, всичко е наред. Последните два дни преживяхте истински ад. Нямах право да ви подлагам на това.

Кевин скри лице в шепите си и дълбоко въздъхна.

— Боже. Ненормална работа. Няма нищо по-ужасно от това човек да се прави на глупак.

Ръката ѝ отново потърка рамото му.

— Защо говорите така? Мислите ли, че не съм виждала голям мъж да плаче? Доста неща мога да ви разкажа. Нищо не може да се сравни с тристакилограмова горила, татуиран до ушите, който в продължение на цял час плаче като бебе. Не мога да си представя, че някой нормален човек би преживял същото като вас, без да се разплаче.

Той се усмихна притеснено.

— Наистина ли?

— Наистина.

Усмивката на Дженифър омекна и тя сведе поглед.

— Последната жертва на Гатанката беше брат ми. Казваше се Рой. Случи се преди три месеца. Беше избран, защото дишах във врата на убиеца.

Кевин не знаеше какво да каже.

— Брат ви?

— Знаете ли, напомняйте ми много за него. — Тя го погледна. — Няма да позволя на този маниак да ви убие, Кевин. Не съм сигурна, че ще го преживея.

— Съжалявам. Нямах представа.

— Сега вече имате. Искате ли да се поразходим? Мисля, че малко чист въздух ще ни се отрази добре.

— Съгласен съм.

Те тръгнаха заедно по смарагдовозелената поляна, минаха покрай езерцето с патици и две големи гъски. Тя се засмя и му разказа за някаква гъска, която я подгонила заради сандвича в ръката ѝ. След всичкия ужас, който го беше изпълвал допреди пет минути, Кевин се почувства необичайно спокоен, сякаш вървеше заедно със своя ангел пазител. Чудеше се какви ли са истинските намерения на Дженифър. Тя беше професионалист, вършеше си работата. Всички агенти от ФБР разговаряха и се смееха така — това беше техният начин да накарат

някой като него да се отпусне достатъчно, за да се съгласи да работи с тях.

Тази мисъл изведнъж го накара да се почувства неудобно. Неловко. Като тристакилограмова горила. Но пък от друга страна тя беше изгубила брат си.

Той се спря.

Тя докосна ръката му.

— Какво има, Кевин?

— Като тристакилограмова горила, татуиран до ушите.

— Точно така...

— Момчето имаше татуировка — избъбри Кевин.

— Момчето, което сте заключили в мазето? Къде?

— На челото. Татуировка на нож.

— Сигурен ли сте?

— Да! Онази нощ беше превързал главата си с шарена кърпа, но аз я видях първата нощ.

Двамата се спогледаха.

— Колко мъже имат татуировки на челата си? Не са много. — Устните ѝ се разтеглиха в усмивка. — Това е добре — каза тя. — Много добре.

12.

Събота

Следобед

Саманта беше последният пътник, който се качи в самолета за Сакраменто. Час и половина по-късно тя влезе в малко известната конферентна зала в щаба на министъра на правосъдието, или офиса на „Дивизия Алфа“ към Калифорнийското бюро за разследване, както го наричаха някои. От другата страна на масата седеше един мъж с физиономия на булдог, на име Крис Бартън, който бе заподозрян за подпомагане на терористи посредством публикуването на различни методи за конструиране на бомби в интернет. Бяха го заловили предишната нощ. Сделките му в интернет не бяха нейна грижа, но информацията, с която разполагаше, очевидно беше; в противен случай шефът ѝ Роланд нямаше толкова да настоява да присъства. Роланд седеше начело на масата, облегнат назад в стола си. Тя го беше харесала още в мига, когато се запознаха и когато отиде при него с молба да работи по случая на Гатанката, той се съгласи. КБР и ФБР водеха паралелни разследвания, но Саманта предположи, че Гатанката има вътрешни връзки — възможност, която силно заинтригува Роланд.

Обаждането на Кевин я хвана неподготвена. Тя не очакваше, че Гатанката ще се появи в Северна Калифорния. Не беше убедена, че Гатанката и Слейтър са един и същ човек. Ако Слейтър беше Гатанката, а освен това беше и момчето, това би могло да обясни връзките между нея, Кевин и Дженифър. Но някои детайли в обажданията на Слейтър я притесняваха.

— Благодаря ти, че дойде, Сам. Как прекара почивката?

— Не усетих, че съм в почивка.

— Не си. Свидетелят ти. — Роланд погледна Крис, който гледаше разсеяно.

Сам си придърпа един стол и разтвори синята папка, която Родригес ѝ беше предал на летището. По пътя към управлението беше прегледала съдържанието ѝ.

— Здравейте, господин Бартън. Казвам се Саманта Шиър.
Той не ѝ обърна никакво внимание и продължи да гледа Роланд.
— Можете да погледнете към мен, Крис. Аз ще ви задавам въпросите. Досега не сте ли били разпитван от жена?
Мъжът я погледна. Роланд се ухили.
— Отговори на жената, Крис.
— Съгласих се да ви кажа всичко което знам за Салман. Няма да отнеме повече от трийсет секунди.
— Страхотно — рече Сам. — Мисля, че и двамата ще успеем да ги преглътнем, пали?
Лицето на мъжа помръкна.
— Разкажете ни за Салман.
Той се прокашля.
— Запознахме се в Хюстън преди около месец. Пакистанец. Нали се сещате, Индия и така нататък. Говори с акцент.
— Пакистанците живеят в Пакистан, не в Индия. Затова го наричат Пакистан. Продължавайте.
— През цялото време ли ще ми се подигравате?
— Ще се опитам да се въздържа.
Той се размърда в стола си.
— Както и да е, Салман и аз имахме общи интереси... нали разбирате, бомбите. Той е чист; мога да се закълна в това. Имаше татуирана бомба на рамото си. Аз имам на нож. — Той им показва изображение на малък син нож върху дясното си рамо. — След това той ми показва гърба си, на който имаше татуирана огромна кама. Каза, че искал да я махне, защото мацките там, откъдето идва, не ѝ се кефели.
— В Пакистан.
— Пакистан. Каза ми, че познавал някакъв тип, който имал татуиран нож на челото. Не ми каза нищо повече, освен че името му е Слейтър и че си пада по експлозивите. Това е. Друго няма.
— И според вас защо би ни заинтересувало името Слейтър?
— Заради новините от Лонг Бийч. Казаха, че може да е някакъв мъж на име Слейтър.
— Откога познава вашият приятел този Слейтър?
— Нали ви казаха, че това е всичко. Само това знам. Такава беше сделката. Ако знаех повече, щях да ви кажа повече. Вече написах

каквото знам за последната работа на Салман. Говорете направо с него. Сам погледна Роланд. Той кимна.

— Добре, Крис. Предполагам, че трийсетте секунди вече са изтекли. Свободен си.

Крис стана, погледна я още веднъж и излезе.

— Какво мислиш? — попита Роланд.

— Не съм сигурна какво прави нашият човек чак в Хюстън, но смятам да отскоча до Тексас. Първо искам да поговоря с него. Ако питате мен, този Салман дори не съществува. Ще минат няколко дни, докато го открият. А дотогава бих искала да се върна в Лонг Бийч.

— Добре. Само ще те помоля да стоиш в сянка. Ако Гатанката работи с някой вътрешен човек, не бихме искали да го подплашим.

— Ограничила съм контактите си до главния агент от ФБР. Дженифър Питърс.

— Внимавай какво й казваш. Знаеш, че според нас агент Питърс може да е Слейтър.

— Малко вероятно.

— Просто внимавай.

* * *

Първите двама и четири часа им донесоха повече улики, отколкото бяха открили през цялата година, но никоя от тях не им даде нужните отговори. Педантичната работа в лабораторията отнемаше време, с което Дженифър не разполагаше. Слейтър щеше да нанесе следващия си удар и рано или късно щяха да се появят и трупове. Кола, автобус — какво щеше да е следващото?

Градът беше изтръпнал от новините за автобуса. Милтън прекара половината ден в подготовка и даване на изявления пред надъханите репортери. Поне ги държеше по-далеч от нея.

Тя седна зад бюрото в ъгъла, което ѝ беше щедро отстъпено от Милтън, и започна да преглежда пръснатите листи хартия. Часът беше четири и половина и за момента се намираше в задънена улица. Върху бюрото лежеше сандвичът, който преди два часа си беше поръчала от „Събуей“, и се запита дали да не го изяде.

Погледна бележника пред себе си. Раздели страницата на две хоризонтално, а после и вертикално, създавайки четири квадранта, стара техника, която използваше, за да практикува разделно мислене при обработката на данни. Къщата на Кевин, претърсването на складовете, татуировката на нож и събраните от криминалистите улики от автобуса.

— Кой си ти, Слейтър? — измърмори тя. — Тук си, нали, гледаш ме втренчено, скрит някъде зад тези думи?

Първи квадрант. Претърсиха къщата на Кевин, взеха отпечатъци и не намериха абсолютно нищо. Имаше стотици отпечатъци, естествено, щеше да отнеме доста време, докато ги обработят всичките. Но по най-вероятните контактни точки — телефона, бравите, дръжките на прозорците, бюрото, дървените кухненски столове — откриха отпечатъци само на Дженифър и Кевин, а няколкото частични следи не можеха да бъдат идентифицирани. Сигурно бяха на Сам. Тя беше влизала в къщата, но според Кевин не бе останала за дълго и беше пипала единствено телефона, върху който бяха открити някои от частичните отпечатъци. Но пък още от самото начало никой не се беше надявал на шанса Слейтър да е обикалял из къщата, ръсейки следи навсякъде.

Не бяха открити и никакви подслушвателни устройства, но това не беше изненадващо. Слейтър беше използвал намерените шест бръмбара, защото тогава още му вършеха работа. Той разполагаше с други начини за подслушване — дистанционни лазерни предаватели, спомагателни аудио релета — които най-вероятно също щяха да засекаат, но не достатъчно бързо.

Надписът върху бутилката от мляко беше изпратен за анализ в Куантико. Същата история. Един ден щяха да я използват за сравнения, но това щеше да стане чак след като се доберат до Слейтър.

Бяха монтирали записващото устройство AP301 върху мобилния телефон на Слейтър и използваша инфрачервен лазер, за да наблюдават къщата.

Време е играта да започне.

Дженифър остави Кевин у дома и се опита да го убеди, че има нужда от малко сън. Известно време го наблюдава как обикаля из всекидневната си като зомби. Просто беше излязъл от релси.

Харесваш го, нали, Джен?

Стига глупости! Та аз почти не го познавам! Просто му съчувствам. Усецам в него добротата на Рой.

Но го харесваш. Той е хубав, грижовен и невинен като пеперуда. Има вълшебни очи и усмивка, която озарява стаята. Той е...

Наивен и увреден. Реакцията му, когато преминаваха през някогашния му квартал донякъде се дължеше на стреса от заплахите на Слейтър. Но със сигурност имаше и още нещо.

Той ужасно много приличаше на Рой, но колкото повече тя си мислеше за това, толкова повече разлики откриваше между този случай и онези от Сакраменто. Слейтър очевидно имаше лични сметки за разчистване с Кевин. Той не беше просто жертва, избрана на случаен принцип. Нито пък Дженифър и Саманта. Ами ако Кевин е бил основната мишена за Гатанката още от самото начало? Ами ако останалите бяха просто за упражнение? За разгривка?

Дженифър затвори очи и разкърши врата си. За следващата сутрин си беше уредила среща с декана в семинарията на Кевин, доктор Джон Франсис. Той служеше в една от онези огромни църкви, които отслужваха литургии в събота вечер. Дженифър взе сандвича си и го разопакова.

Втори квадрант. Складът. По някакъв начин Милтън беше успял да уговори шефа на Бюрото да му позволи да участва. Този човек се превръщаше в гигантски дразнител. Тя неохотно се съгласи да му повери претърсването на склада. Честно казано, хората не й достигаха, а и местните познаваха терена. Но му заяви в прав текст, че ако медиите научат за участието му, тя лично ще се погрижи той да понесе пълната отговорност за всички произлизащи от това негативни последици. Той взе четирима униформени полицаи и заповед за обиск и замина. Вероятността Слейтър да наблюдава складовете беше минимална. Може да беше много добър в наблюдението, но не можеше да има очи навсякъде.

Според разказа на Кевин, в онази нощ той можеше да е влязъл във всяка една от сградите. Екипът на Милтън ги претърсваше щателно, търсейки подземен килер, петролен склад или яма за отпадъци — нещо подобно. Днес повечето складове се строяха върху бетонни плочи, но някои от някогашните сгради имаха подземни етажи, чието охлаждане бе по-евтино.

Тя осъзнаваше защо Кевин подсъзнателно е изтрил местоположението на този травмиращ район. Той или щеше да се запечата неизлично в съзнанието му, или щеше да изчезне; а на този етап нямаше никаква причина да го крие от нея. Откриването на мазето щеше да е голям късмет. Ако Слейтър наистина беше момчето.

Трети квадрант. Татуировката. Дженифър отхапа от сандвича. Още с първата хапка усети, че е ужасно гладна. Май не беше закусвала. Имаше усещането, че за последно е яла преди цяла една седмица.

Тя се втренчи в третия квадрант. Ако Слейтър наистина беше момчето и не беше заличил татуировката на челото си, това беше първата им истинска отправна точка. Татуировка на нож върху челото не е нещо, което може да се види на всеки ъгъл. Двайсет и трима агенти и полицаи тихомълком работеха по тази следа. Първо посетиха всички студиа за татуировки в района, които работеха отпреди дваайсет години, но беше практически невъзможно да намерят такава, която да пази архив. Движеха се в концентрични кръгове. Много по-вероятно беше да намерят татуист, който да си спомни, че е направил татуировка на нож върху челото. Не всички, които имаха татуировки, посещаваха студия, но човек с профила на Слейтър би го направил. Доколкото им беше известно, той вече беше покрит с татуировки. А те имаха нужда само от една — нож на челото.

Четвърти квадрант. Автобусът. Отхапа отново. Сандвичът имаше вкус на късче от рая.

Със сигурност беше същият човек. Същото устройство: куфар, поставен зад резервоара, зареден с достатъчно динамит, за да направи на парчета един автобус, взривен посредством волфрамови нишки, извадени от традиционна крушка с нажежаема жичка и свързани с обикновен електронен часовник от пет долара. Бомбата е била поставена дни, а може би седмици по-рано, съдейки по праха, който свалиха от болтовете ѝ. Може пък да успееш да проследят произхода на частите ѝ, но това ѝ се струваше малко вероятно.

Колко време Слейтър беше планирал това?

Телефонът изчурулика. Дженифър избърса устата си, отпи една бърза глътка от бутилката с минерална вода „Евиан“ и натисна бутона.

— Дженифър.

— Мисля, че го намерихме.

Милтън. Тя се напрегна.

— Складът. Тук има кръв.

Тя хвърли остатъка от сандвича в кошчето и грабна ключовете си.

— Идвам.

* * *

За четвърти път през последните два часа Кевин надникна през щорите. Една пресечка нататък се виждаше немаркиран автомобил — ФБР. Те като че ли не пречеха на Слейтър. Но пък и агентът в колата можеше само да наблюдава. Ако Кевин излезеше, за да изпълни следващата задача на Слейтър, той нямаше да го последва. Просто статично наблюдение.

Кевин пусна щорите и се върна обратно в кухнята. Там, в парка, той беше допуснал Дженифър до себе си. Беше покорен от бурната ѝ натура. Тя му напомняше за Саманта.

Къде беше Саманта? Позвъни ѝ два пъти и всеки път беше прехвърлян на гласова поща. Отчаяно искаше да поговори с нея за посещението си на Бейкър стрийт заедно с Дженифър. Тя щеше да го разбере. И Дженифър беше проявила разбиране, но Сам щеше да му помогне да разгадае тези нови чувства.

Той отиде до хладилника, отвори го и извади еднолитрова бутилка „Севън ъп“. Крайности. Омразата към Слейтър, която се надигаше в гърдите му, изобщо не беше изненадваща. Какво би могъл да изпитва към някой, който едва не беше убил не само него, но и безброй други хора по неznайни причини? Ако Слейтър спре да се държи като идиот и му обясни за какво става въпрос, Кевин би се справил. Но кретенът се криеше зад тези глупави игри и Кевин започваше да губи търпение. Предишния ден беше твърде шокиран, за да прояви гнева си. Обичайна форма на отрицание, беше казала Дженифър. Шокът поражда отрицание, което от своя страна уталожва гнева. Но сега отрицанието поддаваше пред гнева към врага, който отказваше да се покаже.

Кевин си наля една чаша „Севън ъп“, изпи я на няколко големи глътки и остави шумно чашата на плота.

Прокара пръсти през косата си, изсумтя и тръгна към всекидневната. Как би могъл един човек да създаде толкова поразии само за един ден? Слейтър по нищо не се различаваше от терористите. Ако Кевин притежаваше пистолет и Слейтър се осмелеше да се изправи срещу него, той беше повече от сигурен, че без никакви угризения ще пусне един куршум в лицето му. Особено ако той беше момчето. Кевин неволно потрепери. Трябваше да се върне и да се убеди, че този вонящ плъх е мъртъв. Щеше да е в правото си, ако не според закона, то пред очите на Бог. *Обърни и другата буза* не трябва да се прилага към откачени канални плъхове с ножове в ръка, които лижат прозорците на момичетата от квартала.

Слейтър го подслушваше, нали? Кевин огледа стаята и се спря до прозореца.

— Слейтър? — Гласът му отекна в стъклото. — Чуваш ли ме, Слейтър? Слушай, побърканияк такъв, не знам защо ме дебнеш или защо се страхуваш да си покажеш лицето, но така доказваш само едно нещо. Ти си канална вода. Ти си бързлив негодник, който се страхува да се покаже пред противника си. Хайде, миличък! Ела да ме хванеш!

— Кевин?

Той се обърна. Сам стоеше до задната плъзгаща се врата и го гледаше. Не беше чул кога е влязла.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Разбира се. Извинявай, просто разговарях с нашия приятел, в случай че ме слуша.

Сам затвори вратата и притисна показалец към устните си. Приблужи се до предния прозорец и дръпна завесите.

— Какво...

Тя отново му даде знак да замълчи и го поведе към гаража.

— Ако говорим тук тихо, той няма да ни чува.

— Слейтър ли? Колата на улицата е на ФБР.

— Знам. Затова паркирах две пресечки по-нагоре и влязох отзад. Смяташ ли, че Слейтър няма да ги забележи?

— Не е казвал нищо за ФБР.

— Може би защото той е от ФБР — каза тя.

— Какво?

— Не сме отхвърлили тази възможност.

— Ние? Кои ние?

Тя издържа погледа му.

— Просто така се казва. Намериха ли нещо тук?

— Не. Намериха някакви стъпки край нефтената платформа на хълма. Взеха сума ти отпечатъци, бутилката от мляко. Според Дженифър обаче нищо няма да им свърши работа.

Сам кимна.

— Тя ми каза за татуировката. Никога не си ми споменавал за нея.

— Не съм ти казвал нищо за него след онази нощ, забрави ли? Него вече го нямаше. Край на историята.

— Но вече не е така. Те ще намерят склада, а тогава ще открият и още нещо — кой знае, може би самото момче.

— Всъщност аз се върнах там след четири месеца.

— Какво?

— Него го нямаше. Имаше кръв по пода, видях и кърпата му, но него го нямаше. Няма да го намерят.

Сам го погледна. Той не беше сигурен какво се върти в главата ѝ, но нещо не беше наред.

— Ти каза, че *ние* не сме отхвърлили тази възможност — каза той. — Винаги си била откровена с мен, Сам. Кой сме ние?

Тя го погледна в очите и притисна длан към бузата му.

— Съжалявам, Кевин, не мога да ти кажа всичко — не сега, още не. Но скоро. Прав си, винаги съм била откровена с теб. Винаги съм била повече от приятел. Обичам те като брат. Не е минал и ден през последните десет години, в който да не съм мислила за теб. Ти си част от мен. И сега трябва просто да ми се довериш. Ще можеш ли?

Главата му се завъртя от признанието ѝ. Тя беше замесена по някакъв начин, нали? Вървеше по следите на Слейтър още отпреди. Ето защо убиецът я познаваше!

— Какво... какво става тук?

Ръката ѝ се плъзна по неговата и стисна пръстите му.

— Нищо не се е променило. Слейтър е същият човек, какъвто е бил и вчера, и аз ще направя всичко възможно, за да му попреча да нарани когото и да било. Просто нямам право да ти разкрия какво знаем. Все още не. И без това няма особено значение. Довери ми се. Заради доброто старо време.

Той кимна. Всъщност така беше по-добре, нали? Това, че тя имаше някаква информация и не се движеше на сляпо, беше добре.

— Но според теб ФБР е въввлечено по някакъв начин?

Тя постави показалец върху устните си.

— Не мога да говоря за това. Забрави какво съм ти казала. Нищо не се е променило. — Тя се наведе към него, целуна го по бузата и пусна ръката му.

— Мога ли да се доверя на Дженифър?

Тя се обърна.

— Разбира се — вярвай й. Но вярвай първо на мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако трябва да избираш между мен и Дженифър, избери мен.

Той усети как пулсът му се ускорява. Какви ги говореше тя? *Избери мен.* Нима смяташе, че той ще предпочете Дженифър? Дори не беше сигурен какво изпитва към Дженифър. Тя му беше помогнала да преодолее болката и объркването в момент на уязвимост и той я беше приел. Това беше всичко.

— Винаги ще избирам теб. Дължа ти живота си.

Тя се усмихна и за момент той си представи, че те отново са деца, седнали под бряста, пълната луна озарява лицата им и те се смеят на катеричката, която любопитно подава глава през клоните на дървото.

— Всъщност мисля, че е точно обратното. Аз ти дължа живота си — каза тя. — В буквалния смисъл. Веднъж ме спаси от Слейтър, нали? Сега е мой ред да ти върна услугата.

И по някакъв странен начин всичко си дойде на мястото.

— Добре — каза тя. — Имам план. Смятам да изкарам тази змия от дупката й. — Тя му намигна и погледна часовника си. — Колкото по-скоро се измъкнем оттук, толкова по-добре. Вземи си четката за зъби, чифт дрехи за смяна и дезодорант. Чака ни път.

— Така ли? Къде отиваме? Не може просто така да тръгнем. Дженифър каза да стоя тук.

— Докога? Слейтър каза ли ти да стоиш тук?

— Не.

— Дай да видя телефона.

Той измъкна телефона, който му беше оставил Слейтър и й го подаде.

— Слейтър каза ли ти да го държиш винаги включен?

Кевин се замисли.

— Каза винаги да го нося с мен.

Сам натисна бутона за изключване.

— Тогава ще го вземем с нас.

— Дженифър ще подлудее. Планът не беше такъв.

— Промяна в плана, скъпи мой рицарю. Време е ние да поиграем на котка и мишка.

13.

Складът се намираше на около стотина метра от старата къща на Кевин, във втората редица от пътя; представляваше стара дървена барака за съхранение на стоки, която някога е била бяла, преди боята да се олющи и да разкрие сивата основа. От страничния му изход не се виждаше нито една от къщите на Бейкър стрийт.

— Това ли е?

— Изоставен е. Изглежда, от доста време — каза Милтън.

— Покажи ми.

До вратата стояха двама униформени и я наблюдаваха. Единият от тях ѝ подаде фенерче.

— Ще ви свърши работа.

Тя го взе и го включи.

Складът миришеше на натрупван от десетилетия прах. Зад страничната врата имаше стълбище, което се спускаше надолу в мрака. Мъждивата светлина, която проникваше през десетките пукнатини в стената, осветяваше празно помещение, с площ около триста квадратни метра.

— Тези остарели сгради не ги ли събарят? — попита тя.

— Преди флотът да се премести на юг, тук са съхранявали всякакви стоки. После правителството купило земята и все още не е решило какво да прави с нея. Сигурен съм, че все някой ден ще стигнат и дотук.

Един самотен полицай стоеше в подножието на стълбата и осветяваше прага с фенерче.

— Вратата беше залостена отвън — трябваше да приложим доста сила, за да я отворим.

Дженифър слезе по стълбите. Стоманената врата водеше към стая с размери десет на десет метра, бетонна, празна. Тя освети с фенерчето си изровените стени. Няколко напречни греди поддържаха тавана. Поне част от него. Една малка част вече беше изгнила.

— Кръвта е ей тук — каза Милтън.

Дженифър освети мястото, където стоеше той и видя двете големи тъмни петна на пода. Присви очи и ги огледа.

— Установихме, че е кръв. — Размерът на петната също отговаряше на разказаното от Кевин, че и двамата с момчето са кървели. — След толкова години сигурно няма да можем да извлечем надеждни ДНК проби, но поне можем да потвърдим източниците. Още първия път, когато разговарях с Кевин, усетих, че крие нещо.

Тя погледна Милтън, изненадана от тона му.

— И това не е всичко. Гарантирам ви, че крие много неща — каза той.

Милтън беше първокласно прасе. Тя се изправи и отиде до една малка, едва забележима дупка на тавана.

— Оттук ли се е измъкнало момчето?

— Възможно е.

— В такъв случай, ако това се приеме за факт, какъв е изводът? Че Кевин не е убил момчето? Че са се сбили, Кевин е заключил вратата отвън, но момчето е успяло да се измъкне през изгнилия таван? И кой знае защо чак сега се е върнало, за да тероризира Кевин.

А можеше да означава, че момчето е умряло тук, а трупът му е бил открит от някой, който се е отървал от него. Едва ли. Разследването щеше да разкрие това, освен ако скитникът или който е бил там, е имал причина да скрие тялото. Вече беше пуснала искане за съответните доклади, но не беше открила нищо.

— Добре, трябва ни анализ на кръвта. Искам да знам какво се е случило тук долу. Ако наистина е кръв, лежал ли е някой в нея? Има ли кръв по стените или по тавана? Ако е възможно, искам да знам кръвните групи. Веднага изпратете проби в лабораторията на ФБР. И пресата не трябва да научава за това.

Милтън не каза нищо. Погледна към ъгъла и се намръщи. По лицето му премина сянка.

През главата ѝ мина мисълта, че може би наистина ненавижда този мъж.

— Не си правете никакви планове, детектив. Всичко минава през мен.

Той я изгледа продължително и тръгна към вратата.

— Естествено.

* * *

Кевин се движеше по пътя към Палос Вердес. Телефонът на Слейтър лежеше изключен на таблото.

Сам гледаше напред и очите ѝ блестяха.

— Ако Слейтър не може да осъществи контакт, как ще играе играта си? Ако целта му са гатанките, но ние неутрализираме възможността да общува посредством тях, то тогава няма да има гатанки, нали? Поне ще се наложи да преосмисли стратегията си.

— Или да взриви друга бомба — допусна Кевин.

— Технически погледнато, ние не нарушаваме правилата му. Ако взриви нова бомба, *той* ще наруши споразумението. Според мен няма да го направи.

Кевин се замисли за плана на Сам. От една страна беше хубаво, че прави нещо — каквото и да е — вместо само да чака. В това имаше смисъл. От друга страна, не вярваше, че Слейтър ще спазва собствените си правила. Може би Сам го познаваше по-добре, но тук ставаше въпрос за собствения му живот.

— Защо просто не изключихме телефона и не си останахме вкъщи?

— Той щеше да намери начин да се свърже с теб.

— Пак може да намери.

— Вероятно. Но по този начин успяхме и да те измъкнем оттам. Единственото нещо, от което се нуждаем сега, е време. През последните двайсет и четири часа изскочиха толкова много нови улики, но ни трябва време.

Отново *ние*.

— Не мислиш ли, че поне на Дженифър можехме да кажем?

— Приеми го като един вид тест. Прекъсваме всички контакти, а след това постепенно започваме да ги възобновяваме. Слейтър ще се изгуби, стига да не е вече по петите ни. Противниците му ще изчезнат. Може да злобее и да озверее, но няма да играе играта без теб. Ще добавим и други хора към кръга и така ще видим дали Слейтър не знае повече, отколкото трябва. Разбираш ли ме?

— Ами ако е сложил брѳмбари в колата?

— Значи го е направил днес, под носа на ФБР. Нали тази сутрин я претърсиха, забрави ли?

Кевин кимна. Идеята започваше да му харесва.

— И ние изведнъж изчезваме, а?

Тя се ухили.

— Да, изведнъж.

— Както когато се измъквахме навън през нощта.

След около половин час стигнаха до един старомоден хотел — стара викторианска сграда, която беше преобразувана и разширена до четирийсет стаи. Когато спряха на паркинга, часът беше шест и десет. От Тихия океан се носеше хладен, солен бриз. Сам се усмихна и измъкна сака си.

— Имат ли свободни стаи? — попита Кевин.

— Имаме резервации. Апартамент с две спални.

Той погледна към хотела, а после към океана. На стотина метра северно от тях се виждаше бензиностанция „Коноко“ с ресторант „Тако Бел“. На петдесетина метра на юг имаше занемарен грил ресторант. Край тях минаха две коли, лексус и мерцедес. Хаосът на Лонг Бийч му се струваше толкова далеч.

— Хайде — рече Сам. — Да се настаняваме и да си намерим нещо за хапване.

Половин час по-късно те седяха един срещу друг в уютното кафене на хотела, зареяли погледи към замъгления хоризонт. Бяха оставили изключените си мобилни телефони в стаята. Тя все пак носеше със себе си служебния пейджър, но Слейтър не можеше по никакъв начин да се свърже с тях. Като че ли простичкият план на Сам не беше чак толкова лоша идея.

— Какво ще стане, ако аз просто изчезна? — попита Кевин, разрязвайки дебелата си телешка пържола.

Тя бодна малко парченце пилешко в разтопено сирене, лапна го и попи устните си със салфетка.

— Просто да изчезнеш, докато го намерим?

— Защо не?

— Защо не. Да го оставим на сухо. — Тя отпи от студения си чай и си бодна още едно парченце. — Би могъл да се преместиш в Сан Франциско.

— И без това животът ми тук е съсипан. Не виждам как ще продължа образованието си в семинарията.

— Съмнява ме ти да си първият им студент, който е разкрил греховете си.

— Типичната изповед не включва и признаване на убийство.

— При самозащита. А и доколкото ни е известно, той е оцелял.

— Изповедта ми прозвуча доста злоещо. Мисля, че с мен е свършено.

— И с какво убийството е по-различно от клюката? Не беше ли това основната ти позиция в спора с декана? Ти не си по-способен на зло от епископа, забрави ли? Убийство, клюкарстване — каква е разликата? Злото си е зло.

— Злото си е зло, докато е в класната стая. Щом излезем в реалния свят, клюките дори не се приемат за зло.

— Точно по тази причина всеки добър детектив се е научил да вярва на фактите, а не на чувствата. — Тя продължи да си похапва. — Но и в двата случая не мисля, че можеш да избягаш. Той ще те проследи. Така стават тези неща. Ако вдигнеш залога, е много вероятно той да го вдигне двойно.

Кевин погледна през прозореца. С изключение на хоризонта, всичко останало беше потънало в мрак. Спомни си думите на Дженифър. *Изкарай го на светло*, беше казала тя.

— Като животно на лов — каза той.

— Само че ти не си животно. Имаш същите качества като него.

— Дженифър ми каза, че при първа възможност трябва да му видя сметката. — В гърдите му бушуваше гняв. Беше стигнал чак дотук, беше работил толкова усърдно, беше успял да се измъкне от най-дълбокото отчаяние, само за да бъде похитен от някакъв призрак от миналото.

Той удари с юмрук по масата и чиниите издрънчаха.

Вдигна глава и срещна погледите на възрастната двойка от съседната маса.

— Съжалявам, Кевин — каза Саманта. — Знам, че е трудно.

— Какво може да ме спре аз да бъда ловецът? — попита той. — Слейтър иска игра! Защо не му отговоря с предизвикателство и не го накарам *той* да отговаря? Ти би ли постъпила така?

— Да отговоря на терора с терор?

— Точно така!

— Не — отвърна тя.

— Как така не? Може би единственият начин да го притиснем в ъгъла е да играем играта по неговите правила.

— Злото не се преборва със зло; това просто ще доведе до анархия. За разлика от Слейтър ние имаме правила, имаме скрупули. Какво смяташ да направиш, да заплашиш, че ще взривиш някой конгресен център, ако той не се предаде на полицията? Не знам защо си мисля, че той просто ще ти се изсмее. Освен това не знаем как да се свържем с него.

Метрдотелът се приближи до Кевин.

— Извинете, сър, всичко ли е наред?

Някой се беше оплакал.

— Да. Извинете ме, ще се постарая да се контролирам по-добре.

— Кевин му се усмихна смутено. Мъжът леко наклони глава и се оттегли.

Кевин си пое дълбоко дъх и взе вилицата си, но апетитът му изведнъж беше изчезнал. Вярно че когато се замислеше за всичко, което му бе причинил Слейтър, той преливаше от желание да го убие. Да унищожи унищожителя.

— Знам, че това може да ти прозвучи превзето, но Слейтър не ме плаши — каза Сам със срамежлива усмивка, взирайки се в мрака отвън. — Ще видиш, Кевин. Дните му са преброени.

— Както може би и моите.

— В никакъв случай. Няма да го позволя.

Той нямаше нейната увереност, но не можеше да устои на заразителната ѝ усмивка. Това беше неговата Саманта. Неговата редник Джейн.

— Значи така е казала Дженифър, а? — попита Сам. — Да му видиш сметката.

— Всъщност мисля, че каза да го премахна. В това има смисъл.

— Може би. — Тя го погледна над свещта. — Харесваш я, нали?

— Кой, Дженифър ли? — Той сви рамене. — Изглежда ми добър човек.

— Нямам предвид това.

— Стига, Сам. Та аз едва я познавам. От години не съм излизал на среща. — Той се усмихна смутено. — Мили боже, последното

момиче, което целунах, беше ти.

— Наистина ли? Когато бяхме на единайсет?

— Как си могла да забравиш?

— Не съм. Но ти наистина я харесваш. Виждам го в очите ти, когато произнасяш името ѝ.

Кевин усети, че се изчервява.

— Тя е агент на ФБР, който се опитва да ме спаси. Защо да не я харесвам? — Той изви глава настрани и отново улови погледите на възрастната двойка. Те отместиха очи. — И ми напомня за теб.

— Наистина ли? Как?

— Мила е. Не търпи глупости. Красива...

— Както вече казах, харесваш я.

— Моля те...

— Всичко е наред, Кевин — каза нежно тя. — Искам да я харесваш.

— Така ли?

— Да. Одобрявам. — Тя се ухили и лапна последното късче пилешко. Дори начинът, по който дъвчеше храната си, беше впечатляващ, помисли си той. Брадичката и бузите ѝ изглеждаха толкова гладки в движение.

— А какво ще стане... — Той млъкна смутено.

— Какво ще стане с нас? Много мило, рицарю мой, но не съм сигурна, че между нас може да има романтична връзка. Не ме разбирай погрешно. Обичам те много. Но не съм сигурна дали искаме да пожертваме онова, което имаме, заради някаква си любовна история.

— Големите постижения винаги са резултат от големи рискове — каза той.

Тя го погледна с опияняващите си очи, хваната неподготвена от директното му изявление.

— Не е ли така? — попита той.

— Да.

— Тогава никога не казвай, че между нас не може да има романтична връзка. Целунах те веднъж и ти ме прати в Рая. Нищо ли не почувства?

— Когато ме целуна ли?

— Да.

— Цяла седмица се носих в облаците.

— Никога не си ми го казвала.

Сам се ухили и той установи, че тя е леко притеснена.

— Може пък да съм искала ти да направиш следващата стъпка.

Нали така постъпва рицарят с неговата изпаднала в беда дама?

— Предполагам, че от мен не става добър рицар.

— Оказа се доста енергичен — рече Сам и очите ѝ проблеснаха.

— Мисля, че тя те харесва.

— Дженифър? Тя ли ти го каза?

— Женска интуиция. Забрави ли?

Сам остави салфетката си на масата и се изправи.

— Искаш ли да танцуваме?

Той се огледа. Не се виждаха други танцуващи двойки, но дансингът беше осветен от цветомузика. От тонколоните се носеше дрезгавият глас на Майкъл Болтън.

— Аз... не съм сигурен, че знам как...

— Разбира се, че знаеш. Също както когато бяхме малки. На лунна светлина. Не ми казвай, че оттогава не си танцувал.

— Не, не съм.

Тя го погледна нежно.

— Тогава определено трябва да го направим. Нали?

Той се усмихна и наведе глава.

— За мен ще бъде удоволствие.

Те се прегърнаха нежно и потанцуваха няколко минути. Танцът не беше чувствен, нито дори романтичен. Просто беше напълно нормално нещо, което да направят след десет години раздяла.

През нощта Слейтър не се обади.

14.

Неделя

Сутрин

Стената е тъмнокафява, почти черна, и напукана. По нея са избили влажни петна, мирише на мухъл и плесен и на още нещо, което не може да разпознае. Една-единствена обикновена крушка свети в банята и осветява мазето достатъчно, за да може Слейтър да вижда мрачната стена.

Точно такива неща харесва той: студ, мрак, мокрота, мухъл и шоколадови мелби, с равно количество сладолед и карамел. О, да, освен това харесва и обаянието. Всъщност да бъде обаятелен му харесва повече от всичко останало; за да може да обайва правилно, той трябва да се отърве от всичко предвидимо и да предлага само неща, които никой не очаква. Затова обърканите тийнейджъри си правят пиърсинг на веждите и си татуират челата, затова момичетата от своя страна си бръснат главите, за да ги впечатлят. Това са жалки, безнадеждни опити да бъдеш обаятелен.

Проблемът с безсмисления пиърсинг на веждата е, че разкрива намеренията ти. Ето, вижте ме, горкия смотан тийнейджър, който умира за внимание. Погледнете ме, виждате ли колко приличам на локва кучешко повръщано? Моля ви, лапнете възторжено пръста си и ми се възхищавайте!

Жалостивите първи напъни на бъдещия тъмен субект.

Но Слейтър знае, че не е така. Той знае, че тъмният субект е най-обаятелен, когато действа в пълна неизвестност. Скрит. Непознат. Точно затова се нарича и тъмен субект. Защото действа в мрака. Защото най-добре върши работата си през нощта. Затова обича това мазе. Защото предвид всичко, което е направил, Слейтър *наистина* е Тъмният субект.

Някой трябва да напише комикс за него.

Слейтър става от стола си. Повече от час е гледал напуканата стена, без да помръдва от мястото си. Намира това за обаятелно.

Тъмнината винаги е обаятелна. Той никога не може да бъде сигурен какво точно гледа, за разлика от листа бяла хартия, който може да те очарова само когато сложиш до него черен химикал.

Навън е светло — знае го заради светлината, която прониква през малката пукнатина в ъгъла. Саманта е взела Кевин и двамата са се скрили. Което означава, че след всичките тези месеци тя е научила нещо ново.

Слейтър си тананика тихо, докато се приближава до малката тоалетна масичка. Тайната на Тъмния субект е въобще да не изглеждаш като тъмен субект. Точно по тази причина целият свят се заяпва по глупавите тийнейджъри с халки на носовете, които изглеждат като идиоти. Все едно цял ден да се разхождаш из училище гол до кръста и да правиш културистки пози като Чарлз Атлас. Моля ви се. Толкова крециящо. Толкова глупаво. Толкова отегчително.

А сега и тия приказки за ангелите на светлината — всички, които разчитат на бялото, за да прикрият тъмните субекти в себе си, такива като неделните учители и духовенството, пасторите — не е лошо като идея. Но в наши дни високата якичка вече не е най-доброто прикритие.

Най-добрата маскировка е уединеността.

Слейтър сяда и завърта огледалото така, че да може да улови достатъчно светлина от банята. Сянката му пада на стената. Ето ви един господин Никой. Едър мъж с руса коса и сивкави очи. Пръстен на лявата ръка, гардероб, пълен с изгладени ризи и дънки, и сребриста хонда акорд, паркирана на улицата.

Би могъл да отиде при която и да е Бети в мола и да каже:

— Извинете, приличам ли ви на тъмен субект?

— За бога, какви ги говорите? — ще отвърне жената. Защото няма да го свърже с определението „тъмен субект“. Тя, заедно с хилядите други мацки в мола ще бъде заблудена. Заслепена. Забулена от мрака.

Това е неговата тайна. Би могъл да се разхожда под носовете им без никакви угризения. Фактически той е прозрачен точно защото изглежда толкова нормално. Те го виждат всеки ден и не знаят какво представлява всъщност.

Слейтър се мръщи на отражението си и поклаща подигравателно глава.

— Харесвам те, Кевин. Обичам те, Кевин. — Сам може да бъде истинска досада. Трябваше да я убие още тогава, когато имаше възможност.

Сега тя отново е замесена, което е добре, защото така ще може да довърши започнатото веднъж и завинаги. Но от безочието ѝ му се повдига.

— Хайде да изчезнем и да поиграем на криеница — казва подигравателно той. — За какъв ме взимаш?

Всъщност Сам знае повече за него от всички останали. Вярно, че малкото ѝ бягство няма да ѝ донесе никаква полза, но поне е направила нещо, за разлика от останалите. Тя се опитва да го изкара на открито. Може би дори знае, че през цялото време той се крие под носовете им.

Но Тъмният субект не е толкова глупав. Не могат да се крият вечно. Най-накрая Кевин ще подаде гадната си глава от дупката и когато го направи, Слейтър ще бъде там, готов да я отхапе.

Той обляга огледалото на стената и отива в стаята, която е подготвил за своя гост. Тя е малко по-голяма от килер. Стоманена врата. На пода лежат кожени каиши, но той се съмнява, че ще му потрябват. Играта ще свърши тук, където ѝ е писано да свърши. Всичко останало в тая глупава игра на котка и мишка е просто димна завеса, която да ги държи в мрака, където играят всички добри играчи. Ако вестниците смятат, че разполагат с горещ материал, ще се наложи да ги пообразова малко. Случайното взривяване на кола или автобус едва ли може да се нарече гореща новина. Неговите планове заслужават да бъдат описани в книга.

— Презирам те — казва нежно той. — Ненавиждам начина по който вървиш и говориш. Сърцето ти е пълно с жлъч. Ще те убия.

* * *

През нощта гневът му си проправи път навън. Кевин се въртеше в леглото в напразни опити да заспи. Оптимизмът на Сам грееше като ярко слънце на хоризонта на съзнанието му, но с напредването на нощта светлината постепенно угасна, засенчена от горчицина и омраза към мъжа, който неканен се беше намърдал в живота му.

Ярост бе добра дума за онова, което изпитваше. Гняв. Негодувание. Всички бяха подходящи. Стотици пъти беше преживявал случилото се в онази нощ преди двайсет години. Момчето, което му се хилеше, докато подмяташе ножа в ръце, заплашвайки да го забие в гърдите на Сам. Името на момчето беше Слейтър — не можеше да е друго. Кевин нямаше представа как беше успяло да се измъкне от мазето. Не можеше да разбере и защо беше чакало толкова време, преди да го подгони отново. Трябваше да го убие още тогава.

Възглавницата му приличаше на мокра гъба. Чаршафите шумоляха между краката му като плесенявали листа. За последен път беше толкова разтревожен, толкова притеснен преди години, когато момчето го беше заплашило с нож.

Планът на Сам беше чудесен, с изключение на очевидния факт, че само забавяше неизбежното. *Купи си пистолет.* Той се ококори. Разбира се! Защо не? Стани ловец.

Абсурд! Той затвори очи. *Ти не си убиец.* Дискусията с доктор Франсис е нещо съвсем различно — всичките онези приказки за това, че клюкаренето и убийството са едно и също нещо. Но сега като се замислеше, той никога не би убил друго човешко същество. Не би могъл да опре дулото на пистолет в главата на човек и да натисне спусъка. *БУМ!* Изненадка, смотаняк.

Кевин бавно отвори очи. Пък и къде ли би могъл да си намери пистолет? В заложна къща? Не и според днешните закони. А и притежанието му не е законно. От друга страна обаче, при подходящата цена...

Забрави. Пък и какво би направил с него, да простреля телефона следващия път, когато Слейтър се обади? Мъжът беше твърде умен, за да влезе в капана. Как би могъл да го примамва да се изправи срещу него?

Кевин се обърна на другата страна и се опита да избие идеята от главата си. Но тя се загнезди там и започна да пуска корени, подхранвана от собствената му омраза. Накрая Слейтър щеше да го убие — нищо друго нямаше смисъл. Защо да не се опита да се сбие с него? Защо не поиска среща? Изправи се срещу мен, лигаво копеле. Излез от сенките и ме погледни в очите. Нали искаш да играем?

Изведнъж всичко друго му се стори незначително. Длъжен беше да опита.

Той отметна чаршафите и стъпи на пода. Сам нямаше да одобри. Трябваше да се справи без нея, още сега, преди да се е събудила и да се опита да го спре. Той бързо навлече тениската и дънките си. В момента подробностите не изглеждаха особено важни — къде да намери пистолет, къде да го скрие, как да го използва. Предложи ли достатъчно пари...

Кевин грабна портфейла от нощното шкафче и прегледа съдържанието му. Трябваше да има пари в брой. Беше си скатал малко за спешни случаи, четиристотин долара, които измъкна изпод матрака, преди да напусне къщата. Там бяха. Със сигурност за толкова пари би могъл да си купи пистолет на черния пазар.

Кевин се измъкна от стаята си, видя, че вратата на Сам е все още затворена и тръгна към изхода, но се спря. Трябваше да остави поне една бележка. *Не можах да заспя, отивам да пусна един куршум в главата на Слейтър, връщам се скоро.*

Намери лист хартия с емблемата на хотела и надраска набързо няколко думи. *Не можах да заспя, отивам да се поразходя, връщам се скоро.*

Сутрешният въздух охлади пламналата му кожа. Шест часът. Подземният свят сигурно все още действаше оживено. Трябваше да се измъкне, преди Сам да се събуди, защото тогава нямаше да може да направи нищо. Ако не се върнеше бързо, тя щеше да се притеснява. Веднага щом зърнеше някоя от нощните птици, дето по цяла нощ се наливат в кръчмата, щеше да отбие и да му зададе плашещия въпрос: Къде мога да си купя пистолет, за да пръсна мозъка на човека, който ме преследва?

Той запали колата и подкара на юг.

Ами ако онзи го разпознаеше? Лицето му се беше появило по всички новини. Тази мисъл го накара да присвие очи. Той рязко се отклони от пътя. Белият седан, който се движеше след него, примигна с фарове. Кевин бързо отби встрани, сякаш това е било първоначалното му намерение. Колата профуча край него.

Може би трябваше да вземе чорап и да го нахлузи на главата си. Някакъв лош тип с чорап на главата примамва нощна птица с портфейла си. Дай ми пистолета си, негоднико.

Двайсет минути по-късно той излезе от един денонощен магазин със слънчеви очила и оранжева бейзболна шапка. С едnodневната си

набола брада въобще не приличаше на човека, който се беше появил по телевизията предишния ден. Но за всеки случай Кевин реши да отиде чак до Ингълуд. Там сигурно имаше повече хора с пистолети.

Катастрофа на 405-та улица превърна едночасовото пътуване в двучасов кошмар. Когато сви по Уестърн авеню в Ингълуд, вече беше станало осем и половина. Нямахме представа къде да търси. Сам сигурно вече се беше събудила.

Той караше безцелно по улицата, стиснал здраво волана с потните си ръце, и си мислеше, че въобще не му трябва да пита някого откъде да си купи пистолет, камо ли наистина да си го купи. Ако завиеше по „Хоторн“ и потеглеше на юг, до час щеше да се върне в Палос Вердес.

Но Палос Вердес се намирал на един хвърлей разстояние от Лонг Бийч. А в Лонг Бийч го очакваше Слейтър. Трябваше да си намери пистолет. Или може би по-добре нож. Със сигурност бе полесен за намиране. От друга страна убийството с нож му се струваше някак си по-зловещо от убийството с пистолет, а и беше по-трудно за изпълнение.

Какво би казала Дженифър за тази лудост, която го беше връхлетяла? Преглътна, внезапно осъзнавайки глупостта на постъпката си. Та той дори нямаше план! *Боже, помогни ми.*

За човек, който се обучава за свещеник, той определено не се беше молил много през последните два дни. Беше твърде зает да изповяда греха си пред света. Не беше съвсем сигурен дори във вярата си, че Бог може да го спаси. Можеше ли наистина да протегне ръка и да спаси хората си? Кевин си представи един гигантски пръст, който се спуска от небето и перва главата на Слейтър. В такъв случай какво трябваше да направи, за да стане един от Божиите хора? Как се пречиства душата? Чрез молитвите на грешника? *Взemi сърцето ми, взemi душата ми; измий съзнанието ми така, че да стане бяло като сняг. Ако някой тръгне да ме преследва с пистолет, моля те, отведи го на място, където няма слънце — за предпочитане на два метра под земята, в бетонна гробница.*

Всъщност никога не се беше молил по този начин. О, редовно се молеше в църквата. Беше се посветил на духовенството, това беше призванието му. Беше казал нужното, за да стане човека, който се опитваше да стане, и правеше нужното, за да помогне на останалите да

станат като него. Но вече не беше сигурен в какво се е превърнал. Беше скъсал с миналото и беше започнал на чисто.

Дали?

Разбира се. Довиждане, старо, добре дошло, ново, юпи-яй-яй, яба-даба-ду. *Възроди ли се, Кевин? Спаси ли се? Достоеен ли си да се храниш в яслите с останалите от стадото? Достоеен ли си за овчар в божии тучни пасища?*

Бях там преди три дни. Поне си мислех, че съм там. Поне успешно си представях, че съм там.

Молитвите към божествения Отец изпълниха съзнанието му с образи на Юджийн, обут в ботушите си за езда, който раздава команди с фалшив британски акцент. Бащите бяха глупави мъже, които се преструваха, че са много важни.

Кевин се прокашля.

— Господи, ако някой наистина има нужда от теб, то това съм аз. Трябва да ме спасиш. Аз може и да не съм свещеник, но искам да бъда твой... твоето дете.

Очите му се напълниха със сълзи. *Какви са тия неочаквани емоции?*

Причината е, че ти никога не си бил ничие дете. Както обичаше да казва отец Стронг. Бог ви очаква с протегнати ръце. Никога не си го приемал на сериозно, но всъщност това е нужно, за да станеш наистина дете. Да повярваш в словото му, както би се изразил преподобният.

Кевин спря колата пред един „Бъргър кинг“. Отвътре излязоха трима младежи с провиснали дънки и висящи от коланите им вериги.

Пистолет. Точно в този момент нямаше нужда от божие слово. Точно сега имаше нужда от пистолет.

* * *

Дженифър взе телефона си, набра номера на Кевин и го изчака да позвъни десетина пъти. Продължаваше да не отговаря. Беше изчезнал в пет часа предишната вечер и тя не можа да спи от притеснение.

Бяха осигурили аудионаблюдение посредством един лазерен лъч, който, насочен срещу някой от прозорците на Кевин, щеше да

превърне стъклото в ефективна диафрагма за звуците. Слейтър сигурно използваше подобен уред. Проблемът с лазерната технология беше, че прихваща звуците безразборно. Процесорът ги декодираше и филтрираше гласовете, но настройките му трябваше да се променят всеки път, когато операторът променяше прозорците или когато условията — като спускането на щорите например — се променяха до такава степен, че да повлияят на акустиката в стаята. По някаква причина Кевин беше избрал да спусне щорите точно преди да замине.

Един млад агент на име Макконъл настройвал лазерния приемник, когато Кевин излязъл навън. Макконъл каза, че чул статичен шум в слушалките и когато погледнал навън, видял вратата на гаража отворена и взетият под наем форд да излиза навън. Веднага докладвал за инцидента, но ръцете му били вързани. Никакви преследвания.

Фактът, че Макконъл не беше чул нищо, което да напомня на телефонен звън преди тръгването на Кевин, беше до известна степен утешително, но обаждането можеше да е получено, докато агентът е настройвал приемника.

Дженифър се опита да се свърже със Сам в хотел „Хауърд Джонсън“ с мисълта, че тя би могла да има някаква представа от местонахождението на Кевин. Безуспешно. Агентката не вдигаше телефона си и служителят в хотела каза, че го е напуснала на сутринта предишния ден. Администраторката си спомняше Сам заради двайсетте долара бакшиш. Агент, който дава бакшиш в хотела, беше най-малкото твърде необичайно.

Дженифър можеше единствено да се надява, че Слейтър също има проблеми с откриването на Кевин. Тогава от изчезването му може би имаше някаква полза. Никакви бомби. Засега. Надяваше се, че щатската заповед за издирването на тауруса няма да предизвика взрив. Тя не беше сигурна защо Кевин е напуснал къщата — най-вероятно стресова реакция — но по този начин неволно беше забавил Слейтър.

Дженифър се обади на дежурния агент и както очакваше, не научи нищо ново. Реши да се обади на декана няколко минути по-рано.

Доктор Джон Франсис живееше в стара тухлена къща в покрайнините на Лонг Бийч, на две пресечки западно от Лос Аламитос. Тя знаеше, че е вдовец с два доктората — по психология и по философия — който от двайсет и три години живееше в тази къща. Освен това знаеше, че мъжът е взел Кевин под своя опека в

семинарията. И че обича да кара бързо, съдейки по черното Порше 911, паркирано в алеята пред къщата му.

Пет минути след като спря пред дома му, Дженифър седеше в уютната всекидневна и се наслаждаваше на тихите звуци на Бах, отпуснала чаша зелен чай в скута си. Доктор Франсис седеше с кръстосани крака в кресло срещу нея и се усмихваше непринудено. Той беше потресен от новините за своя студент, но не го показваше по никакъв начин. Професорът притежаваше едно от онези лица, от които, независимо от случващото се, просто струеше божията доброта.

— Доколко познавате Кевин? — попита тя.

— Доста добре, като за студент. Но трябва да ме разберете, това не ми дава правото да коментирам миналото му.

— Миналото му. Ще се върнем и на него. Предвид всичко онова, което се излъчва от медиите, човек би си помислил, че тук просто става въпрос за отмъщение, но според мен нещата са доста по-сложни. Мисля, че човекът, който преследва Кевин, вижда какъв е животът му сега и това го вбесява. Тук ще ми е нужна вашата помощ. Останала съм с впечатлението, че Кевин е доста тих човек. Няма много приятели. Всъщност той очевидно смята вас за най-добрия си приятел — може би единственият, като изключим Сам.

— Сам? Имате предвид приятелката му от детинство Саманта? Да, говорил ми е за нея. Като че ли е доста привързан към това момиче.

— Разкажете ми за него.

— Търсите нещо от сегашния му живот, което би могло да предизвика гняв у някой човек от миналото му?

Тя се усмихна. В него беше заговорил психологът.

— Точно така.

— И ако Кевин не направи признанието си, както всъщност постъпи, онзи ще го накара да си плати.

— В общи линии е така.

— Но признанието му не постигна целта си. Сега вие сте решили да се заровите по-надълбоко в търсене на нещо, което дразни този Слейтър.

Тя кимна. Доктор Франсис схващаше бързо. Реши да бъде напълно откровена с него.

— На пръв поглед всичко изглежда ясно. Имаме студент, увлечен по религията. Оказва се, че миналото му е пълно със загадки и убийство. Някой се дразни от това противоречие.

— В миналото на всички ни има загадки и убийство — каза доктор Франсис.

Доста интересен начин за изразяване.

— Всъщност това е един от аспектите на човека, който двамата с Кевин сме обсъждали.

— Така ли?

— Това е едно от първите неща, които забелязва интелигентен човек като Кевин, който е открил църквата сравнително късно в живота си. Между теологията на църквата и начина, по който живеем ние, които сме свързани с нея, има значително несъответствие.

— Лицемерие.

— Да, това е едно от лицата му. Лицемерие. Да кажеш едно, а да правиш друго. Да се обучаваш за свещеник, прикривайки пристрастеността си към кокаина, например. Но това се разчува и предизвиква скандал. Само че някои по-зловещи черти остават скрити. Точно те интересуват Кевин. Всъщност той е доста проникателен.

— Не съм сигурна дали разбирам. Кое остава скрито?

— Злото, което се крие във всички нас — отвърна професорът. — Не елементарното лицемерие, а измамата. Ние дори не осъзнаваме, че греховете, които извършваме ежедневно, всъщност са грехове. Искрено вярваме, че сме чисти, а същевременно сме пропити с грях.

Тя погледна към усмихнатото му лице, поразена от простотата на разсъжденията му.

— Свещеник се противопоставя на неморалното прелюбодеяние, но същевременно таи в себе си гняв към третия енорияш отляво, защото три месеца по-рано човекът е оспорил една от доктрините му. Нима гневът не е такова зло като прелюбодеянието? Или някоя жена, която презира мъжа от другата страна на пътеката заради любовта му към чашката, а самата тя обича да злослови за него след службата. Нима злословието не е също такова зло, колкото всеки друг порок? А най-вредното и в двата случая е, че нито мъжът, който таи гняв в себе си, нито жената, която злослови, разбират злото в собствените си действия. Тези грехове остават скрити. Това е истинският тумор в църквата.

— Като че ли това е туморът на нашето общество.

— Точно така. Макар да прави всичко възможно да остане скрит в църквата, където е оставен да се разраства на спокойствие в мрака. Някога задавали ли сте си въпроса защо разводите, лакомията и практически всички плодове на греха са също толкова разпространени в църквата, колкото и в цялото общество?

— Всъщност това не го знаех.

— Макар и освободени от греха, повечето остават роби, заслепени и подведжани от собствената си заблуда. „Защото не това, що желая, върша, а онова, що мразя, него правя.“ Добре дошли в църквата на Америка.

— И сте обсъждали това с Кевин?

— Обсъждам го с всеки клас, на който преподавам. От всичките ми студенти Кевин най-добре го разбира.

— По думите ви съдя, че онова, което върши Слейтър, не се различава в основата си от клюките, които възрастните дами разменят след края на службата? — И без малко да добави, че убийството на Рой също не се различава особено.

— Ако се предположи, че възрастните дами са склонни да клюкарстват, което всъщност не е вярно. От друга страна, Свети Павел е сложил черта между едните и другите грехове. Но и той е сложил клюкарстването в категорията най-голямо зло.

Дженифър остави чашата си на черешовата дървена масичка.

— Да не би да намеквате, че Гатанката иска Кевин да признае истинската си същност, а не някой определен грях? Това може да продължи дълго. Докога? Защо Слейтър е избрал точно Кевин, освен ако Кевин не го е наранил по някакъв начин?

— Боя се, че това вече е извън моята компетенция.

— Вие развивате теорията извън приемливите граници, докторе. Брат ми беше убит. Малко ми е трудно да намеря прилики между убицеца му и някоя възрастна дама в църквата.

— Съжалявам. Не знаех. — Съчувствието му изглеждаше абсолютно искрено. — Дори невярващите признават гениалността на учението на Исус — каза той. — Нали знаете какво е казал по въпроса?

— Кажете ми.

— Да мразиш човек е същото като да го убиеш. Може пък клюкарите наистина да са убийци.

Тази мисъл ѝ се стори абсурдна. Дженифър въздъхна.

— Значи Слейтър, на когото Кевин някога е навредил, го проучва в наши дни и открива противоречие — че Кевин живее живот, пълен с малки грехове — гняв, презрение, клюки. Но Слейтър вярва, както очевидно вярвате и вие, че малките грехове са не по-малко зло от големите. Кевин решава да стане свещеник. Това дразни Слейтър и той решава да му даде урок. Това ли имате предвид?

— Знае ли някой как работят извратените умове? — Професорът се усмихна. — Повярвайте ми, не мога да си представя как един човек може да причини нещо такова на друг, особено на човек като Кевин. Въпреки миналите му грехове, Кевин е ходещо превъплъщение на божията милост. Можете да сте сигурна, че е преминал през своя дял от трудности. Истинско чудо е, че се е превърнал в човека, който е днес.

Тя изглежда изпитателно доктор Франсис.

— Доста е необичаен, нали? Не знаех, че на Западното крайбрежие все още живеят хора като него.

— Като него? — попита професорът. — Имате предвид невинността му?

— Невинността, искреността. Може би наивност, но не в обидния смисъл.

— Запознати ли сте с миналото му?

— Бегло. През последните два дни нямах много време да задълбавам в досието му.

Докторът повдигна вежда.

— Може би няма да е зле да посетите дома, в който е прекарал детството си. Не знам цялата история, но от онова, което ми разказа отец Стронг, детството на Кевин е било всичко друго, но не и нормално. Не е било задължително ужасно, но не бих се изненадал, ако откриете там много повече, отколкото отец Стронг или който и да е от нас е предполагал, особено в светлината на скорошните събития.

— Значи и вие не знаете подробности от миналото му. И все пак казахте, че е преживял не малко трудности.

— Родителите му са починали, когато е бил на една година. Отгледан е от леля си, която презирала желанието му за по-добро

образование. Той наистина се държи като човек, който наскоро е тръгнал да обикаля из острова и е открил останалия свят. Наивен. Според мен в миналото на Кевин има нещо, което го преследва. Може би то ще хвърли светлина върху човека, когото наричате Слейтър.

— Момчето — каза тя.

— Страхувам се, че не знам нищо за никакво момче.

Тя трябваше да посети Бейкър стрийт веднага след като си тръгнеше оттук.

— Сещате ли се за нещо друго? Някой студент или преподавател, който да има мотив да нарани Кевин?

— Бога ми, не. Само в случай че всичките ни обичащи клюките студенти са се превърнали в убийци. — Той се ухили.

— Предполагам, че сте прекрасен преподавател, доктор Франсис. Имате ли нещо против да ви потърся отново?

— Непременно го направете. — Той се потупа по гърдите. — Тук има специално място за Кевин. Не мога да обясня защо това момче така ме привлича, но според мен всички ние имаме какво да научим от историята му.

Тя се изправи.

— Моля се да сте прав.

— Не знаех, че сте религиозна.

— Не съм.

15.

Младите мъже с вериги не изглеждаха като да носят някакви оръжия. Не че престъпниците имат навика да си носят пистолетите си овесени на врата, за да могат всички да ги видят, но за всеки случай Кевин реши да не се занимава с тях и потегли по „Уестърн“.

Може би е по-добре да търси на не чак толкова очебийни места. По страничните улички. Всеки плужек, облякъл риза без ръкави, с бира в ръка, би могъл да носи оръжие, нали? Или поне може да е скрил патлака си под матрака къщи. В действителност Кевин нямаше представа какво трябва да направи и това го изнервяше до крайност.

Той прекоси няколко квартала, преди да събере смелост да паркира на една съмнителна уличка и да продължи пеша. Щеше да е голяма подигравка, ако някой го дебнеше с пистолет в ръка. Защо да си играе игрички със сериен убиец, когато по всяко време на денонощието може да се шумне в някоя забутана улица и да отнесе куршума? Също като във филмите. Или пък другият вариант повече подходеше на филм?

Той вървеше и оглеждаше с любопитство къщите. Може би точно сега бе моментът да се помоли. Но от друга страна, като се имаха предвид намеренията му, молитвите въобще не изглеждаха подходящи. На три метра от него по улицата се търкулна топка. Той извърна глава надясно и видя едно момче, което стоеше на около метър от него и го гледаше с големите си кафяви очи. До момчето, пред вратата на къщата, се беше изправил грамаден, гол до кръста мъж, покрит с татуировки, с обръсната глава и черна брада, оформена на катинарче, и го гледаше изпод рунтавите си вежди. Кевин вдигна топката и я хвърли непохватно обратно на моравата.

— Да не си се изгубил? — попита мъжът.

Толкова ли беше очевидно?

— Не — отвърна той и се обърна.

— На мен ми изглеждаш изгубен, момче.

Изведнъж Кевин се почувства твърде уплашен, за да отговори. Той продължи да върви, без да посмее да се обърне назад. Мъжът изсумтя, но не каза нищо друго. Едва когато стигна до следващата пресечка, Кевин се осмели погледне назад. Мъжът се беше прибрал в къщата.

Не мина чак толкова зле. Браво на теб, момче. Кевин играчът.

Кевин глупакът. Ето го и него, скитащ из непознат квартал, преструващ се, че знае какво прави, кроящ безсмислени планове, докато на двайсетина мили на юг една истинска игра чака своя звезден играч. Ами ако Слейтър беше звънял през последните два часа? Ами ако се беше обадил на Дженифър или на полицията с нова заплаха? Ами ако Сам се беше събудила, беше открила, че го няма, беше включила телефона и беше получила ново обаждане?

Кевин се спря. Какво си мислеше, че прави, за бога? Сам. Сам имаше пистолет. Никога не му го беше показвала, но той знаеше, че го носи в чантата си. Защо просто не вземеше нейното оръжие? Какво щеше да му направи тя, да го хвърли в затвора за...

— Хей.

Кевин се обърна. На пет крачки от него стоеше мъжът с татуировките. Беше навлякъл една бяла тениска, която едва успяваше да побере издутите му бицепси.

— Зададох ти въпрос.

Сърцето на Кевин тупкаше силно.

— Аз... Не съм се изгубил.

— Не ти вярвам. Когато видя някой будала от Уолстрийт да се мотае по тротоара, знам, че се е изгубил. Дрога ли си търсиш?

— Дрога ли? Не. Мили боже, не!

— Мили боже? — Мъжът се ухили и повтори думите с наслаждение. — Мили боже, не. Какво тогава правиш тук, толкова далече от дома?

— Ами... просто се разхождам.

— Това да ти прилича на Сентръл парк? Объркал си дори щата, момче.

По гърба на Кевин се стичаше студена пот. Попитай го. Просто го попитай.

Той се огледа.

— Всъщност си търся пистолет.

Мъжът повдигна вежди.

— И според теб пистолетите растат по дърветата, така ли?

— Не.

Мъжът го огледа от глава до пети.

— Ченге ли си?

— Да ти приличам на ченге?

— Приличаш ми на глупак. Има ли някаква разлика? Що за идиот ще тръгне да обикаля из непознат квартал и да си търси патлак?

— Съжалявам. Сигурно трябва да си тръгна.

— И аз така мисля.

Мъжът блокираше тротоара, затова Кевин слезе на пътя. Направи три крачки, преди онзи отново да заговори.

— Колко носиш?

Кевин се спря и се обърна към него.

— Четиристотин долара.

— Дай да ги видя.

Ами ако ги откраднеш? Вече беше твърде късно да се отказва. Той измъкна портфейла си и го отвори.

— Ела с мен. — Мъжът се обърна и тръгна към къщата си, без да се обръща.

Кевин тръгна след него. Като кутре. Колко ли любопитни очи се бяха впили в смотаняка от Уолстрийт, който се влачеше след Биф?

Продължи да върви след мъжа до вратата на къщата му.

— Чакай тук. — Той остави Кевин да го чака с ръце в джобовете.

Трийсет секунди по-късно се върна с нещо, увито в стара бяла тениска.

— Дай ми парите.

— Какво е това?

— Трийсет и осми калибър. Почистен и зареден. — Биф огледа улицата. — Струва шест стотака, но днес извади късмет. Трябват ми пари в брой.

Кевин извади портфейла си с трепереща ръка, подаде съдържанието му на мъжа и взе вързопчето. Къде да го сложи? Не можеше просто ей така да тръгне по улицата с пакет, на който с големи букви пише *пистолет*. Опита се да го напъха в колана си — беше доста обемист.

Мъжът приключи с броенето и забеляза дилемата на Кевин. Ухили се.

— Леле, ама ти си голяма работа. Дай ми тениската.

Кевин разви лъскавия сребрист пистолет с черна дръжка. Хвана го с два пръста и подаде тениската на мъжа.

Той погледна пистолета и се ухили.

— Какво си мислиш, че държиш там? Бисквитка? Я го хвани като мъж!

Кевин стисна здраво пистолета.

— Пъхни го в колана. Спусни ризата си отгоре.

Кевин пъхна студеното стоманено дуло под колана и го покри с ризата. Пак си личеше твърде много.

— За още една стотачка ще ти покажа как да дръпнеш спусъка. — Ново ухилване.

— Не, благодаря.

Той се обърни и тръгни по тротоара. Имаше пистолет. Нямахше никаква представа какво, за бога, щеше да прави с него. Но имаше пистолет. Сега вече можеше и да се помоли.

Господи, помогни ми.

* * *

Бейкър стрийт. За втори път през последните два дни Дженифър минаваше с колата си по тясната уличка с брястовете. От нея не можеха да се видят складовете, където бяха намерили кървавите петна — те бяха втората редица сгради. Тя си представи малкото момче, което прекосява тичешком улицата и се устремява към скупчените складове, следвано по петите от побойника. Кевин и момчето.

— Какво има тук, че толкова искаш да го скриеш, Кевин? — измърмори тя. — А? — Отляво изникна бялата къща с безупречен вид и блестящият бежов плимут, паркиран на алеята. — Какво ти е причинила леля Белинда?

Дженифър паркира колата си на улицата и тръгна към портичката. Листата на дърветата зашумоляха от лекия бриз. Зелената морава изглеждаше наскоро окосена. Едва когато стъпи на верандата, тя установи, че червените рози в цветните лехи са имитация.

Всъщност всички цветя бяха изкуствени. Изглежда, леля Белинда беше прекалено голяма чистница, за да си цапа ръцете с пръст. Всичко в къщата изглеждаше идеално.

Тя натисна звънеца и отстъпи назад. Пердето на съседния прозорец помръдна и оттам надникна мъж на средна възраст с ниско подстригана коса. Боб. Умствено изостаналия братовчед на Кевин. Той се втренчи в нея, усмихна се и изчезна. Нищо не се случи.

Дженифър отново позвъни. Какво правеха вътре? Боб я беше видял...

Вратата се откряна и зад нея се подаде старо, силно гримирано, съсухрено лице.

— Какво искате?

Дженифър показва значката си.

— Агент Питърс, ФБР. Питам се дали мога да вляза и да ви задам няколко въпроса?

— Определено не.

— Само няколко...

— Имате ли заповед за обиск?

— Не. Не мислех, че ще ми е нужна.

— Всички правим грешки, скъпа. Върни се със заповед за обиск.

— Жената тръгна да затваря вратата.

— Предполагам, че вие сте Белинда?

Тя се спря.

— Да. И какво от това?

— Ще се върна, Белинда, и ще водя полицията с мен. Ще преобърнем къщата с краката нагоре. Това ли искаш?

Белинда се поколеба. Миглите ѝ трепнаха няколко пъти. Яркото червило на устните ѝ проблесна. Тя миришеше твърде силно на пудра.

— Какво искаш? — попита отново Белинда.

— Казах ти вече. Само няколко въпроса.

— Питай тогава. — Тя не понечи да отвори вратата.

Жената просто си плачеше за един добър урок.

— Мисля, че не ме разбра. Когато се върна след час, с мен ще има десетина униформени полицаи. Ще носим пистолети и микрофони. Ако трябва, ще те претърсим на голо.

Белинда просто я гледаше.

— Другият вариант е да ме пуснеш вътре, само мен. Наясно ли си, че синът ти Кевин е в беда?

— Не съм изненадана. Казах му, че ако се махне оттук, ще я загази здраво.

— По всичко личи, че предупреждението ти е било правилно.

Жената не помръдна от мястото си.

Дженифър кимна и отстъпи назад.

— Добре. Ще се върна.

— И няма да пипаш нищо?

— Нищичко. — Тя вдигна ръце.

— Добре. Не обичам хората да ни безпокоят, нали разбираш?

— Разбирам.

Белинда влезе навътре и Дженифър бутна вратата. Достатъчно ѝ бе да хвърли само един поглед вътре, за да се изпари всичкото ѝ разбиране.

Попадна в нещо като коридор, образуван от купчини вестници, които стигаха до тавана, оставяйки проход, през който можеше да мине само някой слаб мъж. От края на импровизирания коридор надничаха двама души — Боб и още един мъж — протегнали вратове, за да я видят по-добре.

Дженифър влезе вътре и затвори вратата зад гърба си. Белинда бързо прошепна нещо на двамата мъже и те се изпокриха като мишки. Посивелият килим беше толкова протрит, че се виждаха дъските на дюшемето. До купчината от дясната страна на Дженифър се подаваше някакъв вестник и тя успя да прочете заглавието му. *Лондон Хералд*. 24 юни, 1972. На повече от трийсет години.

— Задавай въпросите си — сопна ѝ се Белинда от края на коридора.

Дженифър тръгна към нея със замаяна глава. Защо трупаха всички тези вестници на такива спретнати купчинки? Картината, която се беше разкрила пред погледа ѝ, придаваше съвсем ново значение на думата *ексцентричност*. Що за жена би направила нещо такова?

Лея Белинда беше облечена с бяла рокля, обувки на високи токчета и носеше толкова много бижута, че щяха да стигнат за потопяването на един боен кораб. Зад нея, осветен от прозореца, който гледаше към задния двор, стоеше Юджийн, обут с жокейски ботуши и облечен в нещо, наподобяващо жокейска униформа. Боб носеше къси

карирани голф панталони, под които се подаваха краищата на високи до коленете чорапи. Тениската му с якичка подчертаваше слабото му тяло.

От коридора се стигаше до нещо, което очевидно бе всекидневната, но тя също бе задръстена от купчини хартия, високи до тавана. Вестниците се смесваха с книги и списания, тук-таме по някоя картонена кутия. Между две от купчините имаше отвор от около метър, през който проникваше светлина — там някога бе имало прозорец. Въпреки неразборията, в стаята цареше някакъв странен ред, като в птиче гнездо. Купчините хартия бяха подредени на няколко реда, като оставаше достатъчно място за старите викториански мебели, сбутани в средата на стаята между по-малки купчини хартия, които явно се намираха в процес на сортиране.

Вдясно от Дженифър имаше малка кухненска маса, върху която бяха натрупани чинии, някои чисти, но повечето мръсни. Единият от столовете беше затрупан от празни кутии за полуготова храна. Те бяха нарязани на парчета с ножица, която лежеше отгоре им.

— Ще ми задаваш ли въпросите си?

— Аз... съжалявам, но просто не очаквах да видя това. Какво правите тук?

— Тук живеем. Какво си мислиш, че правим?

— Харесвате вестници. — Тя забеляза, че всъщност това не бяха цели броеве, а части и изрезки от вестници, категоризирани според темата на плаката, закачен върху купчината. Хора. Свят. Храна. Игри. Религия.

Боб се появи от ъгълчето в кухнята, където се беше притаил.

— Ти обичаш ли да играеш? — В ръката си държеше стар „Гейм бой“, черно-бял първобитен модел. — Това е моят компютър.

— Тихо, Боби, миличък — каза Белинда. — Върви си в стаята да си четеш книжките.

— Това е истински компютър.

— Сигурна съм, че дамата не се интересува от него. Тя не е от нашия свят. Върви си в стаята.

— Красива е, мамо.

— Тя е куче! Обичаш ли кучешките косми, Боби? Ако си играеш с нея, целият ще се олепиш с кучешки косми. Това ли искаш?

Очите на Боб се разшириха.

— Кучето си отиде.

— Да, тя ще си отиде. Сега си върви в стаята да поспиш.

Момчето се обърна и си тръгна.

— Какво трябва да кажеш? — попита Юджийн.

Боб се обърна и леко се поклони на Белинда.

— Благодаря, принцесо. — Той се ухили, излезе бързо от кухнята и се затътри по другия коридор, задръстен с книги.

— Извинявай, но нали знаеш какви са децата — каза Белинда. — Главите им са пълни с глупости. Разбират само определени неща.

— Имаш ли нещо против да седнем?

— Юджийн, донеси стол на гостенката ни.

— Да, принцесо. — Той грабна два стола от масата, остави единия до Дженифър, а другия поднесе на Белинда, задържайки го, докато тя сяда. След това леко наведе глава с уважение, като някой иконом от осемнайсети век. Дженифър ги наблюдаваше. Те си бяха създали свой свят от вестниците и останалите джунджурии, който беше оформен така, че да подхожда на живота им.

— Благодаря ти.

— Моля, мадам — каза Юджийн и отново наведе глава.

И друг път беше чувала за възрастни хора, които създаваха свой свят и го пазеха — повечето хора се вкопчваха в някаква илюзия, която откриваха или в развлеченията, или в религията, или просто в някакъв измислен от тях начин на живот. У всеки човек линията между реалността и фантазията в определен момент започваше да се размива — и това беше типичен случай.

Дженифър реши да се спусне в техния свят. Когато си в Рим...

— Тук сте си създали свой собствен свят, нали? Много изобретателно. — Тя се огледа със страхопочитание. В другия край на всекидневната се виждаше още една врата, която може би водеше до главната спалня. Нагоре се изкачваха стълби с парапет. Върху холната масичка беше разгънат същият брой на вестник „Сънди таймс“, който Дженифър беше прегледала по-рано. Статията на първа страница, която беше за Джордж У. Буш, беше грижливо изрязана. Снимката на Буш се намираше на дъното на кутията за отпадъци. До „Таймс“ имаше недокосната половинметрова купчина, увенчана с един брой на „Маями Хералд“. По колко ли вестника получаваха всеки ден?

— Изрязвате което не ви харесва и запазвате останалото — каза Дженифър. — Какво правите с изрезките? — Тя се обърна към Белинда.

Старата жена не знаеше какво да мисли за внезапната промяна у посетителката ѝ.

— Кои изрезки?

— Онези, които не харесвате.

Достатъчно ѝ беше да погледне към Юджийн, за да разбере, че е права. Мъжът погледна нервно своята принцеса.

— Каква гениална идея! — каза Дженифър. — Създавате си свой свят, като събирате само онези материали, които отговарят на идилията, а останалото изхвърляте.

Белинда не знаеше какво да каже.

— Кой е президент, Юджийн?

— Айзенхауер — отвърна мъжът, без да се поколебае.

— Разбира се. Айзенхауер. Никой друг не заслужава да бъде президент. Всички новини за Рейгън или двамата Буш, или Клинтън биват изрязани.

— Стига глупости — каза Белинда. — Всички знаят, че Айзенхауер е нашият президент. Претендентите не ни интересуват.

— Кой спечели Световните серии тази година, Юджийн?

— Бейзбол не се играе вече.

— Разбира се, че не. Това беше подвеждащ въпрос. Какво правите с всички бейзболни материали?

— Бейзбол не се играе...

— Млъквай, Юджийн! — сопна му се Белинда. — Недей да повтаряш едно и също като глупак в присъствието на дамата! Върви да изрежеш нещо.

Той отдаде чест и застана мирно.

— Да, сър!

— Сър? Какво ти става? Да не си си изгубил ума, защото имаме гостенка? Да ти приличам на генерал?

Той свали ръката си.

— Прости ми, принцесо. Може би трябва да се погрижа да спестим някой цент, като изрежа малко купони. Веднага щом приключа, с удоволствие ще откарам каретата на пазар.

Тя го погледна. Той изкриви лице и тръгна към купчината нови вестници.

— Не му обръщай внимание — каза Белинда. — Когато се развълнува, започва да се държи странно.

Дженифър погледна към прозореца. От казана в задния двор се виеше тънък дим. Дворът беше черен...

Те ги изгаряха! Онова, което не отговаряше на спретнатия им свят, биваше поглъщано от пламъците. Статии във вестниците, книги, дори картини от кутии с полуготова храна. Тя се огледа, търсейки телевизор. Във всекидневната имаше един потънал в прах черно-бял апарат.

Дженифър стана и тръгна към него.

— Признавам ти го, Белинда, направо ме изумяваш.

— В собствения си дом можем да правим каквото намерим за добре — отвърна жената.

— Разбира се. Имате това право. Честно казано, за поддържането на света, който сте създали за себе си, са нужни огромна сила и решителност.

— Благодаря. Посветили сме му живота си. Човек трябва да намери мястото си в този хаотичен свят.

— Разбирам. — Тя излезе от дневната и надникна през перилата. Стълбището беше затрупано от купчини стари вестници. — Накъде води това?

— Към мазето. Вече не го използваме. Всъщност от доста време.

— Колко?

— Трийсет години. Може и повече. Плашеше Боб, затова заковахме вратата му.

Дженифър погледна към коридора, по който беше изчезнал Боб. Стаята на Кевин беше някъде там, скрита зад купчините списания и книги — най-вероятно изкормени. Тя тръгна по коридора.

Белинда стана и я последва.

— Чакай малко. Къде...

— Просто искам да видя, Белинда. Просто искам да видя как се справяш.

— Каза, че ще зададеш въпроси. А сега вървиш, а не говориш.

— Нищичко няма да пипам. Нали обещах.

Тя мина покрай банята вдясно, която беше задръстена и мръсна. На края на коридора имаше две врати. Дясната беше затворена — най-вероятно водеше към стаята на Боб. Лявата беше откряната съвсем малко. Тя я бутна. В единия ъгъл имаше малко креватче, покрито с изрезки от детски книжки. До едната стена бяха струпани стотици книги — половината с откъснати корици, променени или приспособени към изискванията на Белинда. Към задния двор гледаше малък прозорец със спусната наполовина щора.

— Старата стая на Кевин? — попита тя.

— Докато не ни изостави. Казах му, че накрая ще загази здравата. Опитах се да го предупредя.

— Интересува ли ви въобще в каква беда е попаднал?

Белинда се извърна.

— Какво става извън стените на тази къща не е моя грижа. Казах му, че не трябва да се занимава със змията. С-с-с, с-с-с, с-с-с. Навън има лъжи, лъжи и само лъжи. Казват, че сме произлезли от маймуните. Всички сте такива глупаци.

— Права си, светът е пълен с глупаци. Но мога да те уверя, че Кевин не е един от тях.

Очите на Белинда проблеснаха.

— Не е, така ли? Винаги, е бил твърде умен за нас! Боб беше глупакът, а Кевин беше самият Господ, дошъл да просвети нас, бедните идиоти! — Тя гневно си пое дъх през носа.

Дженифър беше напипала болното място на старата вещица. Осиновеният племенник не беше бавноразвиващ се като собствения ѝ син и Белинда се беше обидила от това.

Дженифър преглътна и се приближи до прозореца. Той беше застопорен с помощта на един болт. Що за майка би отгледала сина си в подобна среда? Погледна със съвсем различни очи на Кевин, който се разплака предишния ден, когато бяха дошли дотук. *Скъпи Кевин, какво ти е направила тази жена? Кое е малкото момче, което е живяло в тази стая?* Болтът беше разхлабен.

— Той изпълзяваше навън през прозореца. Не знаеше, че съм наясно. Тук нищо не става без моето знание.

Дженифър се обърна и профуча покрай Белинда. Повдигаше ѝ се. По някакъв свой извратен начин Белинда беше мислила доброто на

Кевин. Беше го защитавала от ужасния свят, изпълнен със злини и смърт. Но на каква цена?

Успокой се, Дженифър. Не знаеш какво се е случило тук. Дори не знаеш дали това не е идеалната среда за отглеждане на дете.

Тя влезе във всекидневната и се успокои.

— Знаех, че се измъква навън — каза Белинда. — Но не можех да го спра. Не и без да го набия. Никога не съм вярвала в този начин на налагане на дисциплината. Може и да съм грешала. Виж докъде го доведе това. Може би трябваше да го набия.

Дженифър въздъхна тежко.

— А по какъв начин си налагала дисциплина?

— Когато в дома ти цари ред, няма нужда от това. Животът е достатъчно дисциплиниран. Всичко останало е признаване на слабостта ти. — Тя произнесе тези думи изпъчена, с гордост. — Изолирай ги известно време заедно с истината и те ще грейнат като звезди.

Разкритието подейства като прохладен балсам. Тя се огледа. Значи миналото на Кевин може да е било странно и изопачено, но не и ужасно.

— Един мъж заплашва Кевин — каза тя. — Смятаме, че е някой, който синът ти...

— Той ми е племенник.

— Извинявай. Племенник. Някой, който Кевин е познавал като дете. Момче, което го е заплашило. Той се е сбил с това момче. Може би ще си спомниш нещо, което да ни помогне да го идентифицираме.

— Сигурно е онзи път, когато се прибра целият окървавен. Спомням си го. Да, на сутринта го намерихме в леглото с разбит нос. Не искаше да говори за това, но знаех, че е излизал навън. Знам всичко.

— Какви приятели имаше Кевин на тази възраст?

Белинда се поколеба.

— Неговото семейство бяха неговите приятели. Боб му беше приятел.

— Не може да е нямал други приятели в квартала. Какво ще кажете за Саманта?

— Онова глупаво момиче? Те се криеха наоколо. Не мисли, че не знам. Той се изпусна на няколко пъти. Може би точно тя постави

началото на провала му! Не, ние не одобрявахме да има приятели извън къщата. Светът е зъл. Не можеш да оставиш децата си да играят с всички!

— Не сте познавали никого от приятелите му?

Белинда впери поглед в нея, след което тръгна към вратата.

— Започна да повтаряш въпросите си. Мисля, че повече няма с какво да ти помогна. — Тя отвори вратата.

Дженифър се огледа за последен път. Изпълни я съжаление към горкото момче, израснало в тази изкривена реалност. То щеше да навлезе в истинския свят... изпълнено с наивност.

Също като Кевин.

Но Белинда може би беше права. Нямаше какво друго да научи тук.

16.

Неделя

Следобед

Саманта крачеше из хотелската си стая. Беше очаквала всичко, но не и изчезването на Кевин.

Роланд ѝ беше пратил съобщение по пейджъра и тя му се обади от телефона в стаята. Той въобще не беше доволен от това, че е изключила мобилния, но се съгласи, че планът ѝ е добър. Междувременно бяха уговорили среща с пакистанеца Салман в Хюстън. Същата вечер. Изваждането на Кевин от играта на Слейтър беше може би най-добрият начин да забавят убиеца до завръщането ѝ на следващия ден. Но тя не беше предвидила възможността Кевин да изчезне. Трябваше да хване самолета след няколко часа, а Кевин го нямаше. Дженифър Питърс сигурно нажежаваше телефонните жици, опитвайки се да ги намери, но Сам не искаше да се обърне за помощ към нея — не още. Нещо в цялото разследване я притесняваше, но не можеше да разбере какво. Нещо не беше както трябва.

Тя започна да обмисля фактите, които ѝ бяха известни.

Първо. Някой, най-вероятно бял мъж, беше тероризирал Сакраменто през последните дванайсет месеца, като подбираше случайни жертви, задаваше им гатанки и когато не можеха да ги разгадаят, ги убиваше. Медиите му бяха дали прозвището Гатанката и името допадна на полицията. Братът на Дженифър, Рой, беше последната му жертва.

Второ. КБР ѝ възложи тайно разследване на случая, заради подозренията, че е бил вътрешен човек. Нищо не подсказваше, че убиецът е разбрал за разследването.

Трето. Някой със същия модус операнди като Гатанката беше подгонил нея и Кевин, въвличайки ги в игра на гатанки.

Четвърто. Беше установена връзка между този убиец и момчето, което преди двайсет години беше заплашвало нея и Кевин.

Погледнато като цяло, всичко се връзваше: момчето на име Слейтър обича да измъчва животни и да тероризира другите деца. Едно от тези деца, Кевин, едва не го убива, като го заключва в мазе, за да защити момичето, което Слейтър заплашва да нарани. Но Слейтър се измъква от мазето и се превръща в един от най-ужасните кошмари на обществото — мъж, лишен от съвест, с жажда за кръв. Сега, двацет години по-късно, Слейтър научава, че двете деца, които преди години са го измъчвали, са живи. Проследява ги и организира игра, за да се отърве с един удар и от двамата. Логично, нали?

Не. Не и в съзнанието на Сам. Първо, защо Слейтър беше чакал толкова дълго, за да тръгне след нея и Кевин? Дали малкият инцидент в мазето беше изплувал в съзнанието му чак след двацет години? И каква беше вероятността тя, служител в КБР, да започне да работи по случай, в който бе замесен същият човек, опитал се да я убие двацет години по-рано?

А сега, в последния възможен момент, нова следа от Сакраменто — някой от Хюстън, който твърди, че познава Слейтър. Или по-точно Гатанката. Ако тя беше права, значи вървяха по грешен път.

Сам погледна часовника си. Два и половина и все още нищо. В пет трябваше да хване самолета за Далас.

— Хайде, Кевин. Не ме карай да действам прибързано.

Тя въздъхна и вдигна телефона си. Неохотно го включи и набра номера на Дженифър Питърс.

— Питърс.

— Ало, агент Питърс. Саманта Шиър...

— Саманта! Къде си? Кевин е изчезнал. Цяла сутрин се опитваме да го проследим.

— Успокойте се. Знаем, че Кевин го няма. Той е с мен. Или поне беше с мен, ако трябва да бъда по-точна.

— С *теб*? Това разследване не е твое. По дяволите, нямаш никакво право да действаш без нашето разрешение! Да не би да искаш да го убият?

Бъркаш, Дженифър. Нямам нужда от вашето разрешение.

— Не ме обиждай.

— Имаш ли представа колко са луднали всички тук? Медията вдигна пушилка, че Кевин е изчезнал; сигурно онзи тъпак Милтън им е казал. Тиражираха предположението, че Слейтър го е отвлякъл. За

бога, дори са монтирали камери по покривите, в очакване на следващата бомба! Навън броди убиец и единственият човек, който би могъл да ни отведе до него, е изчезнал! Защо не се обади? Къде е той сега?

— Поеми си дъх, Дженифър. Обадох се, макар да смятам, че не е правилно. Помолих за разрешение да споделя каквото знам с теб, но само с теб, разбираш ли ме? Това, което ти казвам, е само за твоите уши. Не за тези на Милтън, нито на ФБР, на никого.

— Кого си помолила?

— Министърът на правосъдието. Разследваме този случай от друг ъгъл, така да се каже. Сега вече го знаеш, но не искам да го казваш на никой друг.

Мълчание.

— Съгласна ли си?

— Честно казано, при тая бюрокрация човек може да си помисли, че все още живеем в пещери. От цяла година си скъсвам задника от работа по този случай, а сега научавам, че някаква си измислена агенция извършва паралелно разследване? Разполагаш ли с някаква полезна информация, или това също е тайна?

— Имаме основания да смятаме, че е замесен вътрешен човек.

— Вътрешен. От правоохранителните органи?

— Може би. Отдавна да сме дали достъп до досиетата, ако не подозирахме, че някой отвътре снася информация на Слейтър.

— В смисъл?

— В смисъл че не знаем на кого да вярваме. Поради причини, които не мога да ти кажа, смятам, че Слейтър не е този, за когото го мислиш.

— Момчето ли имаш предвид? Дори самата аз не знам за кого го мисля!

— Нямах предвид това. Най-вероятно е момчето. Но кое е това момче?

— Ти ми кажи. Той те е заплашвал, нали?

— Това беше преди много години и нямахме лични карти. Напълно възможно е сега да е директор на ФБР.

— Не се дръж снизходително с мен.

— Права си. Не е директор на ФБР. Просто искам да кажа, че не можем да елиминираме вероятността да е някой вътрешен. Утре ще

знам повече.

— Това е абсурдно! Къде си сега?

Сам замълча. Нямаше друг избор. Укриването на информация от Дженифър само ще попречи на разследването ѝ. Сам искаше ФБР да се фокусира върху собственото си разследване, не да се меси в нейното. На всичкото отгоре Кевин беше изчезнал.

Тя обясни причините си да отведе Кевин и Дженифър я изслуша търпеливо, като от време на време я прекъсваше с въпроси. Аргументите на Сам най-накрая ѝ спечелиха одобрително изръмжаване. Но не и новината за изчезването на Кевин.

— Доколкото ни е известно, Слейтър не го е хванал — каза Дженифър.

— Съмнявам се. Но като че ли допуснах грешка, като не го предвидих.

Дженифър не направи никакъв коментар, което за Сам беше равно на приемане на извинението ѝ. Агентката от ФБР въздъхна.

— Да се надяваме, че ще се появи. Скоро. Добре ли го познаваше, когато бяхте малки?

— Бяхме много близки. Нямах по-добър приятел.

— Тази сутрин посетих къщата на леля му.

Сам седна на леглото. Какво знаеше Дженифър? Кевин никога не беше споделял със Сам подробности от живота си в къщата, но тя знаеше малко повече, отколкото той би могъл да предположи.

— Никога не съм влизала вътре — призна Сам. — Леля му нямаше да ме пусне. И без това беше ужасно трудно да се измъкна навън.

— Торможеше ли го?

— Физически — не. Поне не съм забелязвала никакви следи. Но според него от деня, в който е влязъл в онази извратена къща, Кевин е бил подлаган на жесток систематичен психологически тормоз. Разговаря ли с Белинда?

— Да. Тя си е създала там нещо като убежище. Единствените реалности, които се допускат вътре, са онези, които тя смята за реални. Един бог знае как е изглеждала къщата преди двайсет години. Манипулирането на детското развитие не е нещо нечувано — на места дори се смята за нормално. Сещам се за военните училища. Но никога не съм чувала за нещо, което да наподобява малкото кралство на

Белинда. Съдейки по реакцията на Кевин, съм склонна да се съглася с теб. Доста са го тормозили в онази къща.

Настъпи кратко мълчание.

— Внимавай, Дженифър. В този случай не става въпрос единствено за залавянето на убиец, а и за един дълбоко наранен мъж.

Дженифър се поколеба.

— В смисъл?

— Има още нещо. Зад стените на онази къща се крият много тайни.

— Тайни, които не е споделил дори с теб, любимата от детството?

— Да.

По учестеното дишане на Дженифър Сам разбра, че агентката започва да се чувства неудобно от насоката, която поема разговорът. Тя реши да ѝ разкрие още нещо.

— Дженифър, искам да си помислиш върху нещо, което от няколко дни ми се върти в главата. Но не искам друг да разбира за него, ясно ли е? Ще си остане между нас. Съгласна ли си?

— Давай.

— Искам да обмислиш вероятността Кевин и Слейтър да са един и същ човек — пусна тя бомбата и зачака реакцията на Дженифър.

— Аз... Според мен това е невъзможно. — Дженифър се изкиска нервно. — Би трябвало да има... доказателства в подкрепа на това твърдение! Как би могъл да разиграва това ненормално шоу?

— Нищо не разиграва. Моля те, разбери ме, не смятам, че това е истина и бог ми е свидетел, че при мисълта за това ме обзема ужас, но в този случай има някои елементи, които не се вписват. Смятам, че поне можем да обмислим тази вероятност.

— Значи се обажда на себе си. Смяташ ли, че преди три месеца е отишъл в Сакраменто и е започнал да взривява жертвите си?

— Ако наистина е Гатанката. Работя по тази версия.

— Ако той е Слейтър, кой тогава е момчето? Намерихме кръв в склада, което отговаря на историята му. Момчето е съществувало.

— Освен ако Кевин не е бил момчето. Или не е имало никакво момче.

— Ти си била там...

— Дженифър, аз всъщност никога не съм виждала момчето.

— Баща ти е принудил семейството му да се изсели! Как така никога не си *виждала* момчето?

— Казах на баща ми, че момчето е било там — по прозореца се намериха достатъчно следи, а за останалото повярвах на Кевин. Приеми го за невинна лъжа. Но въпреки това не съм го виждала. Принудихме семейството на един побойник да се изсели, но сега като се замисля, момчето избяга преди баща ми да успее да го задържи. Той обвини местния побойник въз основа на моите показания, а те се основаваха на твърденията на Кевин. Но нямаше никакви улики, че е бил някой друг, а не Кевин. До вчера дори не знаех, че Кевин е заключил момчето в мазето.

— Физическите улики не показват, че Кевин е Слейтър. Да взриви собствената си кола?

— Не твърдя, че той е Слейтър. Просто не изключвам тази възможност. Предвид случилото се в детството му не можем да отхвърлим вероятността от множествено личностно разстройство — Кевин, когото познаваме, може би дори не знае, че е Слейтър. Всичко, което ни е известно дотук, би се вписало в подобен сценарий. Няма никакви несъответствия. Просто помисли върху това.

— Но няма и доказателства, които да го подкрепят. Множественото личностно разстройство се получава при строго ограничен кръг от случаи на малтретиране на дете. Почти винаги става въпрос за физически тормоз. Белинда може да е вещица, но не отговаря на профила за физически тормоз. Ти сама го каза.

— Права си, нямало е физически тормоз. Но винаги има изключения.

— Нито едно не би подхождало на този сценарий. Поне аз не се сещам, а това е от моята специалност.

Може би си права. Вероятността е минимална, но в случаи като този трябва да се разгледа всяка възможност. Нещо не беше такова, каквото изглеждаше, и колкото и смущаващо да беше предположението й, Сам не можеше просто да го отхвърли с лека ръка. Ако Кевин беше Слейтър, разкриването на този факт щеше да е най-голямата услуга, която можеше да направи на приятеля си от детинство.

От друга страна когато я изрече на глас, идеята й се стори абсурдна. Един елементарен анализ на почерка щеше да реши

проблема.

— Изпрати буркана в лабораторията, за да направят сравнителен анализ на почерка.

— Вече го изпратихме. Стандартна процедура. Отрицателен е.

— Технически е възможно страдащите от множествено личностно разстройство да имат и разнообразни двигателни характеристики.

— В този случай се съмнявам да е така.

— Тогава започни да сравняваш с всички останали, които са свързани със случая. Някой вътрешен човек има връзка с това, Дженифър. Някой не е този, за когото се представя.

— Тогава ми изпрати папката си.

— Вече е на път.

— Ако Кевин се свърже с теб, ми се обади. Веднага. — Да се каже, че гласът ѝ прозвуча разтревожено, беше все едно да се каже, че небето е голямо.

— Обещавам ти.

— Макар планът ти да скриеш Кевин да звучи добре, записът на гласа на Слейтър е безценен. Особено в светлината на твоите предположения. Включи телефона и не го спирай.

Сам взе сребристия телефон на Слейтър и го включи.

— Готово.

— Звукозаписното устройство работи ли?

Някой почука на вратата. Сам тръгна към нея.

— Какво има? — попита Дженифър.

— Някой почука. — Сам стигна до вратата.

— Кой е?

Тя дръпна резето и я отвори. В коридора стоеше Кевин, мръсен и изтощен.

— Кевин — отвърна Сам. — Кевин е.

* * *

Дженифър остави телефона си. Идеята, че Кевин и Гатанката може би са един и същи човек беше не само абсурдна; тя беше... погрешна. Извратена. Изключително смущаваща.

Галахър мина покрай бюрото ѝ на път за лабораторията. Тя дори не го погледна. Възможно ли беше?

Спомни си сцената на смъртта на Рой. Възможно ли е Кевин... Не! В това нямаше никакъв смисъл.

И защо тази възможност те ядосва толкова много, Дженифър? Не можеш да си представиш, че Кевин е убил Рой, защото харесваш Кевин. Той ти напомня на Рой, за бога!

Тя бързо прехвърли фактите в главата си. Ако Кевин беше Слейтър, то значи се обаждаше на себе си, което беше възможно, но малко вероятно. Освен това трябваше да има алтер его, за което дори не подозираше. През годините беше разпитала достатъчно очевидци, за да може да разпознае искреността, а тя направо струеше от Кевин. Той трябваше отдавна да е заложил бомбите, което беше възможно, но и в двата случая трябваше някак да ги взриви, без самият той да знае за това.

Не. Това вече беше твърде много. Тя започна да се успокоява. Мъжът, когото беше утешавала в парка предишния ден, не можеше да е убиец. От друга страна момчето, чиято кръв бяха открили в мазето, би могло да е.

Важното бе, че тя се беше паникьосала при мисълта, че Кевин може да е убиецът, нали? А би трябвало да изпадне в екстаз при вероятността да разкрие истинската самоличност на убиеца. Което означаваше, че има чувства към Кевин; пълен абсурд, предвид факта, че едва го познаваше!

От друга страна усещаше, че между тях има връзка, каквато малцина споделяха. Общото между тях беше смъртта на брат ѝ — тя, която беше оцеляла, и той, като следваща жертва.

Дженифър въздъхна и се изправи. Влагаше твърде много емоции. Шефът на Бюрото беше прав.

— Галахър!

Мъжът се спря пред вратата в дъното на стаята. Тя му махна да се върне.

— Какво има?

— Намерихме Кевин.

Галахър се изпъна.

— Къде?

— Палос Вердес. Добре е.

— Да се обадя ли на Милтън?

Той беше последният човек, когото би искала да замесва в това. Но заповедите си бяха заповеди, нали? Поне нямаше да се наложи лично да говори с него. Тя записа информацията в бележника си, откъсна листа и го подаде на Галахър.

— Дай му го. Кажу му, че съм заета.

Така си беше. Твърде заета да разплита възлите в душата си, които отказваха да се развържат.

* * *

Те седяха на леглото, бяха в задънена улица. Кевин криеше нещо; поне това можа да разбере Сам, след като поговори с него. Петък вечер. Лъжите му ставаха все по-очевидни, но колкото и да се опитваше, не можа да измъкне истината от него. Историята му, че просто отишъл да се поразходи в стария си квартал, за да помисли на спокойствие, ѝ се струваше просто невероятна. Вярно, че предвид обстоятелствата подобно поведение би било оправдано. Но тя познаваше Кевин прекалено добре; можеше да разчете всичко в тези ясни сини очи, а сега те отбягваха нейните. Нещо го притесняваше.

— Добре, Кевин, но въпреки това аз продължавам да си мисля, че не ми казваш всичко. След два часа трябва да се кача на самолета. С малко повече късмет Слейтър ще отдели поне ден за празнуването на малката му вчерашна победа. А Бог вижда, че ние се нуждаем от повече време.

— Кога ще се върнеш?

— Утре сутринта. — Тя стана, отиде до прозореца и дръпна пердетата. — Доближаваме го, Кевин. По петите му сме; усещам го.

— Искат ми се да не ходиш.

Сам се обърна към него.

— Дженифър ще дойде скоро. Ще иска да поговори с теб.

Той погледна към прозореца.

— Да.

Под очите му се бяха образували тъмни кръгове. Изглеждаше ужасно объркан.

— Имам нужда от едно питие — каза той. — Ти искаш ли?

— Не, благодаря. Нали няма пак да избягаш?

Той се усмихна.

— Стига де. Вече съм тук, нали?

— Да, тук си. Връщай се по-бързо.

Той отвори входната врата.

Бежовият телефон на нощното шкафче иззвъня пронизително. Тя погледна към часовника, който стоеше до него — три следобед. Трябваше вече да са напуснали стаята.

— Върви — каза тя на Кевин. — Сигурно звънят от рецепцията.

Кевин излезе и тя вдигна телефона.

— Ало?

— Здравей, Саманта.

Слейтър! Тя се обърна рязко към вратата. Значи Кевин *не може* да е Слейтър! Той беше в стаята, когато убиецът позвъни.

— Кевин! — Той беше изчезнал.

— Не е Кевин. Аз съм другият ти любовник, скъпа.

Откъде беше намерил Слейтър номера ѝ? Единственият човек, който знаеше къде се намират, беше Дженифър. *Дженифър...*

— Те искат гласа ми, Саманта. И аз съм готов да им го дам. Включи ли мобилния телефон, или още продължаваш играта на котка и мишка?

— Включен е.

Връзката прекъсна. Мобилният телефон на Слейтър иззвъня. Тя го грабна и го включи.

— Така е по-добре, не мислиш ли? Играта няма да трае вечно; защо междувременно не я направим по-интересна?

Това беше първият път, когато чуваше гласа му. Нисък и дрезгав.

— Че какво ѝ е хубавото на игра, която не можеш да изгубиш? — попита тя. — Така не доказваш нищо.

— О, но аз мога да загубя, Сам. И фактът, че още съм в играта, доказва, че съм по-умен от теб. — Накъсано дишане. — На времето само едно стъкло ме делеше от това да те убия. Този път няма да се проваля.

Момчето. Тя се обърна и седна на леглото.

— Значи наистина си ти.

— Знаеш ли защо искам да те убия?

— Не. — *Накарай го да говори.* — Каж ми.

— Защото всички мили хора заслужават да умрат. Особено красивите с ясни сини очи. Презирам красотата почти толкова много, колкото презирам и милите малки момченца. Не съм сигурен кое мразя повече, теб или онзи малоумник, твоя любовник.

— Повръща ми се от теб! — каза Саманта. — Целиш се в невинността, защото си твърде глупав, за да осъзнаеш, че тя е много по-пленителна от злото.

Мълчание. Само тежко дишане. Беше улучила болното му място.

— Кевин си призна, както искаше — каза тя. — Разказа на целия свят за онази нощ. Но ти не можеш да спазваш собствените си правила, нали?

— Да, разбира се. Момчето. Аз ли съм това? Може би да, може би не. Кевин все още не е изповядал греха си. Дори не е намекнал за него. Мисля, че тайната е твърде мрачна, дори и за него.

— Какво? Какъв грях?

Той се изкиска.

— Грехът, Саманта. *Грехът*. Време е за гатанки. *Кое иска да бъде напълнено, но винаги ще си остане празно?* Ще ти подсказа: не е главата ти. Има си и номер: 36933. Имаш деветдесет минути, преди да пусна фойерверките. И моля те, не забравяй, никакви ченгета.

— Защо толкова много се страхуваш от ченгетата?

— Не става въпрос за това от кого се страхувам, а с кого искам да играя. — Чу се изщракване.

Линията прекъсна.

Сам стоеше неподвижно, размишлявайки. Беше се обадил на телефона в хотелската стая. Възможно ли е толкова бързо да ги открие? Или пък телефона — дали има възможност да го проследи, след като тя го беше включила? Едва ли. Тя започна да крачи напред-назад. Мисли, Сам! Мисли! Къде беше Кевин? Те трябваше да...

— Сам? — Иззад вратата се чу приглушеният глас на Кевин. Той почука.

Тя изтича до вратата. Отвори я.

— Той се обади — каза тя.

— Слейтър ли? — Лицето му пребледня.

— Да.

Кевин влезе вътре с кутийка „Севън ъп“ в ръка.

— Какво ти каза?

— Нова загадка. Кое иска да бъде напълнено, но винаги ще си остане празно? И някакви числа. 36933. — Досети се за най-очевидния отговор, изтича до тоалетната масичка и грабна телефонния указател.

— Обади се на Дженифър.

— С колко време разполагаме?

— Деветдесет минути. Тройки. Този тип е обсебен от тройките и техните прогресии. Обади ѝ се!

Кевин остави кутийката на масата, грабна телефона си и набра номера ѝ. Разказа ѝ набързо какво се беше случило.

— По хотелския телефон — рече той.

— Не, после ми се обади по мобилния — поправи го Сам.

— После ѝ се обади по мобилния — повтори Кевин.

Сам отвори картата в телефонния указател и прегледа улиците. Трийсет и трета. Кварталът със складовете.

— Никакви ченгета. Напомни ѝ да не допуска никакви ченгета. Ако тя има някакви идеи, нека действа, но да не допуска останалите. Той беше категоричен.

Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх. Това беше единственият отговор, който имаше смисъл. Но защо Слейтър беше избрал толкова лесна гатанка?

Тя погледна към Кевин.

— Кажу ми на Дженифър, че съм грешала за Слейтър. Ти беше в стаята, когато той се обади.

Кевин я погледна, вдигна вежда, предаде съобщението, изслуша отговора и се обърна към Сам.

— Тя каза, че идва насам. Не ходи никъде.

Само Дженифър би могла да знае точно къде се намират. Сигурно беше проследила номера, когато Сам ѝ се обади от хотелската стая. Но как бе успял Слейтър да ги намери толкова бързо?

Сам пристъпи напред и взе телефона от ръката на Кевин.

— Не си прави труда да идваш дотук, Дженифър. Няма да ни завариш. Мисли над гатанката. Ще ти се обадя веднага щом открием нещо.

— Как ще ви помогне бягството? Искам да доведеш Кевин при мен, за да мога да работя с него. Чуваш ли ме?

— Чух те. Времето ни изтече. Мисли над гатанката. Ще ти се обадя.

— Сам...

Тя затвори. Трябваше да обмисли добре всичко.

— Добре, Кевин. Да помислим. Слейтър си пада по тройките; това вече го разбрахме. Освен това си пада по прогресиите. Можа следваща цел е по-голяма от предишната. Дава ти три минути, после трийсет, след това шейсет, а сега — деветдесет. И числото 36933. 369 представлява естествена прогресия, но не и 33. Освен ако не е част от 369. Според мен имаме адрес: Трийсет и трета улица, номер 369. Това е кварталът със складовете в Лонг Бийч, на около десет мили оттук. *Кое иска да бъде напълнено, но винаги ще си остане празно?* Празен склад.

— Това ли е?

— Освен ако не ти хрумва нещо по-добро. Противоположности, забрави ли? Всичките му гатанки включват противоположности. Нещата не са такива, каквито изглеждат. Нощ и зора. Автобуси, които се движат в кръг. Склад, който трябва да съхранява неща, но е празен.

— Може би.

Няколко секунди останаха загледани един в друг. Нямаха друг избор. Тя хвана ръката му.

— Хайде, да вървим.

17.

Складът, номериран 369 на Трийсет и трета улица, се намираше сред десетките други в северната част на Лонг Бийч. Всички бяха от еднаква гофрирана ламарина, имаха по два етаж и номерата на всички бяха написани с големи черни цифри над вратите им. Стените на повечето бяха изтрити и имаха сивкав цвят. Номер 369 беше сянка на някогашния склад. Нямаше табела с името на наемателя му. Изглеждаше празен.

Кевин намали и погледна през прозореца на колата към неясните очертания на сградата. Тротоарите бяха покрити с прах. Край еднокрилата врата до площадката за разтоварване се въргалаше избеляла двулитрова пластмасова бутилка „Маунтин вю“.

Той спря колата на трийсетина метра от ъгъла и освободи от скорост. Оттук се чуваха различни звуци — мъркането на двигателя, климатикът, който духаше в краката им, туптенето в гърдите му. Всичките му се струваха твърде силни.

Обърна се към Сам, която гледаше с търсеци очи към сградата.

— И сега какво?

Трябваше да си вземе пистолета от багажника, ето какво. Не защото смяташе, че Слейтър може да е тук, а защото нямаше намерение да ходи никъде без новата си придобивка.

— Сега ще влезем вътре — каза тя. — Сградата би трябвало да има задна врата, освен ако противопожарните правила не са съществували преди двайсет години.

— Ти мини отзад — каза Кевин. — Аз ще вляза отпред.

Сам повдигна вежда.

— Мисля, че ти трябва да изчакаш тук.

— Не. Влизам с теб.

— Наистина не смятам, че...

— Не мога просто да си седя като някой глупак, Сам! — Самият той се изненада от агресията в тона си. — Трябва да направя нещо.

Тя отново погледна към сграда номер 369 на Трийсет и трета улица. Времето течеше. Шейсет и две минути. С обратната страна на ръката си Кевин избърса струйката пот, която се стичаше по слепоочието му.

— Нещо не ми се струва както трябва — каза Сам.

— Твърде е лесно.

Тя не отвърна нищо.

— Нямаме ключ — как ще влезем? — попита той.

— Зависи. Влизането вътре не е проблем. Ами ако е сложил бомби на вратите?

— Играта не е такава — рече Кевин. — Той каза деветдесет минути. Няма ли да спази собствените си правила?

Тя кимна.

— Досега ги спазваше. Взриви автобуса малко по-рано, но само защото ние нарушихме правилата. Но въпреки това нещо ми се струва нередно. — Тя отвори вратата си. — Добре, да видим какво имаме тук.

Кевин също излезе и тръгна след нея към склада. Доколкото можеше да види, улицата беше пуста. Топъл следобеден бриз вдигаше праха по тротоара и го завихряше в малка фунийка на четири-пет метра от него. Пластмасовата бутилка „Маунтин вю“ се блъсна леко в предната врата. Някъде изграчи врана. Ако Дженифър беше разгадала гатанката, поне нямаше да направи грешката да се обади на ченгетата. Двамата стигнаха до стоманена врата с ръждясала ключалка.

— Та как *точно* ще влезем? — прошепна Кевин.

Сам подритна пластмасовата бутилка встрани, хвана бравата и я натисна. Вратата се отвори със скърцане.

— Ето как.

Двамата се спогледаха. Сам провря глава през тъмния процеп, огледа се набързо и се дръпна назад.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш?

— Имам ли друг избор?

— Мога да вляза сама.

Кевин погледна към тъмния процеп и присви очи. Мрак. Пистолетът му все още си беше в багажника.

— Добре, аз ще мина отзад да видя какво имаме там — каза Сам. — Изчакай да ти дам сигнал. Когато влезеш, намери ключа за лампите и ги светни, но не пипай друго. Огледай се за нещо необичайно. Може

да е куфар, кутия, нещо, което не е покрито с прах. Аз ще вървя в тъмното за всеки случай, ако вътре има някой. Малко вероятно е, но по-добре да вземем мерки. Ясно ли е?

— Да. — Кевин не беше сигурен колко му е ясно. Мислите му все още бяха при пистолета в багажника.

— Бъди внимателен. — Тя се приближи до ъгъла на сградата, огледа се и бързо тръгна към задната ѝ част.

Кевин изтича на пръсти до колата. Намери пистолета там, където го беше скрил, под постелката, зад резервната гума. Затъкна го под колана си, затвори багажника колкото се може по-тихо и бързо се върна при склада.

Дръжката на пистолета стърчеше пред корема му като черен рог. Той издърпа ризата си, пусна я отгоре и я приглади колкото можа.

В склада цареше пълен мрак. Все още нямаше сигнал от Сам. Кевин надникна вътре и се опита да види нещо в гъстата тъмнина. Протегна ръка и опипа стената за ключа. Пръстите му докоснаха някаква хладна метална кутия, от която стърчеше пластмасов прекъсвач. Щракна го.

Разнесе се силно жужене. Ярка светлина заля склада. Той бръкна в колана си и измъкна пистолета. Не се забелязваше никакво движение.

Кевин се огледа отново. Празно фоайе с рецепция. Много прах. Силна миризма на мухлясали килими подразни обонянието му. Но не намираше нищо, което да прилича на бомба. Зад приемната се виждаха стълби, които водеха към втория етаж. Офиси. На стената до тях беше монтирано табло с превключватели. Точно през средата на стълбището се забелязваха някакви следи. Отпечатаъци от стъпки.

Той инстинктивно се дръпна назад. Слейтър! Сигурно беше той. Сам беше права; това беше мястото!

Тя все още не му даваше сигнал. Освен ако не му е извикала, а той да не я беше чул. При толкова много стени всичко беше възможно.

Кевин затаи дъх и се шмугна през вратата. За момент застана неподвижно, след което тръгна на пръсти към рецепцията. Бомбата можеше да бъде поставена зад бюрото. Но не, стъпките водеха нагоре...

Щрак!

Кевин се обърна рязко. Вратата се беше затворила! От вятъра ли? Да, вятърът беше...

Щрак! Светлините угаснаха.

Кевин продължаваше да стои с лице към вратата, заслепен от внезапния мрак. Направи няколко бързи стъпки, протегна ръка и се опита да напипа вратата. Кокалчетата на пръстите му се удариха в стомана. Потърси дръжката, намери я и натисна.

Вратата отказа да се отвори. Той натисна по-силно, разклати здраво дръжката нагоре-надолу. Заключено.

Добре, Кевин, запази спокойствие. Това е една от онези врати, които са заключени. Само че тя се беше отворила за Сам. Защото тя беше отвън.

Не трябваше ли да е обратното?

Той се обърна и извика:

— Сам? — Гласът му прозвуча приглушено. — Сам! — Този път думата отекина над стълбището.

Тогава се сети за таблото до стълбите. Може би оттам се пускаха други лампи? Обърна се и тръгна към стълбището, но се блъсна силно в бюрото. Изтръпна от болка и едва не изпусна пистолета. Отстъпи встрани и се затътри към таблото, където бяха ключовете за лампите.

— Саманта!

Той се блъсна в стената, намери превключвателите и ги щракна. Никакъв резултат.

Подът на горния етаж изскърца.

— Сам?

— Кевин? — Сам! Гласът ѝ прозвуча отдалечено, някъде отзад, сякаш все още беше извън сградата.

— Сам, тук съм!

Очите му привикнаха към мрака. На горния етаж мъждукаше светлина. Кевин погледна отново към вратата, видя само мрак и започна да се изкачва по стълбите. Светлината беше слаба, може би нахлуваше през някакъв прозорец.

— Сам?

Тя не отговори.

Трябваше да намери светлина! Отново се разнесе скърцане и той се завъртя рязко, вдигайки пистолета. Беше ли дръпнал предпазителя? Притисна палец към ударника и го дръпна назад. *Щрак.* Спокойно, Кевин. През живота си никога не си стрелял с пистолет. Ще стреляш

по някоя сянка, която може да се окаже Сам. Ами ако пистолетът изобщо не работи?

Той продължи да се изкачва с омекнали колена.

— Кевин!

Гласът на Сам се разнесе някъде вдясно отпред, със сигурност извън сградата. Той се спря по средата на стълбите, опита се да успокои дишането си, за да може да я чува по-добре, но накрая се отказа и забърза към светлината.

Тя струеше през една врата в дъното на почти незабележим коридор. Дишането му стана плитко и забързано. Нещо изтропа в коридора. Той затаи дъх. Ето го пак, стъпки. Някъде вдясно отпред. В някоя от другите стаи покрай коридора. Сам? Не, Сам все още беше навън. *Мили боже, дай ми сила.* В коридора се чувстваше незащитен. Какво си беше мислил, че ще се изкачи с танцови стъпки нагоре, като някой истински стрелец?

Той бързо пристъпи към очертанията на някаква врата вдясно от него. Дъските на пода изскърцаха измъчено. Отвори вратата, шмугна се в стаята и се притисна към стената.

Стъпки. Със сигурност на втория етаж имаше още някой. Възможно беше да е Сам, а гласът ѝ да е бил изкривен от акустиката. Възможно ли беше наистина да е тя? Разбира се.

Точно така, Кевин. Това е Сам. Тя е в съседната стая и е намерила бомбата. Не, гласът ѝ прозвуча доста отдалеч. Освен това тя не ходи така. В никакъв случай не може да е тя.

Изведнъж съвсем тихо се разнесе гласът ѝ:

— Кевин!

Този път нямаше грешка — Сам го викаше отдолу, някъде близо до входа. Тя затропа с юмруци по стоманената врата.

— Кевин, вътре ли си?

Той отстъпи назад към вратата. Отново чу стъпките. Потропване в съседната стая.

Там имаше някой! Слейтър. Той стисна здраво пистолета. Слейтър го беше примамил вътре. Затова гатанката беше толкова лесна. Побиха го тръпки от ужас.

Сам се намираше пред входната врата. Може би щеше да успее да разбие ключалката.

Тогава се сети нещо друго. Бомбата сигурно беше програмирана да се взриви — ами ако той беше тук, когато избухнеше? Ами ако пристигнеше полиция и Слейтър взривеше бомбата по-рано от предвиденото? Но Сам нямаше да допусне полицаите да приближат склада.

Ами ако не успееше да отвори вратата?

Издаднал в паника, Кевин се промъкна покрай стената, стигна до ъгъла и опипом се придвижи към дъното на стаята. Опря ухо до мазилката.

Дишане. Бавно и дълбоко. Не беше неговото. Тътрене на крака.

От другата страна се разнесе нисък глас:

— Кевин-и-и-ин...

Той замръзна.

— Четирийсет и шест минути... Кевин-и-и-ин.

* * *

Слейтър не правеше разлика между невинност и наивност. За него това бяха синоними. Всъщност нямаше такова животно като невинност. Всички са виновни. Но той не можеше да отрече, че някои са по-наивни от другите и докато наблюдаваше как Кевин се промъква по стъпалата като мишка, Слейтър си припомни колко наивен всъщност е обектът на отмъщението му.

Когато Кевин стигна на четири стъпала от върха, Слейтър се изкуши да го изрита в главата. Имаше нещо привлекателно в това да го наблюдава как се премята по стълбите и се просва на пода. Но пък винаги беше смятал удара от място за един от най-отегчителните моменти в спорта.

Добре дошъл в моята къща. Кевин.

Мъжът си беше намерил пистолет. Държеше го така, както би държал колба, пълна с вируса Ебола и сигурно дори не се беше сетил да запъне ударника, но поне се беше въоръжил. Беше намерил зрънце мъжество в себе си. Колко забавно! Той можеше дори да се опита да го убие, превръщайки се от жертва в преследвач.

Всъщност това не беше нещо ново. Кевин се беше опитвал да го убие и преди. Животите им бяха неразривно свързани, като всеки един

се бе посветил на убиването на другия. Но да си мисли, че този човек, който се промъква нагоре по стълбите, стиснал здраво блестящия си голям пистолет, ще намери куража да дръпне спусъка, камо ли да го убие, беше просто абсурдно.

Сега глупакът се бе сврял в съседната стая и сигурно се беше подмокрил от страх. Само ако знаеше какво го чака в следващите часове, сигурно щеше да лежи в локва от собственото му повръщано.

Ела, пис, пис, пис, котенце.

— Четирийсет и шест минути... Кевин-и-и-ин.

* * *

Кевин едва не дръпна спусъка. Не защото имаше мишена, а от ужас.

— Сам? — Гласът му прозвуча като блеенето на ранено агне. За миг се отвори от слабостта си. Ако това беше Слейтър, то той беше постигнал своето. Лице в лице. И шанс да му види сметката.

Отворената врата се намираше точно срещу него. Зейналата й паст бе по-тъмна от заобикалящия я мрак. Ако побегнеш сега, можеше да се спусне надолу по стълбите и да стигне до входната врата, нали?

До ушите му достигна нов звук — стържене на нещо остро върху външната стена. По продължението на коридора, към вратата му.

Кевин стисна пистолета с две ръце, насочи го към вратата и се отпусна на земята. Ако Слейтър се появеше на входа, той щеше да го направи. Видя някаква тъмна фигура и започна да натиска спусъка.

Стърженето се приближаваше все повече, идваше все по-близо. И по-близо.

— Кевин-и-ин — прошепна гласът.

Господи, помогни ми! Съзнанието му се замъгли.

Повали го, Кевин. Гласът на Дженифър отекна в главата му. Пръсни главата на негодника!

Той едва успяваше да види пистолета, за да се прицели, но смяташе, че ще успее да го насочи в нужната посока. А човекът, който влезеше в стаята, нямаше да може да го види, нали? Не и в тази

тъмнина. Кевин щеше да види само сянката му, но това си беше предимство.

Стърженето приближи вратата.

Капки пот се стичаха в очите на Кевин. Той затаи дъх.

Гласът на Сам се чу отдалеч.

— Кевин, не мърдай от мястото си! Чуваш ли ме?

Той не можеше да отговори.

— Остани на място.

Тя щеше да намери нещо, за да отвори вратата. Да разбие ключалката. Тухла, лост, пистолет. Пистолет! Тя имаше пистолет в чантата си. *Побързай!*

Шепотът отново се разнесе.

— Кеви-и-ин...

На прага изведнъж се появи тъмната фигура на мъж. Пръстът на Кевин се стегна върху спусъка. Ами ако... ами ако това не беше Слейтър? Ами ако беше някой скитник?

Фигурата не помръдваше, сякаш го гледаше втренчено. Ако помръднеше... ако дори мигнеше с очи, Кевин щеше да дръпне спусъка.

Кръвта пулсираше в главата му, сякаш в ушите му бяха инсталирани помпи, които се опитваха да я изтеглят навън. *С-с-ст! С-с-ст!* Единственото, което можеше да прави, е да трепери в мрака. Отново беше на единайсет, изправен пред момчето в мазето. Попаднал в капан. *Ще ти извадя очичките, смотаняк.*

Входната врата издрънча от удар с метален предмет. Сам!

Фигурата не помръдна.

Сега, Кевин! Сега! Преди да е побягнал. Дръпни спусъка!

Дрън!

— Защо ми е да правя нещо толкова безсмислено, като взривяването на някакъв стар склад? — разнесе се гласът на Слейтър. — Толкова се радвам отново да се изправя лице в лице с теб, Кевин. Мракът ми харесва, а на теб? Мислех да донеса свещи по случая, но така по ми харесва.

Стреляй! Стреляй, стреляй, СТРЕЛЯЙ!

— Всичко започна едва преди три дни, а вече ми омръзна. Край с упражненията. Довечера започваме истинската игра — каза Слейтър.

Откъм входната врата се разнесе звън от удар на стомана в стомана.

— До скоро.

Фигурата изчезна.

В този миг Кевин най-накрая успя да натисне спусъка. В стаята изригна ярка светлина, последвана от ужасяващ гръм. Той успя да забележи черното палто на Слейтър.

— А-а-а-а! — Кевин стреля отново. Трети път. Скочи на крака, хвърли се към вратата и изскочи в коридора. Вратата в дъното беше затворена. Мъжът беше изчезнал. Кевин беше заобиколен от тъмнина.

Обърна се, хвана се за парапета и започна да слиза по стълбите.

— Кевин!

Преди да успее да стигне до входната врата, тя се отвори с трясък и вътре нахлу ярка дневна светлина. Сам се дръпна встрани и той изскочи навън.

Сам държеше пистолет. Тя го погледна бързо, след което се завъртя рязко към вратата с вдигнат пистолет.

— Отиде си — изпъшка Кевин. — Отзад. През прозорец или някакъв друг изход.

— Чакай тук. — Сам изтича до ъгъла, надникна и след това изчезна.

Земята под краката му се люлееше. Той се вкопчи в един телефонен стълб и застина. Защо беше изчакал? С един изстрел можеше да сложи край на всичко, там, в онази стая. Но от друга страна нямаше никакво доказателство, че е бил Слейтър. Можеше да е някой идиот, който си играе...

Не, Слейтър беше. Със сигурност. Безхарактерен смотаняк такъв! *Остави го да си тръгне! Той стоеше пред теб, а ти скимтеше като кученце!* Кевин изпъшка и затвори вбесен очи.

Сам се появи отново трийсетина секунди по-късно.

— Изчезнал е.

— Допреди малко беше вътре! Сигурна ли си?

— Отзад има авариен изход със стълба. Вече може да е навсякъде. Съмнява ме, че се върти наоколо, за да изпълни номера си на бис. — Тя се обърна назад и се огледа преценяващо.

— Тук няма бомба, Сам. Искал е да се срещне с мен. Затова гатанката беше толкова лесна. Видях го.

Тя пристъпи към вратата, надникна вътре и щракна ключа за осветлението. Нищо не се случи.

— Как така се заключи вратата?

— Не знам. Влязох вътре и тя се затръшна зад гърба ми.

Тя отиде до вратата и огледа бравата.

— Притиснал е езичето с метална лайстна, завързана с канап...

— Тя проследи с поглед канапа.

— Какво има?

— Краят му се крие зад бюрото. Слейтър е бил тук долу, когато е затворил вратата.

Това му се стори абсурдно.

— Във фойето?

— Да, така мисля. Канапът е скрит много добре, но той е бил тук. Не искам да залича евентуални отпечатъци — трябва ни светлина.

— Тя се върна назад и извади телефона си. — Сигурен ли си, че е бил той?

— Заговори ме. Застана точно там и ме попита защо смятам, че му е притрябвало да взривява изоставена сграда. — Краката на Кевин изведнъж омекнаха. Той приседна на бордюра. В дясната си ръка все още държеше пистолета.

Сам го видя.

— Това ли намери тази сутрин при разходката си из квартала?

Кевин остави пистолета на земята.

— Извинявай. Просто не можех да го оставя да си играе с мен.

Тя кимна.

— Прибери го обратно в багажника или там, където го беше скрил, и моля те, не го използвай отново.

— Аз стрелях по него. Дали съм го улучил?

— Не видях никакви кървави следи. Но те ще намерят следи от изстрелите. — Тя замълча. — Може да поискат да им предадеш пистолета. Предполагам, че не е законен.

Той поклати глава.

— Просто го махни оттук, преди да пристигнат останалите. Аз ще говоря с Дженифър.

— Останалите?

Тя погледна часовника си.

— Време е тя да поеме нещата. Трябва да си хвана самолета.

18.

Бомба нямаше и Слейтър се беше срещнал с мишената си четирийсет минути по-рано. Бяха отгатнали първата гатанка преди крайния срок, но убиецът пак ги изпревари. Беше успял да осъществи контакт с Кевин и да избяга без следа.

Докато чакаше таксито си, Сам се обади на Дженифър и ѝ разказа всичко с подробности. Въпреки това нещо я притесняваше — тя дори нямаше желание да се обажда на Дженифър, но каза, че не вижда друг избор. От всички представители на правоохранителните органи тя бе единствената, на които можеше да се довери. Никакви ченгета, докато не минат определените деветдесет минути; това бе единственото, за което настоя.

Дженифър щеше да пристигне заедно с екипа от ФБР, за да започне разследването. Дано Сам успееше да си хване самолета; Кевин изпрати с поглед таксито, което се отдалечи бързо по улицата и зави зад ъгъла.

Да, наистина, те бяха отгатнали гатанката. А така ли беше? Би трябвало да въздъхне с облекчение — беше се изправил лице в лице с един ненормален убиец и беше оцелял. Беше го прогонил с няколко изстрела. Така да се каже.

Но въпреки това продължаваше да се чувства като хванат в капан. Трябваше да се съгласи със Сам; нещо не беше наред.

Каква беше тази среща в Хюстън, която беше толкова важна за нея? И защо се беше разбързала толкова? Тя знаеше, че Гатанката е тук. Какво толкова имаше в Хюстън?

И защо просто не му кажеше за какво става дума? Лонг Бийч беше тероризиран от човека, когото медиите наричаха Гатанката, а Сам се отплесваше към някакъв друг град. В това нямаше никакъв смисъл.

Някаква черна кола сви по улицата и тръгна към него. Дженифър.

Заедно с нея слязоха и двама агенти, единият с изваден пистолет, и двамата с фенерчета в ръце. Дженифър бързо им нареди нещо; единият заобиколи сградата отзад, другият тръгна към входната врата,

която все още зееше отворена и с разбита каса. Сам я беше разбила с крик.

Дженифър се приближи до него, облечена в син костюм и развяваща се от топлия бриз коса.

— Добре ли си? — попита тя, преминавайки на „ти“. После погледна към склада и за един кратък миг Кевин си помисли, че го е попитала просто от учтивост — интересът ѝ всъщност беше насочен към онова, което се криеше зад вратата. Новото местопрестъпление. Както всички останали, и тя обичаше местопрестъпленията. Така и трябваше — местопрестъплението щеше да ги отведе до престъпника, който в случая беше Слейтър.

Тя отново се обърна към него.

— Добре съм, предполагам — отвърна той.

Тя се приближи и го погледна в очите.

— Мислех, че се разбираме добре.

Той прокара пръсти през косата си.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че сме на една и съща страна. Имам предвид да ми казваш всичко, или може би вчерашният ни разговор те е оставил с други впечатления?

Той изведнъж се почувства като глупав ученик, изправен пред директора в кабинета му.

— Разбира се, че сме на една и съща страна.

— Тогава ми обещавай, че ще останеш жив. Няма да изчезваш никъде, освен ако не се договорим да го направиш. Всъщност няма да правиш *нищо*, освен ако не се разберем за това предварително. Не мога да се справя без теб и определено не ми се иска да изпълняваш нарежданията на някой друг.

Кевин чувства необяснима мъка. Усети бучка в гърлото си, сякаш всеки момент щеше да заплаче точно там, пред нея. Отново. Няма такова унижение.

— Съжалявам. Сам ме посъветва...

— Не ме интересува какво ти е казала Сам. Ти си моя отговорност, не нейна. Бог ми е свидетел, че имам нужда от помощ, но ти ще слушаш мен, а не Сам. Независимо чия е идеята, ще говориш първо с мен. Ясно ли е?

— Да.

Тя въздъхна и затвори за миг очи.

— И така, какво те посъветва Сам?

— Да правя каквото ми кажеш.

Дженифър примигна.

— Права е. — Тя погледна към склада. — Аз също искам да пипна този негодник. А ти си най-добрият ни шанс... — Гласът ѝ секна.

— Знам. Имате нужда от мен, за да го хванете. На кого му пука какво ще се случи с Кевин, след като измъкнем от него всичко, от което се нуждаем, нали така?

Тя то гледаше втренчено; той не беше сигурен дали е ядосана, или смутена. Лицето ѝ омекна.

— Не, не е така. Съжалявам, че трябва да преживееш този ад, Кевин. Не мога да разбера защо невинните хора трябва да страдат и колкото и да се опитвам, не мога да променя това. — Тя го погледна в очите. — Не исках да се държа толкова рязко. Просто... Няма да му позволя да се добере до теб. Той уби брат ми, забрави ли? Изгубих Рой, но няма да изгубя теб.

Изведнъж Кевин разбра. Това обясняваше гнева ѝ. Както и някои други неща.

— И да, всъщност наистина имам нужда от теб — каза тя. — Ти си единствената ни надежда да разгадаем този ненормален тип, който върви по петите ти.

Кевин се чувстваше вече по-скоро като някой несръчен първокурсник, отколкото като ученик, извикан при директора. *Колко глупаво, Кевин. Глупаво, глупаво.*

— Съжалявам. Ужасно съжалявам.

— Извинението е прието. Само недей да бягаш отново, става ли?

— Обещавам. — Той вдигна глава и забеляза в очите ѝ същия онзи странен поглед, който беше виждал понякога в очите на Сам. Някаква смесица от загриженост и съпричастие. *Глупав, глупав Кевин.*

Дженифър наведе поглед и въздъхна дълбоко.

— И така. Ти го видя.

Той кимна.

Тя погледна към вратата.

— Той прогресира.

— Прогресира ли?

— Иска повече. Повече контакти, повече опасности. Развръзка.

— А защо просто не дойде при мен и не ме попита онова, което го интересува?

Тя протегна ръката си, в която държеше фенерче.

— Искаш ли да дойдеш с мен? Ще изчакаме хората ми да излязат — не искам да унищожа някоя улика. Знам, че си изтощен, но колкото по-бързо науча как е протекло всичко, толкова по-големи са шансовете ни да използваме получената информация.

Той кимна.

— Уведомихте ли полицията?

— Още не. Милтън като че ли не може да си държи устата затворена. Разбере ли, че сме те намерили, веднага ще се раздрънка пред медиите. Що се отнася до тях, нищо не се е случило. И без това всички сме напрегнати.

Тя погледна часовника си.

— Разполагаме с още осемнайсет минути от деветдесетте. Нещо не ми се връзва. Според нас ставаше дума за библиотека, а не за склад.

— Библиотека. *Кое иска да бъде напълнено, но винаги ще си остане празно?* Познанието.

— Да.

— Хм.

— Събрахме улики, това е важното. Записахме гласа му; знаем, че е бил в тази сграда; имаме основата. Имал е възможността да те нарани, но не го е направил. Сам ми каза, че си говорил с него. Трябва да знам точно какво ти каза.

— Основата? — попита Кевин. — Каква основа?

Един от агентите на ФБР се приближи до тях.

— Извинявай, просто исках да ти кажа, че оправихме осветлението. Беше развит бушонът.

— И няма никакви експлозиви?

— Нищо не можахме да намерим. Но има нещо, което бих искал да видиш.

Тя погледна Кевин.

— Веднага се връщам.

— Искаш ли да ти покажа какво се случи?

— Веднага, след като огледат терена. Нямаме нужда от излишни отпечатъци и следи. Изчакай ме тук. — Тя се забърза към вратата и

изчезна във вътрешността на склада.

Кевин пхна ръце в джобовете си и напипа мобилния телефон на Слейтър. Голям глупак беше, наистина. Може би Слейтър искаше от него да признае точно това. Кевин Парсън е глупак, човек, който не може да влезе в обществото по нормалния начин, защото през първите двайсет и три години от живота му леля му Белинда се е скъсвала да блъска интелекта му в някаква въображаема стена. Умът му беше безбожно осакатен.

Той отново погледна към сградата и в съзнанието му изникна образът на Дженифър, която влиза вътре. Сам беше права; тя го харесваше, нали?

Харесваше ли го? Как да разбере дали наистина го харесва? *Виждаш ли, Кевин. Така размишляват първокласните смотаняци. Те нямат никакъв срам. Озовават се изправени пред ножа на убиец и веднага се привързват към агентката от ФБР, която познават едва от три дни. Всъщност два, ако се махне денят когато избяга заедно със Сам, зашеметяващата агентка на КБР.*

Мобилният телефон завибрира в джоба му и той подскочи.

Всичко започваше отначало. Слейтър се обаждаше и това беше проблем, нали? Защо се обажда сега?

Телефонът извън за трети път, преди той да го вдигне.

— А... ало?

— А... ало? Звучиш като някой идиот, Кевин. Мисля, че ти казах никакви ченгета.

Кевин се обърна рязко към склада. Агентите бяха вътре. Значи там все пак имаше бомба, така ли?

— Ченгета ли? Не сме се обаждали в полицията. Мислех, че ФБР не е проблем.

— Ченгета, Кевин. Всичките са прасета. Прасета в хола. Гледам новините и там казаха, че полицаите знаят къде си. Може пък да преброя да три и да пръсна червата им в царството небесно.

— Ти каза никакви *ченгета*! — изкрещя Кевин. В склада имаше бомба и Дженифър беше вътре. Трябваше да я измъкне оттам. Той хукна към вратата. — Не сме викали полиция!

— Тичаш ли, Кевин? Бързо, измъкни ги оттам! Но не се приближавай твърде много. Бомбата може да избухне и вътрешностите ти ще бъдат намерени по стените редом с червата на останалите.

Кевин надникна през вратата.

— Навън! — изкрещя той. — Излизайте навън! Има бомба!

Той хукна към улицата.

— Прав си, има бомба — каза Слейтър. — Остават ти тринайсет минути, Кевин. Ако реша да не те наказвам. *Кое иска да бъде напълнено, но винаги ще си остане празно?*

Кевин спря изведнъж.

— Слейтър! Излез и се изправи срещу мен, ти...

Но Слейтър беше изчезнал. Кевин затвори телефона и се обърна към склада тъкмо навреме, за да види как Дженифър излиза навън, следвана от двамата агенти.

Тя видя физиономията му и спря.

— Какво има?

— Слейтър — отвърна с равен глас той.

— Слейтър се е обадил — каза Дженифър. Тя забърза към него. — Сбъркали сме, нали? Не е това мястото!

Кевин усети, че му се завива свят. Той притисна длани към слепоочията си и затвори очи.

— Мисли, Дженифър. Мисли! *Кое иска да бъде напълнено, но винаги ще си остане празно?* Той знаеше, че ще дойдем тук, затова е изчакал, но това не е мястото! Кое иска да бъде напълнено? Кое!

— Библиотеката — каза агентът на име Бил.

— Каза ли ти колко време ни остава? — попита Дженифър.

— Тринайсет минути. Каза, че може да я взриви по-рано, защото ченгетата са съобщили на пресата.

— Милтън — каза Дженифър. — Кълна се, че ще му извия врата. Бог да ни е на помощ. — Тя измъкна бележника от джоба си, отвори на плътно изписана страница и закрачи напред-назад. — 36933, какво се свързва с този номер...

— Референтен номер — избъбри Кевин.

— Но от коя библиотека? — попита Дженифър. — Сигурно има хиляди...

— Колежът по богословие — каза Кевин. — „Свети Августин“. Той ще взриви Мемориалната библиотека „Свети Августин“!

Те се спогледаха за миг и тримата агенти хукнаха към колата.

— Обади се на Милтън! — каза Бил. — Да евакуират библиотеката.

— Никакви ченгета — каза Дженифър. — Обади се в колежа.

— Ами ако не успеем да се свържем навреме с нужните хора? Трябва да изпратим отряд!

— Затова отиваме там. Кой е най-краткият път?

Кевин изтича до колата си, която беше паркирал от другата страна на улицата.

— По улица „Уилоу“. Карайте след мен.

Той седна зад волана, запали двигателя и потегли със свистене на гумите. Единайсет минути. Щяха ли да стигнат до библиотеката за единайсет минути? Зависеше от трафика. Но можеха ли да намерят бомба за единайсет минути?

През главата му мина ужасяваща мисъл. Дори ако успееш да стигнат до библиотеката, нямаше да имат време да я претърсят, без да рискуват да останат вътре по време на взрива. Щяха да разполагат с някакви си секунди и отново нямаше да знаят колко точно.

Колата беше едно. Автобусът беше по-зле. Но библиотеката — боже опази, ако грешаха!

— Ненормално копеле такова!

Те профучаха по улица „Уилоу“ надувайки клаксоните, без да обръщат внимание на светофарите. Това му ставаше навик. Той пресече пътя на един син корвет и сви в малка улица, за да избегне натоварения трафик. Дженифър го последва с голямата черна кола. Щеше да продължи по улица „Анахайм“ и да свие на изток.

Седем минути. Щяха да успеят. Сети се за пистолета в багажника. Тичането из библиотеката с пистолет в ръка нямаше да му донесе нищо, освен конфискация на придобитото с такъв труд оръжие. Оставаха му само три патрона. Един за корема на Слейтър, един за сърцето му и един за главата. *Бум, бум, бум. Ще пусна един куршум в черното ти сърце, лъжлива гад такава. Тази игра се играе от двама. Избрал си грешното хлапе, с което да се бъзикаш. Веднъж вече ти разкъравих носа; този път ще те затрия. На два метра под земята, където живеят червеите. От теб ми се гади, гади...*

Кевин видя белия седан на кръстовището в последния възможен момент. Скочи с цялата си тежест върху спирачките. Гумите заскърцаха, колата му се плъзна встрани, размина се на косъм със задницата на допотопния шевролет, и като по чудо той успя отново да

изправи волана. Стисна го здраво с две ръце и даде газ. Дженифър го последва.

Съсредоточи се! В момента не можеше по никакъв начин да попречи на Слейтър. Трябваше просто да стигне жив и здрав до библиотеката. Интересно как за последните три дни беше успял да развие такава злоба в себе си. *Ще пусна един куршум в черното ти сърце, лъжлива гад такава?* Това пък откъде дойде?

В мига, в който Кевин зърна сводестата стъклена фасада на Мемориалната библиотека „Свети Августин“, вече знаеше, че опитът на Дженифър да опразни сградата се е провалил. Един студент азиатец се разхождаше спокойно край входа, потънал в мислите си. Оставаха им три-четири минути. Може би.

Кевин превключи лоста на „паркинг“ още докато колата вървеше. Тя изхълца и спря. Той изскочи навън и хукна към входа. Дженифър го следваше по петите.

— Без паника, Кевин. Все още имаме време. Просто ги изкарай навън колкото се може по-бързо. Чуваш ли ме?

Той забави крачка. Дженифър го настигна и продължи напред.

— Колко учебни стаи има тук? — попита тя.

— Няколко на горния етаж. Има и в сутерена.

— Интерком?

— Има.

— Добре, покажи ми пътя до стаята, където се намира централата. Аз ще направя съобщение; ти опразни сутерена.

Кевин посочи стаята и хукна по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж. Колко време оставаше? Три минути?

— Навън! Всички навън! — Той хукна по коридора и влетя в първата стая. — Навън! Излизайте навън!

— Какво има, мой човек? — попита мързеливо някакъв мъж на средна възраст.

Кевин не можеше да се сети за някакъв по-успокояващ начин да съобщи новината.

— В сградата има бомба.

Мъжът го погледна втренчено и скочи на крака.

— Опразнете коридора! — извика Кевин, проправяйки си път към следващата стая. — Изкарайте всички навън!

По интеркома се разнесе напрегнатият глас на Дженифър.

— Аз съм агент от ФБР. Имаме причина да смятаме, че в библиотеката е заложена бомба. Евакуирайте сградата веднага и без паника. — Тя започна да повтаря съобщението, но в сутерена се разнесоха викове, които заглушиха гласа ѝ.

Затрополиха крака; надигнаха се гласове; настъпи паника. Може би така беше по-добре. И без това нямаха време да въвеждат ред.

Измина поне минута, преди Кевин да се убеди, че сутеренът е празен. Осъзнаваше, че се намира в опасност, но това беше неговата библиотека, неговото училище, неговата вина. Той стисна зъби, хукна към стълбите и едва когато стигна до средата им, се сети за склада. Вътре едва ли имаше някой. Освен ако...

Той се спря на четири стъпала преди края. Карл. Разсилният обичаше да работи със слушалки на ушите. Обичаше да се шегува, че има различни начини да си пълниш главата. Книгите бяха хубаво нещо, казваше той, но музиката е по-висша култура. Обикновено през почивките отиваше в склада.

Времето изтича, Кевин.

Той се обърна и побягна надолу. Складът се намиреше вдясно, в дъното на коридора. В сградата цареше пълна тишина, с изключение на неговите стъпки. Какво ли е усещането да попаднеш в експлозия? И къде беше поставил бомбата Слейтър?

Той отвори рязко вратата.

— Карл!

Разсилният стоеше пред купчина кашони, върху които беше залепен розов лист хартия с надпис „Нови книги“.

— Карл! Слава богу!

Карл му се усмихна, поклащайки глава в ритъма на музиката, която звучеше в ушите му. Кевин изтича до него и издърпа слушалките.

— Махай се отгук! Евакуират сградата. Побързай, човече! Побързо!

Очите на мъжа се разшириха.

Кевин го хвана за ръката и го затегли към вратата.

— Тичай! Всички други вече са навън!

— Какво има?

— Просто тичай!

Карл се затича.

Две минути. Вдясно имаше още един по-малък склад — Карл му беше казал, че вътре съхраняват канцеларски материали. Почти празен. Кевин скочи към вратата и я отвори.

Какво количество експлозив ще е необходимо, за да се взриви сграда с такива размери? Кевин гледаше към отговора на този въпрос. От вътрешността на пет кутии от обувки стърчаха черни кабели, които се събираха в някакъв уред, приличащ на радиотранзистор. Бомбата на Слейтър.

— Дженифър! — извика той. Обърна се към вратата и отново извика с всички сили. — Дженифър!

Гласът му отекна в празната сграда. Кевин прокара пръсти през косата си. Можеше ли да изнесе това нещо навън? Щеше да се взриви там, където се намираха всички. Трябва да го спреш! Но как? Той протегна ръка към кабелите, спря и се дръпна назад.

Ако ги дръпнеш, бомбата сигурно щеше да се взриви, нали?

Ще умреш, Кевин. Всеки момент щеше да избухне. Би могъл да я взриви по-рано.

— Кевин! — Писькът на Дженифър се разнесе от стълбите. — Кевин, за бога, отговори! Излизай навън!

Той излетя от склада. Беше го виждал стотици пъти във филмите — експлозията зад гърба му, огнени кълба, а героят се хвърля напред, измъквайки се на косъм от огнения ад.

Но това не беше филм. Това ставаше наистина — с него, в този момент.

— Кевин...

— Излизай навън! — извика той. — Бомбата е тук! — Изкачи първите четири стъпала, останалите ги премина по две наведнъж.

Дженифър стоеше до вратата и я придържаше с пребледняло лице.

— Какво си мислеше? — сопна му се тя. — Може да се взриви по-рано. Всички можехме да загинем.

Той изтича навън и се отправи към паркинга. Дженифър не изоставаше от него.

На стотина метра от тях се беше събраха голяма тълпа зяпачи.

— Изтеглете се назад! — извика тя, тичайки към тях. — Още по-назад! Отдръпнете...

Едно дълбоко глухо бум я накара да млъкне. Последва силен въздушен удар и трясък на натрошени стъкла. Земята се разтресе.

Дженифър хвана Кевин за кръста и го събори на земята. Двамата паднаха едновременно и се претърколиха встрани. Тя закри главата му с ръце.

— Не се надигай!

Няколко продължителни секунди той остана да лежи притихнал до нея. Над поляната се разнесоха викове. Дженифър се надигна леко и погледна назад. Краката ѝ затискаха неговите, а ръката ѝ се беше опряла върху гърба му. Кевин се извърна и също погледна назад.

Половината от Колежа по богословие представляваше димящи отломки. Другата половина се издигаше към небето, оголена, лишена от всички прозорци.

— Господи, Боже мой, помогни ни — прошепна Дженифър. — Той я взриви по-рано, нали? Ще убия Милтън.

Задъхан от тичането, Кевин се отпусна върху земята и зарови лице в тревата.

19.

Неделя

Ноц

Експлозията в библиотеката, която последва бомбата в автобуса, отново изкара Лонг Бийч на преден план. Всички новинарски емисии излъчваха и повтаряха кадрите от взривяването на сградата, направени от някакъв чевръст студент. Хеликоптери кръжаха над мястото, където някога се беше намирал богословският колеж и предаваха поразяващата картина към милионите зрители, залепнали за телевизорите си. Светът беше виждал подобно нещо и преди, и в главите на всички се въртеше един и същи въпрос: Тероризъм?

Но всички канали се надпреварваха да повтарят, че експлозията е просто дело на някакъв луд, познат единствено под псевдонима Гатанката. Като по чудо при взрива нямаше ранени; всъщност при никой от инцидентите нямаше пострадали. Въпреки това всички знаеха, че е само въпрос на време това да се случи. Той беше убил в Сакраменто; щеше да убие и в Лонг Бийч. Освен ако полицията не успееше да го спре. Освен ако нарочената му жертва Кевин Парсън не признае онова, което убиецът настояваше да чуе. Къде беше Кевин Парсън? За последно беше видян да излиза тичешком от сградата, заедно с една жена, която според някои свидетели е агент на ФБР. Дватамата се виждаха на клипа, заснет от студента. Зашеметяващи кадри.

След първата бомба Бюрото за алкохол, тютюн, оръжия и експлозиви се беше включило в разследването; сега пое всичко в свои ръце. Край сградата на библиотеката се събраха щатската полиция, местната полиция, шерифът и представители на още поне десетина служби.

Дженифър направи всичко възможно да държи Кевин по-далеч от дългите пипала на медиите. Тя избягваше Милтън, по простата причина че не беше сигурна дали ще успее да сдържи нервите си в негово присъствие. Едва не беше убил Кевин и много други хора, като

се беше разприказвал пред пресата. Ако преди присъствието му само я дразнеше, то сега тя кипеше от гняв, като го гледаше как снове напред-назад.

Но въпреки всичко той беше част от разследването и щом приключеше работата си с пресата, тя нямаше как да се отърве от него.

— Знаеше ли, че това ще се случи? — попита я троснато той.

— Не сега, Милтън.

Той я хвана за ръката и я дръпна настрани от зяпачите; стискаше я толкова силно, че я заболя.

— Била си тук. Което означава, че си знаела. От колко време знаеше?

— Пусни ме — изсъска тя.

Той пусна ръката ѝ, усмихна се и погледна над главата ѝ.

— Изразът „неизпълнение на задълженията“ говори ли ви нещо, агент Питърс?

— А думата „касапница“ говори ли ви нещо, детектив Милтън? Знаех, защото той искаше да разбере за това. Не ви казах за библиотеката, защото той заяви, че ако научите за бомбата, ще я изриви по-рано. Всъщност наистина я взриви по-рано, защото вие трябваше да обявите пред целия свят, че сме намерили Кевин. Извадихте голям късмет, че успяхме да се измъкнем навреме, иначе щяхте да разполагате с поне два трупа. Да не сте посмели да ме докоснете отново!

— Можехме да пратим синьори.

— Да не би в тукашния въздух да има нещо, което да ви вреди на слуха? Коя част от израза „той ни каза, че ще я взриви по-рано“ не успяхте да разберете с дебелия си глава? Едва не ни убихте!

— Вие представлявате заплаха за моя град и ако си мислите, че просто ще стоя отстрани и ще ви наблюдавам безучастно, жестоко се лъжете.

— А вие представлявате заплаха за Кевин. Отнесете въпроса до директора на Бюрото.

Той присви очи за миг, след което отново се усмихна.

— Това не е краят.

— Напротив. — Тя му обърна гръб. Ако не ги гледаше половината свят, щеше да го хване за вратовръзката и да я дръпне здраво. Трябваша ѝ трийсет секунди, за да го изхвърли от главата си.

Чакаха я много по-важни неща от този самовлюбен глупак. Но колкото и да ѝ се искаше, мисълта за Милтън не спираше да я човърка.

Вълнуваха я два въпроса. Първият бе дали някой е видял непознат човек да влиза в библиотеката през последните двайсет и четири часа. И вторият: дали някой е забелязал *Кевин* да влиза в библиотеката през последните двайсет и четири часа. Саманта беше подхвърлила въпроса за участието на Кевин и макар Дженифър да смяташе тази идея за абсурдна, този въпрос повдигна и други. Теорията на Саманта, че някой вътрешен човек може би е свързан със Слейтър, силно я притесняваше.

Гатанката непрекъснато им се изплъзваше. Последните три дни не бяха изключение. Сам беше в Тексас, по следите на нещо обещаващо. Несъмнено щеше да се появи на следващия ден с танцова стъпка и нова теория, която да ги върне в самото начало. Всъщност агентката от КБР беше започнала да ѝ допада, но юрисдикцията имаше странния навик да разваля и най-добрите отношения.

Оказа се, че никой не е виждал непознати хора в библиотеката. И никой не беше виждал Кевин. Рецепционистката в приемната щеше да си го спомни — той често посещаваше библиотеката. Като се изключи заобикалянето на охранителната система, за което нямаше никакви доказателства, вероятността някой да влезе незабелязано в библиотеката беше съвсем малка. Карл беше влизал предишния ден сутринта в малкия склад и не беше видял никаква бомба, което означаваше, че Слейтър е успял да я постави след това — или през нощта, или под носовете им, без да го разпознаят. Но как?

Един час след експлозията Дженифър седеше срещу Кевин в малък китайски ресторант и се опитваше да го разведри с неангажиращ разговор, докато похапваха. Но никой от тях не беше добър в празните приказки.

Към девет часа се върнаха в склада, този път въоръжени с мощни халогенни фенери, които осветиха вътрешността му като футболен стадион. Кевин вървеше редом с нея. Но вече беше твърде късно и той едва не заспиваше прав. За разлика от библиотеката, в склада цареше пълна тишина. Никаква полиция, нито БАТО, само ФБР.

Тя не си беше направила труда да разкаже на Милтън за инцидента в склада. Щеше да му съобщи след като приключи с огледа. Беше обяснила ситуацията на Франк и той най-накрая прие доводите ѝ,

макар да не остана доволен. Толкова хора му висяха на главата. Губернаторът искаше от него резултати. Вашингтон също започваше да го притиска. Времето изтичаше. Ако избухнеше още една бомба, може би щеше да ѝ отнеме случая.

Тя погледна към Кевин, който се беше облегал със затворени очи на стената зад бюрото в приемната. После влезе в малката стая, в която събираха уликите, преди да ги отнесат в лабораторията за изследване. При други обстоятелства сигурно щеше да остане в кабинета си, но там Милтън щеше да ѝ диша във врата. Освен това складът имаше предимството да се намира близо до местопрестъплението, затова Галахър беше донесъл всичко необходимо от микробуса и си беше направил временна лаборатория.

— Намери ли нещо, Бил?

Галахър облегна лакти върху плана на склада, върху който усърдно нанасяше всички намерени отпечатъци от стъпки.

— Единственото, което мога да ти кажа е, че Слейтър е влязъл и излязъл през аварийния изход. Намерихме отпечатъци, които сочеха влизане и излизане, и това подкрепя показанията. Разходил се е десетина пъти нагоре-надолу по коридора в очакване Кевин да се появи, слизал е по стълбите поне два пъти, монтирал е капана си и накрая се озовал в стаята на горния етаж. — Той почука с пръст по стаята, която се намираше в съседство със скривалището на Кевин.

— Как е заключил вратата? Затворил я е посредством канапа, но Сам ми каза, че е била отключена, когато са пристигнали.

— Можем само да предполагаме, че я е блокирал по някакъв начин. Възможно е след силен удар езичето да изскочи.

— Твърде е несигурно — каза Дженифър. — Значи е влязъл и излязъл през аварийния изход. Кевин влиза и излиза през входната врата. Какво ще кажеш за самите отпечатъци?

— След като прегледахме всичко, се установи, че има само четири ясни отпечатъка, на които направихме отливки и ги снимахме. Проблемът е, че всичките са от коридора и стълбите, където са стъпвали и Кевин, и Слейтър. Един и същи размер. Подобни форми. Приличат на обувките, които носи Кевин — визуално е невъзможно да се определи кои на кого са. Ще трябва да изчакаме анализа от лабораторията.

Дженифър прегледа доклада му. Сам не беше влизала в сградата, което беше добре. Но освен това не беше виждала Слейтър да влиза или да излиза.

— Ами записът? — Галахър вече беше прехвърлил гласа на касета, която беше поставил в малкия рекордер на масата.

— Отново ще се наложи да изчакаме анализа от лабораторията, но на мен ми се струва доста чист. Това е първият запис от хотелската стая. — Той натисна бутона за проиграване. От говорителя се разнесоха два гласа. Слейтър и Саманта.

— *Така е по-добре, не мислиш ли? Играта няма да трае вечно; защо междувременно не я направим по-интересна?*

Нисък и дрезгав глас. Задъхан. Слейтър.

— *Че какво ѝ е хубавото на игра, която не можеш да изгубиш? Така не доказваш нищо.*

Тя разпозна гласа на Сам. Касетата се извъртя до края на разговора и изключи.

— Това е вторият запис, който е направен докато бяхме тук по-рано тази вечер. — Галахър го пусна. Този път разговаряха Кевин и Слейтър.

Кевин: *А... ало?*

Слейтър: *А... ало? Звучиш като някой идиот, Кевин. Мисля, че ти казах никакви ченгета.*

Записите бяха чисти и ясни. Дженифър кимна.

— Отнеси ги веднага в лабораторията, заедно с отпечатъците. Някакви новини за татуировката или кръвта от пода в склада?

— Кръвта е твърде стара, за да се определи нещо друго освен кръвната група. Дори това се оказва доста трудно. Двайсет години са си доста време.

— Значи е от двайсет години?

— Приблизително от седемнайсет до двайсет. Отговаря на признанието му.

— А кръвната група?

— Трудно им е да я определят. От друга страна, успяхме да постигнем нещо с татуировката. Един татуист в Хюстън твърди, че при тях от време на време идвал едър русоляв мъж. Имал същата татуировка, каквато описа Кевин. Според него никога никъде другаде не е виждал подобна. — Галахър се усмихна леко. — Докладът дойде

преди около час. Няма точен адрес, но татуистът твърди, че мъжът е бил при тях миналия вторник около десет часа.

— В Хюстън? — Точно там беше отишла Сам. — Слейтър е бил в Хюстън миналата седмица? Нещо не ми се връзва.

— Хюстън ли? — обади се Кевин зад гърба ѝ. Те се извърнаха и го видяха да стои на вратата. Той влезе в склада. — Намерили сте нещо в Хюстън?

— Татуировката...

— Да, чух. Но... как така Слейтър се е озовал в Хюстън?

— С тричасов полет или целодневен път с кола — каза Галахър. — Възможно е да пътува дотам и обратно.

Кевин се намръщи.

— Имал е татуировка на нож? Ами ако той се окаже момчето, а не Слейтър или Гатанката? Хващате го и той разбира за мен, къде живее. Само това ми трябва, още един ненормалник.

— Освен ако той тип не живее в пещера — каза Галахър, — той вече е чул признанието и е видял лицето ти по телевизията. Има вероятност той да е Слейтър. А вероятността Слейтър да е момчето е още по-голяма. Значи имаме мъж, който те заплашва, но по никакъв начин не признава, че е момчето; момче, което има причина да те заплашва и притежава уникална татуировка. А сега се появява и мъж, който има същата татуировка. Разбирам, че връзката може и да е косвена, но на мен ми звучи твърде правдоподобна. И за по-малко сме арестували хора.

— А достатъчно ли е да го вкарате в затвора?

— В никакъв случай. Тук вече са необходими доказателства. Щом задържим заподозрения, пресяваме събраните доказателства. Имаме гласа на Слейтър, записан на касета. Имаме отпечатащи от стъпките му. Имаме няколко бомби, които са сглобени някъде. Имаме шест микрофона — всичко това събрано за три дни. За подобни случаи това е голям късмет. Аз бих казал, че Слейтър става небрежен.

Днес повече от вчера.

— Или поне ускорява темпото — каза Дженифър. — Като че ли не го притеснява вероятността да го заловим. Което не е много добре.

— Защо? — попита Кевин.

Тя погледна към изпитото му лице. От рошавата му коса стърчаха късчета трева, останали от поляната пред библиотеката.

Сините му очи изглеждаха повече отчаяни, отколкото пленителни. Вече не потупваше толкова често с крак, нито пък прокарваше пръсти през косата си. Човекът имаше нужда от почивка.

— Въз основа на профила му стигам до извода, че той се приближава до целта си.

— Която е?

Дженифър погледна Галахър.

— Добра работа, Бил. Защо не събереш всичко и не се обадиш на местните? — Тя хвана Кевин за ръката и го поведе навън. — Нека да се поразходим малко.

Двете улични лампи, които се намираха най-близо до склада, бяха или изгорели, или изключени, за да се пести електричество. Над Лонг Бийч повяваше хладен океански бриз. Тя беше съблякла сакото си и носеше златиста блуза без ръкави и черна пола — но в този час беше доста хладничко, всъщност.

Дженифър скръсти ръце на гърдите си.

— Добре ли си?

— Изморен съм.

— Няма нищо по-добро от хладния нощен въздух, което да ти проясни главата. Насам. — Тя го поведе към аварийния изход отзад.

— И така, каква е целта на Слейтър? — попита отново Кевин, пъхнал ръце в джобовете си.

— Ами, всъщност това е проблемът. Размишлявах доста върху това. На пръв поглед изглежда елементарна: той иска да те тероризира. Хора като Слейтър вършат подобни неща поради различни причини, обикновено за да задоволят някакви свои извратени нужди, появили се през годините, но почти без изключение всички те избират слаби жертви. Целта им е тяхната нужда, а не жертвата.

— В това има смисъл. А Слейтър е различен?

— Така мисля. Фокусира се е не толкова върху нуждата си, колкото върху теб. Имам предвид точно теб.

— Не съм сигурен, че разбирам.

— Вземи типичния сериен престъпник. Да речем, че е някой пироман, който подпалва къщи. Него не го интересува чия е къщата, стига да отговаря на нуждите му. Той иска да види как пламъците поглъщат сградата — това го въодушевява и му дава усещане за невероятно могъщество. Къщата е важна — трябва да е с определени

размери, може би определен стил, вероятно олицетворение на богатство. По същия начин изнасилвачът търси жени, които смята за привлекателни. Но той се е фокусирал върху нуждата си, а не върху жертвата. Жертвите му са до голяма степен случайно подбрани.

— И според теб Слейтър не ме е избрал заради това, което мога да му причиня, а заради онова, което той може да ми причини. Както е постъпил при брат ти.

— Може би. Но сега нещата се развиват по-различно от убийството на Рой. Гатанката задоволи жаждата си за кръв като уби Рой и го направи бързо. Слейтър си играе с теб вече трети ден. Започвам да се съмнявам в първоначалното ни предположение, че Слейтър и Гатанката са един и същ човек. — Гатанката като че ли не познаваше жертвите си, с изключение на Рой, когото беше избрал заради нея. Тя потърка зиморничаво ръцете си.

— Освен ако всичко това не е прикритие за истинските му занимания. Освен ако от самото начало целта му не е била да си отмъсти за онова, което му сторих.

— Това е най-очевидното предположение. Но вече не съм съвсем сигурна. Отмъщението ми се струва твърде елементарна причина. Ако предположим, че Слейтър наистина е момчето, което си заключил, през годините той би намерил хиляди възможности да си отмъсти. Най-логичната му цел би била да те нарани или убие. Според мен Слейтър не възнамерява да те убива. Поне не скоро. Мисля, че иска да те промени. Исква да насочва действията ти по някакъв начин. Според мен играта не е средството; тя е основната му цел.

— Но това е истинска лудост! — Кевин спря и зарови ръце в косата си. — Какво толкова намира в мен? Кой? Кой би искал... да насочва действията ми?

— Знам, че все още не се връзва съвсем, но колкото по-скоро открием истинската мотивация на Слейтър, толкова по-големи са шансовете ни да те измъкнем от тази каша.

Те стигнаха до аварийния изход. Стълбата стигаше до втория етаж и свършваше под един прозорец. Дженифър въздъхна и се облегна на ламаринената стена.

— С две думи: ако съм права, то единственият начин да разбере истинските мотиви на Слейтър е да разбере теб, Кевин. Трябва да науча повече неща за теб.

Той крачеше напред-назад, вперил поглед в бетона, заровил ръце в косата си.

— Искам да знам всичко за къщата — каза тя.

— Няма какво да се знае за нея — отвърна той.

— Защо не ме оставиш сама да преценя?

— Не мога да говоря за къщата!

— Знам, че не можеш, но това може да ни донесе най-добрите улики. Знам, че ти е трудно...

— Според мен нямаш никаква представа! Не си израснала там!

— Той крачеше напред-назад и трескаво пригладдаше косата си, след което разпери ръце настрани. — Смяташ, че всичко това означава нещо? Смяташ, че това е реално? Група мравки обикаля земното кълбо и крие тайните си в тъмни тунели? *Всички* ние си имаме своите тайни. Кой би могъл да каже, че моите са свързани с нещо? Защо останалите мравки не използват от тунелите си и не разкриват собствените си грехове пред света?

Кевин постепенно се разкриваше и Дженифър очакваше точно това от него. Не защото смяташе да се възползва от признанията му, а защото ако се надяваше да му помогне, трябваше да научи тайните му.

А тя искаше да му помогне. Днес дори повече от вчера; щеше да го иска дори ако Слейтър не беше убил брат й.

— Прав си — каза тя. — Всички ние сме низвергнати, както обичаше да казва нашият пастор. Твоят грях не ме интересува. Ако не си забравил, аз дори се противопоставях на изповедта ти. Интересувах ме ти, Кевин.

— А кой съм аз? — Той беше отчаян. — А? Отговори ми на този въпрос. Кой съм аз? Коя си ти? Кой са всички? Ние се познаваме по делата ни! Ние се познаваме по тайните ни! Аз съм моя грях! Ти искаш да ме опознаеш, значи трябва да научиш греха ми. Това ли искаш? Да стоваря всичките си малки мръсни тайни на масата, за да можеш ти да им направиш дисекция и да опознаеш Кевин, нещастната измъчена душа?

— Нямах предвид това.

— Все едно си го имала, защото е истина! Защо точно аз трябва да се разкривам пред всички, когато пасторът, който живее до нас, също има много противни тайни? А? И ако искаме да го опознаем, то трябва да научим тайните му, така ли?

— Престани! — Дженифър се изненада от гнева, който вложи в думата. — Ти *не* си твоя грях! Кой ти го внуши? Леля ти Белинда? Виждала съм те, Кевин. Ти ме попита какъв профил съм ти направила. Добре, сега ще бъда малко по-точна. Ти си един от най-милите, най-деликатни, най-интересни, най-привлекателни мъже, които познавам. Това си ти. И не обиждай интелигентността ми или женската ми интуиция, като пренебрегнеш мнението ми. — Тя си пое дълбоко дъх и продължи: — Не знам какви са намеренията на Слейтър и какви са причините му, но ти гарантирам, че постъпваш точно така, както би искал той. Веднъж успя да се измъкнеш от капана. Не се връщай обратно там.

По погледа му тя разбра, че е права. Слейтър се опитваше да го върне обратно в миналото и тази мисъл го ужасяваше до такава степен, че той се свиваше психически. Кое то помагаше на Слейтър да постигне целта си. Щеше да вкара Кевин обратно в капана на миналото му.

Кевин я погледна зашеметен. В този миг тя осъзна, че не само го харесва, а и силно се интересува от него. Това не ѝ влизаше в работата; тя дори не *искаше* да се интересува от него, не и по този начин. Симпатията ѝ беше изплувала на повърхността непоискана. Потиснатите винаги я бяха привличали. Слабото ѝ място бяха наранените мъже. И сега в слабото ѝ място беше попаднал Кевин.

Но тя не го усещаше като слабост. Всъщност го намираще за привлекателен, с неговата разчорлена коса и очарователна усмивка. И тези очи... Това не беше съчувствие, нали?

Тя затвори очи и преглътна. *Боже опази, Дженифър. Но пък кога за последно излиза на среща с мъж? Преди две години? Онзи селяк от Арканзас, който бе от сой, както се изрази мама?* Дотогава не беше познавала истинското значение на думата отегчение. Би предпочела някой мъж с оформена на катинарче брадичка, който кара Харли и примигва често-често.

Дженифър отвори очи. Кевин седеше по турски на бетона, с лакти върху коленете, облегал чело върху дланите си. Този мъж не спираше да я изненадва.

— Извинявай, не знам откъде ми дойде всичко това — каза тя. Той повдигна глава, затвори очи и си пое дълбоко дъх.

— Моля те, не ми се извинявай. Това беше най-милото нещо, което съм чувал от доста време. — Очите му рязко се отвориха, сякаш едва сега бе чул гласа си. — Може би думата *най-мило* не е съвсем подходяща. Беше... Мисля, че си права. Той се опитва да ме върне назад, нали? Това е целта му. Но кой е той? Белинда?

Дженифър седна до него и подгъна крака. Полата ѝ не беше особено удобна за тази поза, но не ѝ пукаше.

— Трябва да ти кажа нещо, Кевин. Но не искам да те тревожа.

Той се извърна към нея.

— Ходила си в къщата, нали?

— Да. Тази сутрин. Нужни ми бяха няколко заплашителни думи, за да накарам Белинда да ме пусне вътре, но разгледах мястото и се запознах с Юджийн и Боб.

Кевин отново наведе глава.

— Знам, че ти е трудно, но искам да знам какво се е случило в тази къща. Напълно е възможно Слейтър да е някой, нает от Белинда. Това би съвпаднало с профила. Тя иска да те промени. Но без да знам цялата история, не мога да продължа напред.

— Искаш от мен да ти разкажа нещо, което не е известно на никого. Не защото е толкова ужасно — знам, че не съм единственият, който е трябвало да преодолее някои препятствия. Но то е мъртво и погребано. Нима искаш отново да го съживя? Слейтър не се ли опитва да направи същото?

— Аз не съм Слейтър. И честно казано, на мен не ми се струва мъртво и погребано.

— Наистина ли вярваш, че тази игра е свързана с миналото ми?

Тя кимна.

— Според мен целта на Слейтър е свързана с миналото ти, да.

Кевин не каза нищо. Мълчанието се проточи и Дженифър се премести до него, усещайки напрежението му, чувайки тежкото му дишане. Запита се дали ще е уместно да сложи ръка върху неговата, но веднага реши, че не е.

Изведнъж той изстена и се олюля.

— Мисля, че не мога да го направя.

— Не можеш да убиеш дракона, без да го примамим навън от дупката му. Искам да ти помогна, Кевин. Искам да знам.

Известно време той просто продължи да се полюлява. След това застина на място и дишането му се забави. Може би преживя твърде много за кратко време. През последните три дни върху главата му се стовариха повече проблеми, отколкото човек би могъл да понесе, а тя го изправяше пред нови. Той имаше нужда от сън. Но времето ѝ изтичаше. Слейтър качваше залога.

Тъкмо смяташе да предложи да си починат добре и да обсъдят всичко на сутринта, когато Кевин вдигна глава към тъмното небе.

— Според мен намеренията на Белинда не бяха лоши — заговори той с мек, монотонен глас. — Тя просто търсеше другарче в игрите за Боб. Когато ме осиновиха, той беше на осем години; аз бях на една. Но Боб беше бавноразвиващ се, а аз не бях и Белинда не можеше да приеме това.

Той млъкна и си пое дълбоко дъх. Дженифър се размърда и се облегна на ръката си, за да може да вижда по-добре лицето му. Очите му бяха затворени.

— Разкажи ми за Белинда.

— Не знам каква е историята ѝ, но тя създава своя собствена реалност. Всъщност всички ние го правим, но Белинда познава само крайностите. Тя решава коя част от света е истинска и коя не е. Ако нещо не е реално, тя прави така, че да изчезне. Манипулира всички около нея, за да си създаде една приемлива реалност.

Той млъкна. Дженифър изчака цели трийсет секунди, преди отново да го подтикне да говори.

— Разкажи ми какво е да си син на Белинда.

— Все още не знам, защото съм много малък, но мама не иска да съм по-умен от брат ми. Затова решава да ме направи и мен бавноразвиващ се, защото вече се е опитала да направи Боб по-умен и не е успяла.

Нова пауза. Той сменяше времената, потапяше се в миналото. Дженифър усети как стомахът ѝ се свива.

— Как го прави? Причинява ли ти болка?

— Не. В света на Белинда боят и болката са зло. Тя не ме пуска навън, защото светът отвъд стените на къщата не е истински. Единственият истински свят е онзи, който е създала вътре. Тя е Принцесата. Тя иска да чета, за да може да промени съзнанието ми посредством нещата, които чета, но изрязва части от тях и ме кара да

чета само онова, което според нея е истинско. Аз съм на девет, когато разбирам, че има животни, които се казват котки, защото според Принцесата котките са зли. Дори не знаех какво е зло, докато не станах на единайсет. За мен съществува само истинско и неистинско. Всичко истинско е добро и всичко добро произлиза от Принцесата. Аз не правя нищо лошо; правя само неща, които не са истински. Тя прогонва неистинските неща от мен, като ме кара да ги изгладувам. Никога не ме наказва; само ми помага.

— Когато направиш нещо неистинско, как те наказва?

Той се поколеба.

— Заклучва ме в стаята ми, за да уча за истинския свят или ме кара да спя, за да забравя неистинския. Не ми дава храна и вода. Така се обучават животните, казва тя, а ние сме най-добрите животни. Спомням си първия път, когато го напрани, защото се обърках. Бях на четири. Брат ми и аз играем на слуги, сгъваме салфетките на Принцесата. Не спираме да ги сгъваме, докато не станат идеални. Понякога ни отнема по цял ден. Нямаме играчки, защото играчките не са истински. Боб ме пита какво е едно плюс едно, защото иска да ми даде две салфетки, а не знае как да ги нарече. Казвам му, че според мен едно плюс едно е две и Принцесата ме чува. Заклучва ме в стаята ми за два дни. Две салфетки, два дни. Щом Боб не знае да смята, аз също не трябва да знам, защото не е истинско. Иска да съм същият глупак като Боб.

В съзнанието на Дженифър се появи образът на Белинда, която седи под купчина подредени вестници, и тя потрепери.

Кевин въздъхна и отново смени времената.

— Никога не ме е прегръщала. Докосваше ме само случайно. Понякога изкарвах без храна дни наред. Веднъж даже цяла седмица. Понякога не носехме дрехи, защото вършехме неистински неща. Тя лишаваше и двамата ни от нещата, които според нея щяха да ни научат на нещо. Най-вече мен, защото Боб беше бавноразвиващ се и не правеше много неща, които не бяха истински. Никакво училище. Никакви игри. Понякога не говорехме в продължение на дни. Понякога ме караше да оставам в леглото по цял ден. Друг път ме караше да сядам във ваната, пълна със студена вода, за да не мога да спя. Никога не я питах защо, тъй като това не беше истинско. Принцесата беше истинска и когато решише да прави нещо, всичко останало ставаше

неистинско и за него не можеше да се говори. Не можехме да задаваме въпроси. Дори когато бяха свързани с истинските неща, защото така поставяхме под въпрос истинността им, което не беше истинско.

Дженифър попълни празнотите. Тормозът не е бил точно физически, дори не емоционален, макар да е имало по малко и от двете. Бил е предимно физиологически. Тя гледаше как гърдите на Кевин се повдигат и се спускат. Отчаяно копнееше да го докосне. Виждаше момчето, което седи във ваната със студена вода, треперещо в мрака, опитващо се да разбере този ужасен свят, който беше научено да приема като добър.

Тя преглътна сълзите си. *Кевин, скъпи Кевин, толкова съжалявам!* Протегна ръка и я постави върху неговата. Що за човек би сторил толкова ужасни неща на едно малко момче? Сигурно имаше още подробности, истории, достатъчни за написването на цяла книга, която да се изучава във всички университети. Но тя не искаше да слуша повече. Само ако можеше да прогони всички тези спомени. Сигурно щеше да успее да спре Слейтър, но Кевин щеше да живее с миналото си до последния си дъх.

В съзнанието ѝ проблесна абсурдна картина — тя лежи до него, притиснала го в прегръдките си.

Изведнъж Кевин изстена и се засмя.

— Тя е извратена побъркана жена.

Дженифър се прокашля.

— Съгласна съм.

— Но знаеш ли какво?

— Какво?

— След като ти разказах всичко това се почувствах... добре. На никой друг не съм го разказвал.

— Дори и на Саманта?

— Да.

— Понякога, когато говорим за тормоза, който сме изпитали, това ни помага да го преодолеем. Склонни сме да го крием и това е разбираемо. Радвам се, че ми разказа. Ти нямаш вина за нищо, Кевин. Това не е твоят грях.

Той се изправи. Погледът му се беше прояснил.

— Права си. Старата коза правеше всичко възможно, за да ми пречи да се развивам.

— Кога за пръв път осъзна, че светът на Белинда не е единствен?

— Когато срещнах Саманта. Една нощ тя се появи пред прозореца ми и ми помогна да се измъкна навън. Но аз бях попаднал в капан. Умствено, имам предвид. Дълго време не можех да приема, че Белинда въобще не е любящата принцеса. Когато Саманта отиде да учи право, ме умоляваше да замина с нея. Или поне да се махна подалеч от Белинда, но аз не можех. Едва когато станах на двайсет и три най-накрая събрах смелост да напусна. Белинда подлудя.

— И всичко това успя да го постигнеш за пет години?

Той кимна и се усмихна.

— Оказа се, че съм доста умен. Отне ми само година да се подготвя за матура и четири години, за да се дипломирам в колежа.

Дженифър си даде сметка, че го третира като пациент, задавайки му тези кратки, сондиращи въпроси, но като че ли той имаше нужда точно от това.

— И тогава реши да станеш свещеник — каза тя.

— Дълга история. Предполагам, че заради странното ми минало въпросът за доброто и злото винаги ме е очаровал. Което естествено ме насочи към църквата. Моралът се превърна в нещо като мания за мен. Стигнах до извода, че бих могъл да прекарам живота си като разкривам на една малка част от света пътя към истинската доброта.

— Като противоположност на кое?

— На фалшивата реалност, която сами си създаваме. Моята достигаше до крайности, но не след дълго установих, че повечето хора живеят в свой измислен свят. Който всъщност не се различава особено от този на Белинда.

— Много си наблюдателен. — Тя се усмихна. — Понякога се чудя какви са моите заблуди. Вярата ти лична ли е?

Той сви рамене.

— Не съм сигурен. Църквата е система, носител. Не мога да кажа, че познавам лично Бог, не. Но вярата ми в него е достатъчно искрена. Без един абсолютен, морален Бог не може да съществува истински морал. Това е най-очевидният аргумент в полза на съществуването на Бог.

— Аз съм възпитана в католическата вяра — каза тя. — Но така и не успях да я разбера.

— Хм, не казвай това на отец Стронг, но аз също не я разбирам съвсем.

Седейки до него само няколко минути след изповедта му, Дженифър просто не можеше да мисли за Кевин в контекста на неговата младост. Той изглеждаше толкова нормален.

Мъжът поклати глава.

— Невероятно е. Все още не мога да повярвам, че ти разказах всичко това.

— Просто трябваше да попаднеш на подходящия човек — каза тя.

Зад тях се разнесе тропот на бягащи крака. Дженифър се обърна. Беше Галахър.

— Дженифър!

Тя се изправи и изтупа полата си.

— Имаме нова гатанка! — рече Галахър. В ръката си държеше лист от тетрадка. — Микелс намери това на предното стъкло на колата на Кевин. От Слейтър.

— Моята кола? — Кевин скочи на крака.

Дженифър взе листчето. Жълта хартия. Почеркът беше познат. Бутилката с мляко в хладилника на Кевин. Тя бързо прочете бележката.

$3+3=6$

Четири минаха, остават две. Знаеш, че харесвам тройките, Кевин. Времето изтича. Колко жалко. Едно просто признание щеше да свърши работа, но ти ме принуждаваш да действам.

Кой успява да избяга от затвора си, но си остава в плен?

Ще ти подсказва: не става въпрос за теб.

6 сутринта.

Кевин се хвана за главата и се извърна.

— Добре — каза Дженифър и тръгна към улицата. — Да се залавяме за работа.

20.

Саманта беше уморена. Пакистанецът беше настоял да се срещнат в един мексикански ресторант на осем километра от града. Светлините бяха твърде приглушени, музиката беше твърде силна и помещението миришеше на застоял цигарен дим. Тя гледаше свидетеля в очите. Крис се беше закълел, че Салман ще сътрудничи и наистина беше така. Но онова, което имаше да каже не беше точно каквото искаше да чуе Сам.

— Как така знаеш, че е кама, след като не си я виждал?

— Той ми го каза. Аз имам татуировка на гърба, а той каза, че е имал съвсем същата на челото.

— Видя ли някакъв белег, или следи от обезцветяване, които могат да докажат, че е премахнал татуировката?

— Може би. Бретонът му падаше върху челото. Но това няма значение — той каза, че я е махнал и аз му повярвах.

Пакистанецът беше описал татуирания мъж изключително подробно. Салман беше шивач. Шивачите забелязват тези неща, каза той.

— И това се случи преди четири месеца, докато си бил в Ню Йорк? Видял си го пет или шест пъти за един месец в някакъв бар, наречен „Кугърс“?

— Точно това казах. Да. Можете да проверите при собственика на бара; той също ще си го спомни.

— Значи според теб този мъж, който е имал татуировка на челото и който се нарекъл Слейтър, се е намирал в Ню Йорк, докато Гатанката е убивал жертвите си в Сакраменто.

— Да, точно така. Спомням си, че гледах новините същата вечер, след като говорих със Слейтър.

Салман беше дал достатъчно подробности, за да могат показанията му да се считат за правдоподобни. Четири месеца по-рано Сам беше в Ню Йорк. Знаеше заведението, за което говореше Салман; долнопробна кръчма, посещавана често от обичайната сбирщина

противни типове. Екип на ЦРУ беше заложил там капан, за да пипне един иранец, заподозрян, че е свързан с експлозиите в Египет. Мъжът се оказа невинен.

— Добре. — Тя се обърна към Стив Джулс, агентът от офиса в Хюстън, който я придружаваше. — Аз приключих. Благодаря ви за отделеното време, господин Салман. Показанията ви са безценни.

— Може пък да ви уشيا един костюм — отвърна той с усмивка. — Отворих ново ателие наблизо. В Хюстън няма толкова много шивачи, както в Ню Йорк.

Тя се усмихна.

— Може би следващия път, когато дойда в Хюстън, за да се спася от жегата.

Те напуснаха бара с колата на Стив. Сам не очакваше да чуе точно това. Всъщност направо беше ужасена. Ами ако се окажеше права и за останалото? *Мили боже, мили боже.*

Сега искаше само едно: да бъде с Кевин. Той имаше нужда от нея повече от всякога. Не можеше да се отърве от спомена за унилия му поглед, с който я изпрати към летището.

Приятелят ѝ от детинство се беше превърнал в наистина невероятен мъж, нали? Може би беше измъчван от миналото си, но въпреки това беше успял да избяга от онази адска дупка, която наричаше дом и беше разцъфнал. Част от нея искаше да избяга обратно при него, да му се хвърли на врата и да го умолява да се ожени за нея. Той, естествено, имаше своите демони; всички ги имаха. Да, пред него лежеше дълъг и труден път, но това не се ли отнасяше до всички? Но тя не познаваше по-искрен мъж от него. Очите му блестяха с въодушевлението и възхищението на дете и умът му поемаше всичко от света в зашеметяващи количества. Напредъкът му беше почти свръхестествен.

От друга страна обаче, тя не можеше да се омъжи за Кевин. Връзката им беше твърде ценна, за да бъде излагана на риск. Той също го разбираше, в противен случай нямаше да си позволи да бъде привлечен от Дженифър. И двамата знаеха, че случайните им романтични забежки са просто закачки.

Тя въздъхна.

— Труден разпит — обади се Стив от другата седалка.

Тя извади мобилния си телефон и набра номера на шефа си. Вече беше късно, но трябваше да му предаде информацията.

— А според мен мина доста гладко — каза тя.

Роланд вдигна телефона при четвъртото позвъняване.

— Вече е полунощ.

— Той закъсня с два часа — каза Сам.

— И?

— И той познава Слейтър.

— Нашият човек?

— Твърде е възможно. Подобни татуировки се срещат твърде рядко. Но той твърди, че са се срещнали в Ню Йорк.

— И какво от това?

— Случило се е преди четири месеца. Срещите им са продължили за около месец. Тогава Гатанката се е намирал в Сакраменто и е убил Рой Питърс.

— Значи Слейтър не е Гатанката.

— Точно така.

— Имитатор?

— Възможно е.

— А ако Слейтър е момчето, той вече няма татуировка на кама на челото си, защото я е премахнал.

— Така изглежда.

Роланд покри говорителя с ръка и заговори на някой друг — най-вероятно жена му, освен ако не се намираше на някое закъсняло събрание, което беше напълно възможно.

— Искам те обратно в Сакраменто още утре — каза той. — Щом Слейтър не е Гатанката, той повече не е твоя грижа.

— Знам, сър. Остават ми три дни от отпуската, забравихте ли?

— Ние я прекъснахме и те извикахме на работа, забрави ли?

— Защото смятахме, че Слейтър е Гатанката. При положение че не е така, тази следа е студена.

Роланд обмисли аргументите ѝ. По отношение на свободното време той не беше от най-умерените. Работеше по осемдесет часа седмично и очакваше от подчинените си да постъпват по същия начин.

— Моля ви, сър, познавам Кевин от дете. За мен той е като семейство. Обещавам ви, само още три дни и се връщам в офиса.

Трябва да ме пуснете. Освен това винаги има шанс да бъркам за показанията на Салман.

— Да, има.

— Освен това е възможно Слейтър да познава Гатанката.

— Възможно е.

— Тогава ми дайте още малко време.

— Чу ли за библиотеката?

— Целият свят разбра за библиотеката.

Той въздъхна.

— Три дни. Очаквам да те видя на бюрото ти в четвъртък сутринта. И моля те, действай внимателно. Това е неофициално предупреждение. Доколкото разбирам онова място се е превърнало в змийска дупка. Не остана агенция в страната, която да не е пратила хора там.

— Благодаря ви, сър.

Роланд затвори.

Сам се замисли дали да не звъгне на Дженифър, но реши да изчака до сутринта. Единственото, което можеше да й каже бе, че Слейтър не е Гатанката. Трябваше да обмисли предварително информацията си, за да не изгърве нещо, което по-скоро би навредило на Кевин, вместо да му помогне.

Вече беше проверила обратните полети. Единият беше в шест, а другият в девет сутринта. Имаше нужда от сън. Трябваше да се примири с полета в девет. Той минаваше през летището в Денвър и щеше да я отведе в Лонг Бийч по обяд.

* * *

— Добре... — Кевин наблюдаваше Дженифър, която крачеше напред-назад по дървения под в склада. Бяха отложили плановете си да предоставят подробностите по случилото се в склада на полицията и вместо това бяха решили да използват мястото като щаб. Според Дженифър това бе единственият начин да държат Милтън настрана.

— Да обобщим онова, което знаем.

Агентите Бил Галахър и Брет Микелс седяха край масата, подпрели брадичките си с ръце и бяха вперили погледи в Дженифър.

Кевин се облегна на стената и скръсти ръце. Безнадеждно беше. Бяха победени; нямаха никакви следи; край с тях. През последните два часа, откакто намериха бележката на Слейтър, бяха обсъдили стотици идеи.

— Знаем, че той увеличава мащаба. Кола, автобус, сграда. Знаем, че при предишните му заплахи винаги е подсказвал какво ще взриви. Тук няма такова нещо. Имаме време до шест сутринта да отгатнем гатанката или... и ние не знаем какво. Освен това разполагаме със самата гатанка. *Кой успява да избяга от затвора си, но си остава в плен?*

Дженифър разпери ръце.

— Забравяш най-важното — обади се Кевин.

— Кое е?

— Фактът, че здраво сме заразили.

Двамата агенти го изгледаха така, сякаш току-що е влязъл и е размърдал застрашително мускули. Дженифър го погледна с крива усмивка.

— Шегите винаги са добре дошли.

— Хора — рече Микелс. — Този път смята да взриви хора.

— Винаги е имало хора.

— Да, но мишените му бяха кола, автобус и сграда. Този път се цели право в хората.

— Отвлечане — допусна Кевин.

— Това е една от възможностите.

— Ако питате мен е най-вероятната — каза Микелс. Той се изправи. — Отговаря на профила.

Дженифър се приближи до масата.

— Добре, ако някой няма по-добра идея, започваме да работим по тази хипотеза.

— Защо му е на Слейтър да отвлеча някого? — попита Кевин.

— По същата причина, поради която заплаши да взриви автобуса — отвърна Микелс. — За да получи признанието.

Кевин го погледна съкрушено. Бяха преговаряли едно и също до втръсване и накрая винаги стигаха до това. Накрая винаги опираха до признанието.

— Вижте. — Той усети как го заливат топли вълни. Не трябваше да го прави, но не можеше да се сдържи. — Ако имах и най-малката

представа какво трябва да призная, мислите ли, че щях да се стискам и да си мълча?

— Спокойно, човече. Никой не смята...

— Идея си нямам какво е това признание! Този човек е луд! — Кевин пристъпи напред, наясно, че вече е престъпил чертата. — Всички примират за признанието на Кевин. Добре, дадох им го, нали? Разказах им как съм убил човек още като дете. Но те искат още. Искат кръв! Искат кръвта ми да оплиска клюкарските им колонки! Кевин, детето убиец, което съсипа Лонг Бийч!

Ръцете му трепереха. Те го гледаха мълчаливо.

Той прокара пръсти през косата си.

— Господи...

— Никой не иска кръвта ти — възрази Дженифър.

— Съжалявам. Просто... Не знам какво да правя. Вината не е моя.

— Трябва ти почивка, Кевин — каза Дженифър. — Но ако Слейтър смята да отвлича някого, то ти си най-вероятната мишена. Вярно, той каза, че не си ти, но не мога да съм сигурна какво означава това. — Тя се обърна към Галахър. — Продължавайте да наблюдавате къщата, но аз ще му сложа транспондер. Кевин, ще ти дадем един малък предавател. Искам да го залепиш на място, където няма да бъде намерен. Няма да го включваме засега — този тип си пада по електрониките; може да сканира за сигнали. Ще го включиш, само ако нещо се случи. Обхватът му е близо петдесет метра. Достатъчно ли ти е?

Той кимна.

Тя се приближи до него.

— Хайде да те отведе до вас.

Галахър тръгна към микробуса, който все още стоеше паркиран на улицата. Кевин излезе заедно с Дженифър. Чувстваше се смазан заради двата безсънни дни. Беше му трудно да върви, камо ли да мисли.

— Съжалявам. Нямах намерение да избухвам така.

— Няма нужда да се извиняваш. Просто се опитай да поспиш.

— Какво смяташ да правиш?

Тя погледна на изток. Хеликоптерите се бяха прибрали за през нощта.

— Бяхме предупредени: никакви ченгета. Ще назначим охрана на най-вероятните жертви, но според нас той смята да отвлече кмета. Или да заложил нова бомба. — Тя поклати глава. — Прав си, здраво сме загазили.

Стигнаха до колата.

— Разговорът с теб — каза той — означаваше много за мен. Благодаря ти.

Дженифър се усмихна, но очите ѝ гледаха уморено. Колко беше спала през последните три дни? Той внезапно се почувства ужасно заради нея. Тя приемаше залавянето на Слейтър твърде лично.

— Върви си вкъщи и поспи — каза Дженифър и го стисна за ръката. — Галахър ще те последва. Пред къщата ти сме поставили човек. Ако Слейтър се свърже с теб — ако се случи *нещо* — веднага ми се обади.

Кевин се озърна и видя Галахър, който се качваше в черната кола.

— Някак си се съмнявам, че ще бъда аз. Той не иска това. С мен всичко ще бъде наред. Въпросът е кой ще пострада.

Ами ако се окажеше Дженифър? Сам беше в Хюстън.

— Ами ти? — попита той.

— Защо ще иска да отвлече мен?

Кевин сви рамене.

— Нямам кой знае колко приятели.

— Предполагам това означава, че ме поставяш сред тях. Не се тревожи, мога да се грижа за себе си.

Когато Кевин изслуша инструкцията на Галахър за оперативните процедури на преподавателя и се шмугна в леглото, отдавна беше минало три часа. Съзнанието му спеше още преди главата му да докосне възглавницата. Той потъна в дълбок сън, забравил за ужасите в новия му живот.

Поне за час-два.

* * *

Слейтър стои до оградата, спотаен в мрака. Дал им е срок до шест часа, но този път ще бъде готов преди това, преди да започне да

се развиделява. Казал им е шест, защото харесва тройките, но не може да рискува да си свърши работата по видело.

Откакто беше пристигнал преди половин час, не беше забелязал никакво движение в къщата. Според първоначалния план възнамеряваше просто да взриви къщата заедно с всичките ѝ обитатели. Но след като обмисли изключително внимателно крайната си цел, защото Слейтър е най-добър в това, той измисли нов план. Заключение на жената в клетка ще изправи града на нокти. Едно е да се чудиш кой е следващият безименен гражданин, който ще открие бомба под леглото си; далеч по-смуцаващо е да знаеш, че госпожа Сали Джейн, която живее на улица „Звезди и райета“ и си купува бакалските стоки в „Албъртсънс“, е заключена в клетка и отчаяно чака Кевин Парсън да си признае.

Освен това Слейтър никога досега не е отвлечал човек. При мисълта за това го побиват тръпки. Въобще не е толкова отегчително като тийнейджърите, които си бъркат в носа.

Слейтър поглежда часовника си. 4:46. Това дели ли се на три? Не, но 4:47 се дели. И от него го дели само една минута. Перфектно. Перфектно, перфектно, перфектно. Възхищението от собствената му интелигентност е толкова силно, че Слейтър започва лекичко да потреперва. Той стои до оградата строго дисциплиниран, устоявайки на импулса да хукне към къщата и да я извлече от леглото. Той е строго дисциплиниран и трепери. Интересно.

Толкова дълго чака. Осемнайсет години. Шест пъти по три. Три плюс три пъти по три.

Двете минути се източват много бавно, но на Слейтър не му пука. Той е роден за това. Поглежда към часовника си. 4:47. Повече не може да чака. Една минута по-рано. Три се дели на едно. Достатъчно близо.

Слейтър се приближава до плъзгащата се стъклена врата, изважда шперц с облечената си в ръкавица ръка и за по-малко от десет секунди я отключва. Дишането му се учестява и той се спира, за да го успокои. Ако останалите се събудят, ще трябва да ги убие, а въобще няма намерение да го прави. Интересува го само жената.

Промъква се в кухнята и оставя вратата отворена. Те нямат кучета или котки. Само едно дете. Съпругът е единствената грижа на Слейтър. Той застава неподвижно на покрития с плочки под и изчаква

очите му да привикнат към мрака, вдишвайки дълбоко миризмите на дома. Сетивата са ключът към пълноценното изживяване. Вкус, зрение, миризми, чувства, звуци. Яж каквото ти харесва, гледай каквото можеш, докосвай когото поискаш. Това иска той от Кевин. Да вкуси, да докосне, да помирише истинското си аз. Това ще го унищожи. Планът е перфектен. Перфектен, перфектен, перфектен.

Слейтър си поема дълбоко дъх, но го прави много бавно.

Тръгва през всекидневната и слага ръка върху бравата на голямата спалня. Тя се отваря без звук. Перфектно. В стаята е тъмно. Тъмно като в рог. Перфектно.

Отива бавно до леглото и застава над жената. Дишането ѝ е почувствено от това на мъжа. Тя е обърната към него, отворила леко уста, косата ѝ е разпиляна върху възглавницата. Той протяга ръка и докосва чаршафите. Меки и гладки. Може да стои с часове там и да вдъхва аромата им, без да бъде забелязан. Но светлината скоро ще се появи. Той не харесва светлината.

Слейтър бръква в джоба на ризата си и изважда една бележка, която оставя върху скрина. За Кевин. Бръква в якето си и изважда тампон марля и бутилка хлороформ. Развива капачката на бутилката и излива малко течност върху тампона. Миризмата изпълва ноздрите му и той задържа дъха си. Това би трябвало да е достатъчно силно, за да я прати в безсъзнание, без да оказва съпротива.

Той завърта капачката на бутилката, пуска я в джоба си и поставя марлята пред носа на жената, като внимава да не я докосне. Първоначално тя не помръдва, след това изскимтява нещо в съня си. Но не помръдва. Той изчаква двайсет секунди, докато дишането ѝ не се забавя достатъчно, за да го убеди, че е изпаднала в безсъзнание. После пъхва тампона в джоба си.

Слейтър се отпуска на колене и се накланя към жертвата си. Жертвоприношение пред боговете. Повдига чаршафа и подпъхва ръцете си под тялото ѝ до лактите. Тя лежи неподвижно, като пън. Той леко я придърпва към гърдите си. Тя се плъзна от леглото и увисва в ръцете му. Съпругът се търкулва на другата страна и застива. Перфектно.

Слейтър се изправя и я изнася от къщата без да си прави труда да затваря вратата. Когато сяда зад волана, часовникът в колата му показва 4:57. Жената диша тежко на задната седалка.

Слейтър пали колата и потегля. Би могъл първо да я отнесе до укритието, а след това да се върне за колата, но не иска да я оставя паркирана пред къщата по-дълго от необходимото. Твърде умен е, за да постъпи така. Хрумва му, че това е първият път, когато води гост в убежището. Когато се събуди, тя ще бъде първият човек освен него, който ще види неговия свят. При тази мисъл получава пристъп на паника.

Но пък това е още по-добра причина да не я пуска навън. Така или иначе е решил какво ще се случи, нали? Слейтър винаги е знаел, че дори Кевин да си признае, тя пак ще трябва да умре. Разкриването му пред друго човешко същество ще бъде просто временно явление. Ще го преживее. И все пак защо не се беше сетил по-рано за това? Не е грешка, просто недоглеждане. Но недоглеждането може да предизвика грешки. Смърря се на ум и завива по тъмната улица.

Слейтър вече не се старее да се крие. Жената се размърдва и той ѝ дава нова доза хлороформ, измъква тялото от задната седалка и го мята през рамо. Отива бързо до вратата, отключва я и влиза в малката стая. Затваря вратата, слага опипом верижката и светва лампата.

Мъждива светлина залива помещението. Надолу по стъпалата. Нова верига, нова лампа. През тунела. Отваря втора врата с втори ключ. Убежището. Вкъщи си е най-хубаво.

Мисълта, че трябва да споделя дома си с друг човек, изведнъж вече не изглежда толкова ужасна. Дори носи своето очарование. Тук има всичко, от което се нуждае. Храна, вода, баня, легло, дрехи, електроника — естествено, няма да споделя нищо от тези удобства с нея.

Жената отново се размърдва.

Той отива до стаята, която е подготвил. Килерът някога съдържаше материалите, необходими за неговите игри, но той го разчисти за нея. Не бива да отхвърля възможността тя да знае как да взриви динамит, нали? Стаята е с размери седем на седем и стените ѝ са от бетон, с изключение на дървения таван. Вратата е от стомана.

Той я оставя на циментения под и отстъпва назад. Тя стене и се претъркулва на една страна. Така е добре.

Той затваря вратата, залоства я с резето и натиква навита на руло черга в процепа между вратата и пода. После угася лампата.

21.

Понеделник

Сутрин

Кевин чу звъненето, преди да се събуди. Звучеше му като писклив кикот. Или пресеклив писък. След това се разнесоха ударите, туптене, което би могло да е от сърцето му. Но приличаше повече на удряне по врата.

— Сър? — Някой викаше, обръщаше се към него със сър.

Някак си успя да повдигне клепачи. През прозореца струеше светлина. Къде се намираше? Вкъщи. Отново се унесе. Все някога трябваше да стане и да отиде на училище, но точно в момента се чувстваше така, сякаш е бил прегазен от носорог. Отново затвори очи.

Отново се разнесе приглушеният глас.

— Кевин? Телефонът...

Той рязко отвори очи. *Слейтър*. Животът му се беше преобърнал с краката нагоре заради един мъж на име Слейтър, който се свързваше с него по телефона. Телефонът звънеше.

Той се изниза от леглото. Часовникът показваше 7:13. Слейтър му беше дал срок до шест. Той изтича към вратата на спалнята, отключи я и я отвори. Отпред стоеше единият от агентите, които наблюдаваха къщата му, и държеше в ръка безжичния телефон от кухнята.

— Извинявай, че те събудих, но телефонът ти звъни на пресекулки от около петнайсетина минути. Обаждат се от платен телефон. Дженифър ни каза да те събудим.

Кевин стоеше пред него само по раирани боксерки.

— А дали... се е случило нещо?

— Не съм чул.

Кевин взе разсеяно телефона.

— Добре. Следващия път ще вдигна.

Агентът се поколеба за миг, след което с безизразно лице тръгна надолу по стълбите. Кевин дори не му знаеше името. Мъжът беше

облечен с тъмносино яке и светлокафяви панталони; косата му беше черна. Вървеше вдървено, може би белъто го стягаше. Но човекът си имаше име, а може би съпруга и деца. Живот. Ами ако Слейтър се беше впуснал след този човек, вместо след Кевин? Или беше подгонил някого в Китай, непознат на западниците? Като стана дума за това колко ли мъже или жени по света са се изправили срещу своя Слейтър? Странно за какви неща си мисли, докато стои до стълбището и наблюдава как агентът излиза през входната му врата.

Кевин се върна в спалнята. Трябваше да се обади на Дженифър. Отдавна беше минало шест часа — сигурно нещо се беше случило.

Телефонът изведнъж иззвъня. Той го вдигна.

— Ало?

— Кевин? — Обаждаше се Юджийн. Кевин изведнъж изтръпна. Звукът на този глас. В къщата нямаха телефон. Мъжът се обаждаше от улицата.

— Да.

— Слава богу! Слава богу, момче! Не знам какво да правя! Просто не знам какво да правя...

Защо например не се самоубиеш!

— Какво има?

— Не съм сигурен. Просто Принцесата не си е у дома. Събудих се, а тя беше изчезнала. Никога не излиза, без да ме предупреди. Помислих си, че може да е отишла да купи кучешка храна, защото нашата я изхвърлихме, но тогава се сетих, че изгорихме кучето и...

— Млъквай, Юджийн. Моля те, млъкни и се опитай поне веднъж да кажеш нещо смислено. Тя се казва Белинда. Значи Белинда е излязла, без да се обади. Сигурен съм, че ще се върне. Нали можеш да преживееш няколко часа без нея?

— Това не е в неин стил. Имам много лошо предчувствие, Кевин! А сега и Боб се разтревожи. Не спира да обикаля стаите и да вика Принцесата. Трябва да дойдеш...

— Забрави. Обади се на полицията, щом толкова се притесняваш.

— Принцесата няма да ми позволи! Нали знаеш...

Той продължи да говори, но Кевин вече не го чуваше. Умът му се беше вкаменил. Ами ако Слейтър беше отвлякъл Белинда? Ами ако дъртата вещица наистина беше изчезнала?

Но защо му е на Слейтър да отвлича Белинда?

Защото независимо дали ти харесва или не, Кевин, тя ти е майка. Ти имаш нужда от нея. Ти искаш тя да ти бъде майка.

По челото му изби студена пот и той не беше сигурен защо. Трябваше да се обади на Дженифър! Къде беше Саманта? Може пък да са се чули с Дженифър.

Той прекъсна бърборенето на Юджийн.

— Ще ти се обадя по-късно.

— Не можеш да ми се обадиш! Трябва да се прибера!

— Тогава се прибирай.

Кевин затвори. Къде беше оставил номера на Дженифър? Все още само по боксерки, той изтича на долния етаж, грабна с трепереща ръка визитката, която беше оставил на плота и набра номера.

— Добро утро, Кевин. Изненадана съм, че вече си буден.

— Как разбра, че съм аз?

— Вкарала съм номера ти в списъка на домашния ми телефон.

— Научи ли някакви новини?

— Не още. Току-що се чух със Саманта. Изглежда сме грешали, че Слейтър и Гатанката са един и същ човек.

— Може би имаме проблем, Дженифър. Преди малко ми се обади Юджийн. Казва, че Белинда е изчезнала.

Дженифър не отвърна нищо.

— Мислех си дали е възможно Слейтър...

— Белинда! Точно така! Съвпада идеално!

— Така ли?

— Не мърдай оттам. Ще те взема след десет минути.

— Какво? Къде ще ходим?

Тя се поколеба.

— На Бейкър стрийт.

— Не, не мога! Сериозно, Дженифър, не мога да отида там просто така.

— Не разбираш ли? Това може да е пробивът, от който се нуждаем! Ако наистина я е отвлякъл, то Слейтър е вързан за Белинда, а Белинда е вързана за къщата. Знам, че ще ти бъде трудно, но се нуждая от теб.

— Няма как да си сигурна в това.

— Не можем да си позволим да бъркам.

— Защо просто не отидеш сама?

— Защото ти си единственият, който знае как да го победи. Ако Слейтър е отвел Белинда, значи всичко е свързано с къщата. С миналото. Трябва да има някакъв ключ към него и аз се съмнявам, че ще го открия сама.

Той разбираше какво иска да му каже, но думите ѝ му звучаха повече като бръцолевене на психиатър, отколкото като истина. Ала беше възможно да е права.

— Кевин? Ще бъда там с теб. Вътре има само хартия и дъски; това е. Вчера ходих там, забрави ли? Освен това Белинда я няма. Десет минути?

Белинда я нямаше. Боб не беше проблем — той беше жертва. Без Белинда Юджийн беше просто един стар глупак. Вещицата я нямаше.

— Добре.

* * *

Бялата къща изглеждаше злокобно както винаги. Той я погледна през стъклото на колата, чувствайки се като пълен глупак. До него седеше Дженифър. Тя го познаваше толкова добре. Чувстваше се като разголен пред нея.

Белинда не беше в къщата. Освен ако не се беше върнала вече. В такъв случай нямаше да влиза вътре. Дженифър можеше и да го накара. Тя изглеждаше доста убедена, че не ѝ е разказал всичко, но честно казано, не можеше да се сети за нищо повече. Слейтър беше момчето, а момчето нямаше нищо общо с къщата.

— Кога ще пристигне Сам? — попита той.

— Каза колкото се може по-скоро, но имала да свърши няколко задачи.

— Чудя се защо не ми се обади.

— Казах ѝ, че спиш. И тя обеща да ти се обади веднага след като се освободи. — Дженифър погледна към къщата. — Ти не си ѝ казал, че си заключил момчето в мазето — доколко Сам познава детството ти, Кевин? Вие сте заедно от години.

— Не обичам да говоря за това. Защо?

— Нещо я притеснява. Не пожела да ми каже какво, но иска да се срещнем по-късно днес следобед. Убедена е, че Слейтър не е Гатанката. Това не ми стига, но има и друго. Тя знае още нещо. — Дженифър удари с юмрук по волана. — Защо имам чувството, че аз последна научавам какво става тук?

Кевин гледаше към къщата. Тя въздъхна.

— Трябваше да кажа на Милтън за това. Той иска да говори с теб.

— Какво му каза?

— Че трябва да говори с шефа на Бюрото. Все още официално ние имаме юрисдикция. Останалите провеждат своите разследвания, но общо взето всичко минава през нас. Настръхвам само при мисълта, че Милтън ще те разпитва.

— Добре, да вървим — отвърна разсеяно Кевин. По-добре да свършват с това. Дженифър никога нямаше да разбере колко добре се чувства, когато тя е наоколо. От друга страна обаче тя беше психолог — най-вероятно би го разбрала. Той отвори вратата си.

Дженифър го хвана за ръката.

— Кевин, искам да знаеш нещо. Ако открием, че Слейтър наистина е отвлякъл Белинда, няма начин да го скрием от медиите. Те ще искат повече информация. Могат да бъдат много настоятелни.

— Значи целият ми живот ще бъде подложен на дисекция от пресата.

— Горещо-долу да. Досега полагах всички усилия...

— Точно това иска Слейтър. Затова я е отвлякъл. Това е неговият начин да ме накара да се разкрия. — Той наведе глава и разроши косата си.

— Съжалявам.

Кевин слезе от колата и затръшна вратата.

— Дай да приключваме с това.

Докато прекосяваше улицата и се приближаваше до верандата, Кевин взе твърдо решение. Повече при никакви обстоятелства нямаше да проявява емоции пред Дженифър. И без това разчиташе твърде много на нея. Тя едва ли имаше нужда да се превръща в негово кошче за душевни отпадъци. Щеше да влезе вътре, да прегърне Боб, да забие един юмрук на Юджийн, да изпълни задачата си по откриването на ключа към Слейтър и да си тръгне, без да му мигне окото.

Кракът му пристъпи прага за пръв път от пет години. Треперенето започна от пръстите му. Преди вратата да се затвори зад гърба му, вече беше достигнало до коленете му.

Юджийн ги пусна вътре.

— Не знам. Просто не знам къде може да е отишла. Досега трябваше да се е върнала!

Боби стоеше в края на коридора, ухилен до уши. Той започна да пляска с ръце и да потропва по земята. Кевин усети буца в гърлото си. Какво беше причинил на Боб? Беше го оставил в ръцете на Принцесата. През целия си живот беше наказван отчасти заради Боб, но това не означаваше, че Боб е виновен.

— Кевин, Кевин, Кевин! Дойде да ме видиш ли?

Кевин бързо се приближи до брат си и силно го прегърна.

— Да. Съжалявам, Боб. Много съжалявам. — Сълзите вече се стичаха по лицето му. — Добре ли си?

Юджийн ги гледаше мълчаливо; Дженифър сбърчи вежди.

— Да, Кевин, много съм добре.

Като че ли изчезването на стария прилеп въобще не го притесняваше.

— Принцесата я няма — каза той и усмивката му внезапно изчезна.

— Защо не ми покажеш спалнята ви? — обърна се Дженифър към Юджийн.

— Леле, леле, леле, леле. Не знам какво ще правя без Принцесата — каза Юджийн, отправяйки се наляво.

Кевин ги остави да вървят.

— Боб, ще ми покажеш ли стаята си?

Боб грейна и започна да се промъква през тесния проход между купчините вестници.

— Искаш да видиш стаята ми?

Кевин стъпваше по коридора с безчувствени крака. Светът, от който беше избягал, му изглеждаше абсолютно нереален. От купчината вдясно от него стърчеше брой на вестник „Тайм“. Лицето на първа страница беше заменено с ухилен образ на Мохамед Али. Само Бог, дяволът и Белинда знаеха защо.

Боб влезе забързано в стаята си. Той грабна нещо от пода. Беше стар, очукан, черно-бял „Гейм бой“. Боб си имаше играчка. С възрастта

Белинда оекваше. Или може би защото Кевин си беше тръгнал?

— Това е компютър! — каза Боб.

— Хубав е. Харесва ми. — Кевин надникна в стаята му. — Четеш ли още истории, които Бел... Принцесата ти дава да четеш?

— Да. И много ми харесват.

— Много добре, Боб. Ами тя... кара ли те да спиш през деня?

— Отдавна не ме е карала. Но понякога не ми дава да ям. Казва, че много съм надебелял.

Стаята на Боби изглеждаше по същия начин, както пет години по-рано. Кевин се върна в коридора и бутна вратата на някогашната си стая.

Непроменена. Нереална. Той стисна зъби. Вълната от емоции, която очакваше, не го връхлетя. Прозорецът все още беше залостен и секциите бяха пълни с фалшиви книги. Леглото, в което беше прекарал половината си детство, беше застлано с все същото одеяло. Сякаш Белинда го очакваше да се върне. Или може би напускането му не отговаряше на нейната реалност, затова отказваше да го приеме. Човек нямаше как да знае.

Тук нямаше никакви ключове към Слейтър.

Из къщата се разнесе вой — Юджийн. Боб се обърна и хукна натам. Значи беше вярно.

Кевин тръгна към всекидневната, без да обръща внимание на воплите, които се носеха от голямата спалня. Може би трябваше да подпали това място. Да го изгори като гнездо на плъхове. Да добави още малко пепел към задния двор. Стълбището към мазето все още беше задръстено с купища книги и списания, които не бяха докосвани от години.

Дженифър излезе от голямата спалня.

— Отвлякъл я е.

— Досетих се.

— Оставил е бележка. — Тя му подаде синкаво листче хартия. На нея, с познатия почерк, бяха надраскани три думи.

Признай си, дрисльо.

— Или какво — каза той. — Ще я хвърлиш в някоя лагуна?

Кевин гледаше думите, вцепенен след трите дни, изпълнени с ужаси. Донякъде не го интересуваше, донякъде съжаляваше старата вещица. И в двата случая и най-съкровенията му тайни щяха да бъдат стоварени на масата и целият свят щеше да има голям избор. Това беше целта. Кевин не беше сигурен дали все още му пука.

— Можем ли вече да си тръгваме?

— Приключи ли?

— Да.

Тя се огледа.

— Щом се разчуе за тона, Министерството на здравеопазването сигурно ще има санитарен полуден.

— Трябва да изгорят тази къща.

— И аз това си мислех — отвърна тя и го погледна. — Добре ли си?

— Чувствам се... объркан.

— Доколкото зависи от всички, тя ти е майка. Може да се учудят, че изглежда не ти пука за нея. Тя може и да е вещица, но е човешко същество. Един бог знае какво ще й причини.

Емоциите го връхлетяха неочаквано и на талази. Изведнъж се почувства така, сякаш се задушаваше в тясно, тъмно пространство. Тя му беше майка, нали? И той беше ужасен от факта, че дори *мислеше* за нея като за майка си, макар всъщност да я мразеше повече от Слейтър. Освен ако двамата не бяха една и съща личност и тя не беше инсценирала отвличането си.

Кевин се изпълни с объркваща смесица от отвращение и мъка. Усети как се срива. Очите му плузнаха в сълзи и лицето му се сбръчка. Той се обърна към вратата. Усещаше погледите им с гърба си. *Мама*. Буца заседна на гърлото му; от лявото му око се стече сълза.

Добре поне че не го виждаха. Нямаше да позволи на никого да го види такъв. Той мразеше Белинда и плачеше за нея, и се мразеше за това, че плаче за нея.

Това вече беше твърде много. Тръгна бързо към изхода, отвори с трясък вратата и излезе, хълцайки. Надяваше се, че Дженифър няма да го чуе; не искаше да го вижда такъв. Той беше просто едно изгубено момче и плачеше като изгубено момче, и наистина искаше мама да го гушне. Единственият човек, който никога не го беше прегръщал.

— Кевин? — Дженифър се затича след него.

Той просто искаше Принцесата да го прегърне.

22.

Понеделник

Следобед

Този въпрос измъчваше Саманта през цялата нощ. Сценарият прилепваше към нечия невидима ръка като ръкавица; въпросът беше, чия ръка? Кой беше Слейтър?

След като се събуди, разговаря с Дженифър и научи за бележката, която беше оставена под чистачката на Кевин. Трябваше да хване по-ранния полет! Дженифър подозираше, че става въпрос за отвличане, но от седем часа сутринта нямаше никакви доказателства за нечестна игра.

Сам разказа на Дженифър за Салман. Ако пакистанецът наистина се беше срещал със Слейтър в Ню Йорк, то тогава човекът с татуировката, когото беше намерило ФБР, не бе Слейтър, защото той беше заличил своята. Освен това Слейтър не можеше да бъде Гатанката — по време на убийството на Рой той се намираше в Ню Йорк. Дженифър не беше склонна да приеме безрезервно заключенията ѝ, но между двата случая определено имаше несъответствия, които очевидно я притесняваха. Започваше да подозира, че Гатанката и Слейтър имат съвсем различни мотиви.

Колкото до татуировката, до няколко часа щяха да са наясно.

Самолетът на Сам се приземи на летището в Лос Анджелис в 12:35. Тя нае кола и се отправи на юг към Лонг Бийч. Трафикът по магистрала 405 беше типичният за работен ден. Тя се обади на Дженифър. Агентката отговори още след първото позвъняване.

— Здравсти, Дженифър, Сам се обажда. Научи ли нещо?

— Всъщност, да. Татуировката не ни върши работа. Нашият човек работи на нефтена платформа шест месеца в годината. През последните три седмици е бил там.

— Ясно. Нещо ново за отвличането?

Дженифър се поколеба и Сам настръхна.

— Снощи Белинда е била отведена от дома ѝ — каза агентката.

— Белинда Парсън? — Пулсът на Сам се ускори.

— Същата. Никакви контакти, никакви следи, само бележка с почерка на Слейтър, оставена на скрина: „Признай си, дрисльо“. Кевин го прие много навътре.

Сам вече мислеше усилено. Разбира се! Отвлечането на Белинда щеше да привлече вниманието на медиите към семейството на Кевин.

— Медиите научиха ли вече?

— Да. Но ги държим встрани от Бейкър стрийт с твърдението, че присъствието им може да провокира Слейтър. Всички са се вкопчили в този случай. През последния един час съм се занимавала с уреждане на въпросите между агенциите. Бюрокрацията направо ме подлудява. Милтън е бесен, БАТО иска всички улики от Куантико — пълна каша. Междувременно тъпчем на едно място.

Гласът на Дженифър звучеше уморено. Сам натисна спирачките и намали зад един пикап, чийто ауспух бълваше черен пушек.

— Как е той?

— Кевин ли? Няма никаква представа. Преди два часа го оставих у тях да спи. Бог ми е свидетел, всички имаме нужда от почивка.

Сам изпревари пикапа.

— Имам някои идеи, Дженифър. Има ли някакъв шанс да се видим по-скоро?

— Какво имаш предвид?

— Аз... Не мога да ти обясня по телефона.

— Ела в управлението. Ще чакам тук, стига нещо да не се обърка.

— Добре. Но първо трябва да свърша нещо.

— Ако разполагаш с информация, която е от решаващо значение за случая, очаквам да я споделиш с мен. Моля те, Сам, имам нужда от всякаква помощ.

— Обещавам, че ще ти се обадя веднага щом науча нещо.

— Сам, моля те, какво си си наумила?

— Ще ти се обадя — отвърна Сам и затвори.

Без доказателства страховете ѝ щяха да си останат просто параноя, проявявана от близък приятел, отчаяно търсец отговори. Но ако беше права? Бог да им е на помощ. Бог да е на помощ на Кевин.

Тя шофираше на юг, прехвърляйки фактите в главата си. Слейтър се намираще в Ню Йорк по същото време, когато и тя бе там. Слейтър

я познаваше; малка подробност, която беше укрила от КБР. Доколкото познаваше Роланд, той веднага щеше да ѝ отнеме случая.

Слейтър беше обсебен от миналото на Кевин; Слейтър беше момчето; Сам никога не беше виждала момчето; всички гатанки бяха свързани с противоположности; заедно с всяка една той искаше изповед. Слейтър се опитваше да накара Кевин да се върне в миналото си. Кой беше Слейтър?

Полазиха я студени тръпки.

Саманта се приближи до къщата на Кевин от запад, паркира на две пресечки от нея и продължи пеша, като внимаваше да оставя високите дворни огради между себе си и черната кола, паркирана на улицата. Трябваше да го направи без да вдига шум, а последното нещо, което искаше, бе да събуди Кевин, ако той спеше.

С приближаването към дома му ужасът в гърдите ѝ нарастваше. Идеята, че Кевин наистина може да е Слейтър, отказваше да напусне измореното ѝ съзнание.

Трябваше да изчака агента, който пазеше пред къщата, да се обърне на другата страна, преди да притича от съседската ограда до задния двор на Кевин. Стигна до плъзгащата се стъклена врата и коленичи, за да може оградата да я прикрие от погледа на агента. Работейки с наведена глава, тя пхна една тънка фиба в ключалката и я отключи колкото се може по-бързо, предвид неудобното положение, в което се намираше. Избърса капка пот от бузата си, погледна отново към черната кола, леко плъзна стъклената врата встрани и се шмугна зад спуснатите щори. Протегна ръка и затвори вратата.

Ако я бяха видели, досега да бяха изтичали насам. Явно не бяха.

Сам огледа къщата. Един голям плакат с туземка по бански, която върви по бял плаж обявяваше Нова Зеландия за обещания рай. Скъпи Кевин, твърде много искаш. Трябваше още когато бяхме деца да се досетя колко дълбоко си наранен. Защо го криеше от мен? Защо не ми каза?

Тишината в къщата я обгърна. Толкова спокойно, толкова тихо, потънала в сън, докато светът отвън се сгромолясва. Тя отиде до стълбището и започна да се изкачва на пръсти. Спалнята на Кевин се намираше вляво. Отвори лекичко вратата, видя го да лежи в леглото и тихо се приближи до него.

Той лежеше проснат по корем, протегнал ръце над главата си, сякаш се предаваше на някакъв неизвестен враг, скрит зад матрака. Главата му беше обърната настрани, с лице към нея. По лицето му не се четеше поражение, той просто спеше. Дълбок, сладък сън.

Беше облечен с домашни дрехи; бежовите му маратонки „Рийбок“ се подаваха под покривката на леглото.

Сам се запита дали Дженифър е останала с него, докато заспи. Беше ли го виждала такъв? Нейното сладко момче? Този зашеметяващ мъж, който носеше тежестта на стотици светове върху раменете си? Нейният шампион, който беше повалил злото момче от Бейкър стрийт?

Какво виждаше Дженифър, когато го гледаше? *Вижда същото като теб, Сам. Вижда Кевин и не може да не го обича така, както го обичаш ти.*

Сам протегна ръка, изкушена да го погали по бузата. *Не, не както го обичам аз. Никой не може да го обича така. Готова съм да дам живота си за този мъж.* Тя отдръпна ръката си. По дясната ѝ буза се стече сълза. *О, колко те обичам, скъпи Кевин. Тези три дни с теб ми напомниха колко отчаяно те обичам. Моля те, кажи ми, че ще посетеш този дракон. Ние ще го посетим, Кевин. Заедно ще убием звяра, рицарю мой.*

Споменът за ролите от детството им я изпълни с топлина. Тя се извърна и тръгна към гардероба му. Не беше сигурна какво точно търси. Нещо, оставено от Слейтър. Нещо, пропуснато от ФБР, защото не се бяха досетили, че принадлежи на Слейтър.

Кевин беше подредил спретнато дрехите си. Панталони и ризи висяха в редица, дънките бяха сгънати и подредени на купчинки, обувките подредени на стойка. Университетските дрехи вдясно, ежедневните дрехи вляво. Тя се усмихна и поглади панталоните. Подуши ризите. Миризмата му изпълни ноздрите ѝ. Невероятно как след толкова много години още я помнеше. Той все още беше момче. *Мъж, Сам. Мъж.*

Тя претърси гардероба, след това бавно огледа останалата част от стаята, заобикаляйки го тихо, внимавайки да не издава звуци. С изключение на лекото повдигане и спускане на гърба му, Кевин не помръдваше. Сам не откри нищо.

В банята също нямаше нищо и тя почувства облекчение. Не искаше да намира нищо.

Кабинетът му. Сам затвори вратата и седна пред бюрото. Прокара пръсти по книгите му: *Въведение във философията; Социология на религията. Херменевтика — общ преглед*. Десетина други. Той беше първи семестър в колежа по богословие, но си беше купил учебници поне за две години.

На пода до бюрото забеляза малка купчина листи и я вдигна. Есе, което беше озаглавил „Истинската същност на човека“. Той беше истински човек.

Моля те, Сам, стига с тия романтични отклонения. Свърши си работата, заради която си дошла.

Шумът вече не я притесняваше. Две врати я делиха от спалнята на Кевин. Тя претърси чекмеджетата и прегледа книгите една по една. Точно там Слейтър би оставил следи. Това беше стаята, където се упражняваше умът. Той беше обсебен от числа и ребуси. Умът. Някъде, някъде.

Малка пачка визитки с нейния телефонен номер най-отгоре лежеше до калкулатора, който изглеждаше чисто нов, сигурно все още неизползван. Първата визитна картичка беше на Джон Франсис, доктор по философия, декан по учебната част в Тихоокеанския Колеж по богословие. Кевин често споменаваше този мъж. Дженифър сигурно вече беше разговаряла с него.

Ами ако не беше? В последните четири дни не бяха имали време за стандартните процедури или подробни разследвания. Тя взе телефона и се обади на номера от визитката. Секретарка с носов глас я попита дали иска да остави съобщение. Не, благодаря. Тя затвори, обърна визитката от другата страна и видя, че Кевин беше надраскал там друг номер със същите инициали. Тя го набра.

— Здравейте, Джон на телефона.

— Ало, с доктор Джон Франсис ли говоря?

— Същият.

— Обажда се Саманта Шиър от Калифорнийското бюро за разследване. Работя заедно с агент Дженифър Питърс по случая на Кевин Парсън. Запознати ли сте с него?

— Разбира се. Агент Питърс беше при мен вчера сутринта.

— Кевин има много високо мнение за вас — каза Сам. — Имате докторат по психология, нали?

— Точно така.

— Каква е преценката ви за Кевин?

— Това е малко като да питате кои животни живеят в морето. Кевин е чудесен човек. Малцина са хората, чийто ум би могъл да предизвика интереса ми. Невероятен... естествен.

— Естествен. Да, той е естествен. Почти прозрачен. Точно затова е толкова странно, че не може да си спомни греха, който Слейтър иска от него да изповяда, не мислите ли? Чудя се с какво ли е бил ангажиран през последните няколко седмици? Някакви повтарящи се теми, проекти, дисертации?

— Всъщност да. Той силно се интересуваше от човешката същност. Може да се каже, че беше погълнат от този проблем.

Сам вдигна черновата на доклада.

— Истинската същност на човека — каза тя. — И каква е човешката същност? Всъщност каква е според Кевин?

— Ами, точно това е загадката, нали? Не съм съвсем сигурен какво би казал Кевин. Той ми се обади, че имал нов модел, но искаше да ми го представи изцяло в доклада си.

— Хм. И кога трябва да ви го предаде?

— Идната сряда.

— По кой предмет?

— Въведение в етиката.

— Само още един въпрос, докторе. Вие сте религиозен човек, със степен по психология; според вас човешката същност духовна ли е в основата си, или е психологическа?

— Знам, че Фройд би се обърнал в гроба, но според мен няма съмнение, че човекът в същността си е духовно същество.

— И Кевин би се съгласил с това?

— Да, сигурен съм.

— Благодаря ви за отделеното време, докторе. Оставете впечатлението за много благодарен мъж.

Той се засмя.

— Плащат ми да бъда такъв; така че се опитвам. Ако има още нещо, не се колебайте да ми се обадите.

Сам затвори телефона. Етика. Тя прегледа есето и установи, че в него само са изложени няколко теории за човешката природа. На края му имаше ново заглавие: „Истинска същност“. Тя остави листите на

пода. Къде ли би държал Кевин записките си върху човешката природа?

Тя се приближи до секцията и взе една дебела книга, озаглавена „Преосмисляне на нравствеността“. Книгата беше използвана, оръфана по ъглите, с пожълтели страници. Отвори я и видя, че е от библиотеката. Издадена през 1953 година.

Прехвърли страниците, но не откри никакви бележки. Тъкмо се нахвана да я остави на рафта, когато задната корица се разтвори и оттам изпаднаха няколко листа. На единия с почерка на Кевин беше написано: *Истинската същност на човека. Есе.*

Саманта събра страниците и седна на бюрото. Това бяха само записки. Три страници със записки. Тя ги прегледа — кратко схематично изложение с отделни глави, което отговаряше на темата. Конспект. *Докато живеем, се учим и живеем според наученото, но не толкова добре. Как може природата да е мъртва и въпреки това да живее? Той е мъртъв в светлината, но процъфтява в мрака. Ако Доброто и Злото могат да разговарят един с друг, какво биха си казали? Всички онези, които живеят в светлината, но се крият в мрака.*

Колко проникновено. Но тук няма нищо, което Слейтър би могъл...

В този момент замръзна. На дъното на четвъртата страница имаше три кратки думи.

Аз съм аз.

Веднага разпозна почерка. Слейтър.

— Аз съм аз. Мили боже!

Тя подреди листите на бюрото с трепереща ръка. Обзе я паника.

Не. Спри. *Какво всъщност означава „Аз съм аз“, Сам? Означава, че Слейтър е Слейтър. Слейтър се е промъкнал тук и го е написал. Това не доказва нищо, освен че си вре носа навсякъде в живота на Кевин.*

Ако Доброто и Злото могат да разговарят един с друг, какво биха си казали?

Как тогава Кевин и Слейтър разговаряха един с друг? ФБР имаше запис. Как, как? Освен ако...

Втори мобилен телефон. Той използваше втори мобилен телефон!

Сам хукна към стаята на Кевин. Мили боже, *нека да греша!* Той не беше помръднал. Тя се промъкна до него. Къде ли държи телефоните? Онзи, който Слейтър му беше дал, стоеше винаги в десния му джоб.

Имаше само един начин да го направи. Бързо, преди да го е събудила. Сам бръкна в десния му джоб. Той носеше свободни панталони, но тежестта му притисна ръката ѝ към матрака. Тя докосна телефона, напипа устройството за запис на гърба му. Този беше на Слейтър.

Отиде от другата страна на леглото, приближи се и пъкна ръка в левия му джоб. Кевин изсумтя и се претърколи настрани, с лице към нея. Тя застана неподвижно, докато дишането му не възстанови спокойния си, бавен ритъм, и отново пъкна ръка в левия му джоб.

Пръстите ѝ напипаха пластмаса. Сам знаеше, че е права, но въпреки това го измъкна. Мобилен телефон, еднакъв с онзи, който Слейтър беше оставил на Кевин, само че не сребрист, а черен. Тя го отвори и прегледа списъка на обажданията. Те бяха... единствено до другия мобилен телефон. Едно обаждане до телефона в хотелската стая. И две до домашния телефон на Кевин.

Това бе телефонът, който Слейтър беше използвал. Да говори, да детонира бомбите. Главата ѝ пулсираше. В това нямаше никакво съмнение.

Щяха да го разпънат на кръст.

23.

Сам се отдалечи от леглото, затвори вратата на Кевин и хукна надолу по стълбите. В ръката си стискаше телефона, който Слейтър беше използвал за обажданията си — вече нямаше да може да се обажда, поне не от този телефон. На излизане не си направи труда да се прикрива — направо излезе през задната врата, пресече улицата и хукна към колата си.

Аз, Слейтър, съм аз, Кевин. Това беше най-големият страх на Саманта. Че приятелят ѝ от детинство страда от множество лично разстройство, както беше предположила ден по-рано в разговора си с Дженифър и по-късно беше отхвърлила, защото Кевин беше в стаята, когато Слейтър се обади. Но предишната вечер, докато се опитваше да заспи, внезапно се сети, че беше *разговаряла* със Слейтър едва след като Кевин бе излязъл. Той можеше просто да натисне бутона за набиране в джоба си и след това да говори със Сам от коридора. Възможно ли беше това?

Тя беше с Кевин в колата, когато Слейтър се обади малко преди да се взриви автобусът. Но всъщност нямаше никакво доказателство, че той наистина е бил на линия. Нямаха запис на разговора.

Това беше абсурдно. Беше невъзможно! Но колкото и да се опитваше, Сам не можеше да се сети за нито един определен случай, който да докаже, че те не са един и същ човек. Нито един.

Чиста догадка! Можеше да е просто съвпадение.

А сега и това.

Ако Доброто и Злото могат да разговарят един с друг, какво биха си казали?

Сам стигна до колата си, стомахът ѝ се беше свил на топка. Това можеше да се окаже недостатъчно. Беше проявила безотговорност, когато сподели догадките си с Дженифър. Мъжът, в когото мислиш, че се влюбваш, е ненормален. И го беше казала толкова спокойно, по простата причина че самата тя не го вярваше. Просто вършеше онова, за което бе обучена. Но това... това беше съвсем друг въпрос.

И Кевин *не* беше ненормален! Просто играеше различни роли, както години наред го беше правил с Белинда. Когато за пръв път е започнал да разбира истинското зло, се е разделил на няколко личности. Момчето. Той беше момчето! Само че не знаеше това. За единайсетгодишния Кевин момчето беше злата личност, която трябваше да бъде убита. Така че той го е убил. Но момчето никога не умряло. Слейтър просто е останал инертен до момента, когато есетото на Кевин за същността на човека не му е позволило да изплува отново на повърхността.

Въпреки това съществуваше вероятността тя да греши. В случаите на множество лично лично разстройство алтернативните личности рядко имаха собствено съзнание. Слейтър нямаше да знае, че е Кевин; Кевин нямаше да знае, че е Слейтър. Всъщност те не бяха един и същи човек. Физически, да, но във всички останали случаи — не. Докато Кевин спеше, Слейтър може би живееше и кроеше планове да убие Белинда, а Кевин нямаше представа за това. Някои от нещата, които вършеше Слейтър, можеха да съществуват само в съзнанието му; други, като бомбите и отвличането, трябваше да бъдат извършени наистина.

Тя хвърли телефона на Кевин на седалката и набра номера на Дженифър по своя.

— Джен...

— Трябва да се видим! Веднага. Къде си?

— Сам? В участъка съм. Какво има?

— Получи ли резултатите от лабораторията за отпечатъците и записите?

— Не. Защо? Къде се намираш?

— Току-що бях в къщата на Кевин и идвам към теб. — Тя зави по улица „Уилоу“.

— Как е Кевин?

Сам си пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Спеше. Дженифър, намерих у него втори телефон. Същият, който е използван за обажданията до телефона с рекордера. Не знам по какъв друг начин да ти го кажа. Според мен Кевин е Слейтър.

— Това е... Мисля, че вече го обсъдихме. Той е бил в стаята, когато Слейтър...

— Чуй ме, Дженифър. През последните дванайсет часа обмислих ситуацията от стотици различни ъгли. Не казвам, че мога да го докажа; Бог ми е свидетел, че ми се иска да не е вярно, но ако е, той има нужда от помощ! Той има нужда от теб. Освен това е единственият, който може да ни отведе до Белинда. Кевин няма да знае къде е тя, но Слейтър ще знае.

— Моля те, Сам, това е лудост! Как би могъл да извърши всичко това? Поставили сме наши хора около къщата. Подслушвахме го вътре! Как е успял да се измъкне и да отвлече Белинда?

— Това е неговата къща; той ще знае как да се измъкне навън, без вашите момчета да го усетят. Къде е бил между три и пет часа през нощта?

— Спеше...

— Кевин може и да си е мислил, че спи, но дали е било така? Според мен през последните четири дни едва ли е имал шест поредни часа сън. Помисли само. Докато сте го подслушвали, не е провел нито един телефонен разговор, поне не докато е бил в къщата. Дано да греша, наистина се надявам, но според мен ще откриеш противоречията. Той е твърде умен. Но освен това иска истината да излезе наяве. Подсъзнателно или съзнателно, не знам, но той започва да прави грешки. Исква светът да узнае. Това е отговорът на гатанката.

— *Кое пада, но никога не се пуква? Кое се пуква, но никога не пада?* Зората и нощта — каза Дженифър. — Противоположности. Кевин.

— Кевин. Кевин е момчето; затова така и не го видях, когато бяхме малки. Той е бил в мазето на склада, но само той, без някакво друго момче. Наранил се е сам. Проверете кръвната група. Признанието, което иска Слейтър, не е, че Кевин се е опитал да убие момчето, а че той е бил момчето. Че Кевин е Слейтър.

— Аз съм моят грях — рече разсеяно Дженифър. Гласът ѝ леко потрепваше.

— Какво?

— Нещо, което той ми каза снощи.

— След десет минути съм при теб — каза Сам. — Не позволявай на Кевин да напуска къщата.

— Само Слейтър ли знае къде е Белинда? Кевин наистина ли няма представа?

— Това е моето предположение.

— Значи ни трябва Слейтър, за да открием Белинда. Но ако изпратим погрешните сигнали, той може отново да се покрие. Ако го направи и Кевин не знае къде е Белинда, можем да се окажем с първата истинска жертва в този случай. Дори ако затворим Кевин в килия, тя ще умре от глад. — В гласа на Дженифър се промъкна трескава нотка. — Той не е Гатанката; досега не е убил никого. Не можем да позволим това да се случи.

— Значи ще го пуснем навън?

— Не. Не, не знам, но трябва да действаме изключително внимателно.

— Идвам — каза Сам. — Само се погрижи Кевин да не напуска къщата.

* * *

Звукът от затварящата се врата събуди Кевин. Часът беше три. Беше спал повече от четири часа. Дженифър беше наредила да не го безпокоят, освен ако не е изключително належащо. Защо тогава бяха в къщата му?

Освен ако в къщата не бяха *те*! Освен ако не беше някой друг. Някой като Слейтър!

Той се измъкна от леглото, приближи се на пръсти до вратата и леко я отвори. Някой отваряше стъклената плъзгаща се врата към задния двор! *Просто попитай кой е, Кевин. Това са хората от ФБР.*

Ами ако не бяха?

— Ехо?

Мълчание.

— Има ли някой тук — извика той, този път по-силно.

Тишина.

Кевин слезе по стълбите и влезе предпазливо във всекидневната. Изтича до прозореца и погледна навън. Познатият линкълн се виждаше на улицата.

Нещо не беше както трябва. Нещо се беше случило. Той отиде до телефона в кухнята и инстинктивно потърси мобилния телефон в

десния си джоб. Там беше. Но въпреки това нещо не беше наред. Какво?

Мобилният телефон внезапно завибрира и той подскочи. Пъхна ръка в джоба си и измъкна сребристия уред. В лявата си ръка държеше другия телефон, по-голям черен VТech. За момент се втренчи объркано в тях. Аз ли го вдигнах? Толкова много телефони, че умът му вече му правеше номера.

Мобилният телефон вибрираше като полудял. Отговори!

— Ало?

В ухото му прозвуча гласът на Слейтър.

— Кой се мисли за пеперуда, а всъщност е червей?

Кевин дишаше тежко.

— Жалък си, Кевин. Осъзнаваш ли го, или трябва да ти го набивам с пръчка в главата? — Слейтър дишаше тежко. — При мен има един човек, който иска да те прегърне и бога ми, въобще не мога да разбера защо.

Лицето на Кевин се наля с кръв. Усещаше гърлото си като стегнато в менгеме. Не можеше да обели нито дума.

— Колко дълго смяташ да си играем на шикалки, Кевин? Очевидно не те бива в гатанките, затова реших да вдигна мизата. Знаем колко противоречиви са чувствата ти към мама, а досега съм стигнал до извода, че относно моя милост въобще не се колебаеш. Всъщност ти ме мразиш, нали, Кевин? Така и трябва — аз съсипах живота ти.

— Престани! — извика Кевин.

— Престани? Престани? Само това ли успя да измислиш? Само ти можеш да спреш всичко. Но според мен не ти стига кураж. И ти си страхлив като тях; показва го пределно ясно. Та ето каква е новата сделка, Кевин. *Ти* трябва да дойдеш и да ме спреш. Лице в лице. Това е големият ти шанс да гръмнеш Слейтър с онова пльокало, с което се сдоби незаконно. Намери ме.

— Изправи се срещу мен, страхливецо! Ела и се изправи срещу мен! — извика Кевин.

— Страхливец? Потресен съм. Едвам се движа, камо ли да се изправа срещу теб. — Мълчание. — Трябва ли да го издълбая на челото ти? *Ти* ме намери! Намери ме, намери ме! Играта свършва след шест часа, Кевин. След това ще я убия. Признай си или ще й прережа гърлото. Мотивиран ли си достатъчно вече?

Кевин почти не обърна внимание на крайния срок. Слейтър искаше да се срещне с него. Той пристъпи неспокойно от крак на крак. Всъщност искаше да се срещне с него. Но къде?

— Как?

— Знаеш как. Тук долу е тъмно. Ела сам, Кевин. Съвсем сам, както би трябвало да бъде.

Щрак.

Кевин стоеше като залепен за балатума. Кръвта пулсираше в слепоочията му. Черният телефон трепереше в лявата му ръка. Той изръмжа и го удари в плота с всичка сила. По пода се пръснаха черни пластмасови парчета.

Кевин пхна мобилния телефон в джоба си, обърна се и хукна нагоре по стълбите. Беше скрил пистолета под матрака. Оставаха му три куршума. Два дни по-рано самата мисъл да се изправи срещу Слейтър го ужасяваше; сега беше обсебен от тази идея.

Тук долу е тъмно.

Той пхна ръка под матрака, измъкна пистолета и го мушна в колана си. Тъмно. Долу. *Имам някаква представа за тъмното там долу, нали? Където червеите кривят гадните си малки тайни. Той знае, той знае!* Как не се беше сетил по-рано! Трябваше да се измъкне незабелязано и да отиде там сам. Това беше между него и Слейтър. Един срещу друг, само двамата.

Колата на ФБР все още се намираше някъде на улицата. Кевин се измъкна през задния вход и хукна на изток, в противоположна посока. След една пресечка сви на юг. Те щяха да разберат, че се е измъкнал. Всъщност сигурно бяха записали последното обаждане на Слейтър. Ами ако тръгнаха след него? Трябваше да каже на Дженифър да стои настрана. Би могъл да използва мобилния телефон, но разговорът трябваше да бъде кратък, за да не успеят да засекат местоположението му.

Ако тъмното там долу беше мястото, за което си мислеше... Кевин стисна зъби и изръмжа. Мъжът беше извратен. И щеше да убие Белинда — празните заплахи не му бяха присъщи.

Ами ако ФБР изпратеше хеликоптери? Той сви на запад и се притаи до дърветата край тротоара. Пистолетът му убиваше отзад.

Затича се.

* * *

— Сега! Фактите ми трябва сега, не след десет минути — тросна се Дженифър.

Обикновено докладите пристигаха от Куантико на интервали, определени от главния агент. Галахър обясни, че следващият прозорец ще бъде след десет минути.

— Ще се обадя, но те работят върху уликите само от няколко часа. А може да им отнеме цяла седмица.

— Не разполагаме с цяла седмица! Те знаят ли какво става тук? Кажете им да си пуснат телевизорите, за бога!

Галахър кимна с глава и излезе.

След обаждането на Сам светът ѝ се беше сринал за миг. Тя все още не искаше да приеме вероятността Кевин да е взривил автобуса или библиотеката.

От бюрото си в ъгъла можеше да види изхода от другата страна на морето от бюра. Милтън изскочи от кабинета си, грабна си палтото и тръгна към вратата. Къде отиваше? Той се спря, извърна се и Дженифър инстинктивно наведе глава, за да избегне визуалния контакт. Когато отново погледна натам, си беше тръгнал. Изпълни я необясним гняв. Но всъщност нищо от случилото се не беше по вина на Милтън. Той просто си вършеше работата. Вярно, обичаше да застава пред фотоапаратите, но пък наистина имаше своите отговорности да информира обществото. Тя насочваше раздражението и гнева си към него без определена причина — знаеше го, но не можеше да се успокои.

Това не беше Кевин, напомни си Дженифър. Дори ако наистина той беше Слейтър, което все още не беше доказано, онзи Кевин, когото тя познаваше, не би могъл да взриви нищо. Съдебните заседатели щяха да се запознаят с миналото му и да се съгласят с нея. Ако Слейтър беше Кевин, то той беше просто част от разчупената му личност, а не самият Кевин.

В този миг я връхлетя една мисъл и тя се сепна. Възможно ли беше Слейтър да топи Кевин? Какъв по-добър начин да съсипеш един човек от това да го обявиш за ненормалник, който се опитва да взриви

Лонг Бийч? Тя седна пред бюрото си, грабна бележника си и започна да записва.

Слейтър е момчето; той иска отмъщение. Той тероризира Кевин и след това убеждава света, че той е Кевин, който тероризира себе си, защото е Слейтър. Кевин е съсипан, а Слейтър избягва. Това би вдигнало летвата пред идеалните престъпления.

Но как ли го беше изпълнил Слейтър? Сам беше намерила два телефона. Защо Кевин ще обикаля наоколо с два телефона, без дори да подозира за това? И как номерата, на които е звънял Слейтър, са се оказали в списъка с обаждания на втория телефон? Посредством електронно реле, което копира номерата така, че да изглежда сякаш телефонът е бил използван. Възможно е. И как беше успял Слейтър да пъкне телефона в джоба на Кевин, без той да разбере? Сигурно е станало тази сутрин, докато Кевин е спял. Кой има достъп до Кевин...

Телефонът ѝ иззвъня и тя го грабна без да се замисли.

— Дженифър.

— Обажда се Клод, наблюдателя. Имаме проблем в къщата. Някой току-що се обади на Кевин.

— Кой? — Дженифър се изправи рязко, отблъсквайки стола си назад.

Статичен шум.

— Слейтър. Сигурни сме, че с той. Но това не е всичко.

— Задръж така. Имаш ли записа от телефона на Кевин?

— Не, имаме запис от вътрешността на къщата. Някой с гласа на Слейтър се обади на Кевин от вътрешността на къщата. Аз... ъ-ъ-ъ, знам, че може да прозвучи странно, но в къщата имаме два гласа. Изпращам ви записа. Той заплашва да убие жената до шест часа и предлага на Кевин да се срещнат.

— Каза ли къде?

— Не. Каза, че Кевин знае къде. Каза, че там долу е тъмно, това е всичко.

— Ти разговаря ли с Кевин?

— Взехме решение да влезем вътре. — Той замълча. — Кевин го нямаше.

Дженифър се строполи върху стола си.

— Оставили сте го да излезе?

Клод звучеше объркано.

— Колата му все още е в гаража.

Тя затвори очи и си пое дълбоко дъх. Сега какво?

— Веднага искам да получа касетата. Започнете издирване в концентрични кръгове. Той се придвижва пеша.

Тя остави телефона си на масата и сплете пръсти, за да овладее треперенето им. Нервите ѝ бяха опънати до крайност. Четири дни и колко сън? Дванайсет, четиринайсет часа? Случаят току-що се бе превърнал от ужасяващ в безнадежден. Той щеше да убие Белинда. Това беше неизбежно. *Кой* щеше да убие Белинда? Слейтър? Кевин?

— Госпожо?

Тя вдигна глава и видя един от детективите на Милтън на вратата.

— Има обаждане за вас. Казва, че опитал да се обади на личния ви номер, но било заето. Не си каза името.

Тя кимна към стационарния телефон на бюрото си.

— Прехвърли го тук.

Той пренасочи обаждането и Дженифър вдигна слушалката.

— Питърс.

— Дженифър?

Беше Кевин. Дженифър беше прекалено зашеметена, за да отговори веднага.

— Ало?

— Къде си?

— Съжалявам, Дженифър. Тръгвам след него. Но трябва да го направя сам. Ако ме последваш, той ще я убие. Записвате разговорите в къщата, нали? Изслушай касетата. Повече не мога да говоря, защото ще ме засекат, но исках да те предупредя. — Гласът му звучеше отчаяно.

— Кевин, няма нужда да го правиш. Кажи ми къде се намиращ.

— *Трябва* да го направя. Изслушай касетата. Не е каквото си мислиш. Слейтър ми причинява всичко това. И не си прави труда да ми звъниш; ще изхвърля този телефон. — Той рязко прекъсна връзката.

— Кевин?

Дженифър тресна телефона в гнездото му. Прокара трескаво пръсти през косата си и отново вдигна слушалката. Набра номера на Саманта.

— Ало?

— Кевин изчезна, Сам — рече Дженифър. — Преди малко е получил обаждане от Слейтър, че до шест часа ще убие Белинда. Примамва Кевин да се срещне с него, казва, че той би трябвало да знае къде и че там е тъмно. Доколкото знам, това е всичко. Касетата пътува насам.

— Пеша ли е тръгнал? Как са го оставили да се измъкне?

— Не знам. Проблемът е, че времето е малко, а сме изгубили контакт.

— Мобилният на Слейтър...

— Каза, че ще се отърве от него.

— Връщам се обратно — каза Сам. — Не може да е отишъл твърде далеч.

— Ако предположим, че си права за Кевин, то Слейтър го привлича към място, което и двамата познават от детството си. Някаква представа къде?

Сам се поколеба.

— Складът?

— Ще го проверим, но нещо не ми се връзва.

— Остави ме да помисля. Ако извадим късмет, ще го намерим. Концентрирайте търсенето си на запад — по-близо до Бейкър стрийт.

— Има още една възможност, Сам. Знам, че може да звучи пресилено, но ако Слейтър се опитва да натопи Кевин?

В телефона цареше мълчание.

— Изследванията на криминалистите ще ни дадат по-добра картина, но мобилният телефон може да е бил подхвърлен и списъкът с набрани номера да е бил дублиран чрез реле. Това отговаря на целта: Кевин е набеден, че е психопат, който тероризира сам себе си, той е съсипан, а Слейтър се измъква. Отмъщението е постигнато.

— Всичко е много объркано — каза тихо Сам. — Вземи данните от записа; да се надяваме, че те ще ни кажат нещо повече.

— Работя по въпроса. — Галахър влезе в помещението и седна пред бюрото й с папка в ръка. — Обади ми се, ако се сетиш още нещо.

— Само още нещо — каза Сам. — Говорих с доктор Джон Франсис и той ми спомена, че вече си разговаряла с него, но според мен няма да е зле отново да му се обадиш. Той познава Кевин много добре и освен това е специалист в твоята област. Просто ти го предлагам.

— Благодаря ти, ще го направя.

Тя затвори телефона и се обърна към Галахър.

— Какво имаме?

— Както вече казах, не са готови. Но въпреки това ти нося нещо. Някога чувала ли си за гласов модулатор?

— Какво?

— Гласов модулатор. Уред, който променя гласовия модел.

— Е, и?

— Ами мога да запиша гласа си и да го програмирам така, че да звучи като твоя.

— И какво? Образецът от гласа на Кевин, който им изпратихме, не отговаря въобще на този на Слейтър — какво имаш предвид?

— Разговарях с Карл Ригс от лабораторията. Твърди, че дори да определят, че гласовете на Слейтър и Кевин имат един и същ гласов модел, някой, който разбира от тези неща би могъл да го постигне посредством гласов модулатор.

— Нещо не мога да разбера какво имаш предвид, Галахър. — Гласът ѝ звучеше раздразнено.

— Имам предвид, че Слейтър може да променя гласа си така, че да звучи като вариант на Кевиновия глас. Може да се е сдобил с гласов образец, да го е обработил по електронен път и след това да е проиграл гласовия модел в различен регистър и с различна интонация. С други думи, може да говори през кутия, която прави гласа му да звучи като Кевин, който се опитва да не звучи като Кевин. Разбра ли ме?

— Защото знае, че ще анализираме записите и ще стигнем до извода, че и двата гласа са на Кевин. — Тя примигна.

— Точно така. Макар че всъщност не са.

— Сякаш иска да натопи Кевин.

— Възможно е. Ригс каза, че разследват случай във Флорида, където съпругата на някакъв мъж е отвлечена за откуп от милион долара. Общината събрала парите. Но се оказало, че гласът на похитителя е всъщност запис на гласа на съпруга, обработен чрез гласов модулатор. Очевидно е отвякъл собствената си жена. Следващия месец го изправят пред съда.

— Не знаех, че съществува такова нещо като гласовия модулатор.

— Не е съществувало допреди година. — Галахър се изправи. — В този случай дори ако и двата гласови отпечатъка съвпадат с гласа на

Кевин, няма как да знаем дали и двата са негови, докато не изключим употребата на гласов модулатор. Ригс ще получи резултатите от анализа чак утре. Работят усърдно върху него, но все пак отнема време.

— А отпечатъците от обувки?

— Трябва да са готови тази вечер, но според него и те няма да ни помогнат много. Не са достатъчно отчетливи.

— Значи просто искаш да ми кажеш, че нищо няма да ни свърши работа?

— Казвам, че може би няма да свърши.

Той си тръгна и Дженифър се отпусна в стола си. Милтън. Вече зависеше изцяло от него. Всички патрулни коли в града трябваше да се включат в търсенето на Кевин и то трябваше да се проведе така, че нито грам информация да не попадне в медиите.

Дженифър затвори очи. Всъщност това нямаше значение. Единственото важно нещо бе, че Кевин е изчезнал. Момчето беше изгубено.

Идеше ѝ да заплаче.

24.

Кевин се придържаше към страничните улички, като подтичваше колкото се може по-естествено, въпреки болезненото пулсиране в главата му.

Когато го приближаваха коли или пешеходци, той или сменяше посоката, или преминаваше от другата страна на улицата. В най-добрия случай само навеждаше ниско глава. Ако можеше да си позволи прекия маршрут, щеше да съкрати времето наполовина.

Но Слейтър беше казал: „сам“, което означаваше да избягва правоохранителните органи на всяка цена. Този път Дженифър щеше да бъде принудена да изкара полицаите на улицата. Щеше отчаяно да се опитва да го намери преди Слейтър, защото знаеше, че Кевин няма никакви шансове срещу него.

Кевин също го знаеше.

Той тичаше, макар да бе наясно, че няма как да се изправи срещу Слейтър и да оцелее. Белинда щеше да умре; той щеше да умре. Но нямаше друг избор. Въпреки вярата му, че ще се освободи, през последните двайсет години той всъщност не беше напускал този зандан. Но вече край. Щеше да се изправи срещу Слейтър и да загине или да оживее, опитвайки се за последен път да достигне свободата.

Ами Дженифър? Ами Сам? Щеше да ги изгуби, нали? Най-хубавите неща в живота му — единствените, които имаха значение — щяха да му бъдат отнети от Слейтър. И ако този път успееше да се откачи от него, мъжът отново щеше да се върне и да го преследва. Не, този път трябваше да сложи край веднъж и завинаги. Трябваше да убие или да бъде убит.

Кевин преглътна тежко и се затича през нищо неподозиращите жилищни квартали. В небето бучаха хеликоптери. Той не можеше веднага да различи полицейските от останалите, затова се криеше от всички, което го забавяше още повече. Единайсет полицейски коли пресичаха пътя му, принуждавайки го всеки път да поема в друга посока. Тичаше вече час, а все още не бе изминал и половината път

дотам. Изпъшка и увеличи темпото. Часовете станаха два. С всяка стъпка решителността му нарастваше, докато вече почти усещаше вкуса на омразата си към Слейтър, медния вкус на кръв върху пресъхналия си език.

Районът със складовете изникна пред очите му без предупреждение. Тичането му премина в по-бавен ход. Мократа му риза беше залепнала за тялото му. Сърцето му туптеше силно както от нерви, така и от изтощение.

Часът беше пет. Слейтър им беше дал шест часа. Три плюс три. Върховата точка в тази извратена игра на тройки. Сигурно целият град вече се беше впуснал да намери Белинда преди крайния срок девет часа. ФБР беше изслушало записите от къщата и заедно със Сам бяха насочили обединените си усилия към разгадаването на шифрованото съобщение на Слейтър. *Знаеш как, Кевин. Тук долу е тъмно.*

Дали Сам ще се сети? Той никога не ѝ беше разказвал за това място.

Кевин прекоси железопътната линия и се шмугна сред рядката горичка от дървета, която стигаше до покрайнините на града. Близо. Толкова близо.

Ти ще умреш, Кевин. Имаше усещането, че хиляди иглички боцкат кожата му. Спря се и се огледа. Шумът на града звучеше толкова отдалеч. Чуруликаха птици. Едно гущерче се стрелна по мъртвите листа, спря се, за да го огледа с изпъкналите си очички и след това побягна към близките камънаци.

Кевин продължи да върви напред. Ами ако беше сбъркал? Естествено, мястото можеше да е и складът, където беше заключил момчето — там беше тъмно. Но Слейтър предпочиташе да действа по-подмолно. И без това ченгетата веднага щяха да напълнят мястото. Не, не можеше да е там.

Той забеляза през дърветата старата барака и се спря. Малкото останала боя по дървените стени беше избеляла през годините. Изведнъж Кевин изпита съмнение, че ще успее да се справи. Слейтър можеше да се крие зад някое от дърветата и да го наблюдава. Ами ако побегне и Слейтър изскочи от скривалището и го застреля? Не можеше да извика помощ — беше захвърлил телефона в уличката зад един денонощен магазин на осем километра оттук.

Нямаше никакво значение. Трябваше да го направи. Пистолетът му убиваше на корема, където го беше преместил, след като изръби гърба му. Той го докосна над ризата. Дали да не го извади още сега?

Измъкна го от колана и тръгна напред. Бараката се издигаше спокойно пред него, малко по-голяма от външна тоалетна. Като дишаше умишлено през носа, Кевин се приближи към задната врата, без да сваля поглед от дъските, от процепите между тях, търсейки признаци на движение. Каквото и да е.

Ти ще умреш тук, Кевин.

Той се промъкна до вратата. Остана за миг пред нея, треперейки целият. Отдясно се виждаха дълбоки следи от гуми. Ръждясалият катинар висеше от резето. Отворен. Той винаги стоеше заключен.

Кевин го свали от резето и го остави на земята. Сложи ръка на бравата и леко натисна. Вратата изскърца. Той се спря. През малкия процеп се виждаше пълният мрак, който цареше във вътрешността.

Мили боже, какво правя? Дай ми сили. Дали лампата все още работеше?

Кевин отвори широко вратата. Бараката беше празна. *Слава богу.*

Дойде, за да го намериш, а сега благодариш на Бог, че го няма?

Но ако той е тук, значи се намира под капака на пода, надолу по стълбите, през тунела. Там се намира „тъмното тук долу“, нали?

Той пристъпи вътре и дръпна верижката, която висеше от крушката. Тя освети с неомощно сияние. Кевин затвори вратата. Отне му цели пет минути да събере достатъчно смелост и да вдигне капака на пода с треперещите си ръце.

Дървените стъпала се спускаха в мрака. По тях се виждаха отпечатъци от стъпки.

Кевин преглътна.

* * *

В конферентната зала и двата съседни кабинета на полицейския участък в Лонг Бийч, където през последните четири дни бяха работили Дженифър и останалите агенти от ФБР, цареше атмосфера на надвисваща беда.

Двата часа методично претърсване, по земя и от въздуха, не донесоха нищо. Ако *тъмното там долу* място на Слейтър беше мазето в склада, когато влезеше вътре, той щеше да се озове срещу двама униформени полицаи с извадени оръжия. Сам се беше обаждала два пъти, като втория път вече се беше отказала от търсенето си. Искаше да провери нещо, което ѝ беше хрумнало по-рано. Каза, че после ще се обади. Оттогава беше минал един час.

Докладът на криминалистите за отпечатъците от обувки не им донесе нищо. Дженифър беше прегледала всички детайли от изминалите четири дни, търсейки улики в подкрепа на коя да е от двете нови теории. Или Кевин беше Слейтър, или Слейтър се опитваше да натопи Кевин, като ги захранваше с улики, че всъщност той е Слейтър.

Ако Кевин наистина беше Слейтър, то поне знаеха кого търсят. Никакви игрички повече. Никакви жертви. Освен ако Слейтър не убиеше Кевин, което беше равносилно на самоубийство. Или пък убиеше Белинда. Тогава щяха да разполагат с два трупа на някое тъмно място там долу. Но дори Слейтър да не убиеше Белинда, Кевин до края на живота си щеше да живее със спомена за онова, което беше извършил като Слейтър. При тази мисъл Дженифър усети буца в гърлото си.

Ако Слейтър беше някой друг, Кевин щеше да е просто невинна жертва на ужасен заговор. Освен ако не бъде убит от Слейтър; в такъв случай щеше да бъде мъртва жертва на ужасен заговор.

Часовникът цъкна. 5:30. Дженифър взе телефона си и се обади на Сам.

— Сам, не стигаме доникъде. Нямаме никаква следа. Отпечатъците от обувки не доказват нищо. Моля те, кажи ми, че си открила нещо.

— Тъкмо се канех да ти се обадя. Говори ли вече с Джон Франсис?

— Не. Защо?

— Когато бях в къщата на Кевин, прегледах записките му, есетата, книгите, всичко, което би могло да има връзка с миналото му, да ми даде насока за тъмното място. Знам, че Кевин е много умен, но не очаквах точно това — направо ме изуми. Не намерих нищо, което да

подказва връзка със Слейтър или да намеква за някакво личностно разстройство.

— Което би могло да подкрепи теорията ми, че Кевин е натопен — каза Дженифър.

— Може би. Но намерих следното в дневника, който води на компютъра си. Слушай. Написал го е преди две седмици. „Проблемът на най-големите мислители е, че те разделят разума от духовността, сякаш двете съществуват в различни реалности. Въобще не е така. Това е грешно противопоставяне. Никой не разбира това по-добре от доктор Джон Франсис. Чувствам, че мога да му се доверя. Само той ме разбира истински. Днес му разказах за тайната. Липсва ми Саманта. Тя се обади...“ Тук продължава да пише за мен — каза Сам. — Мисълта ми е, че доктор Франсис всъщност знае повече, отколкото осъзнава.

— *Тайната* — каза Дженифър. — Може би намеква за нещо, което не е споделил с теб. За място, което е знаел като дете.

— Искам да говоря с него, Дженифър.

Това беше единственият лъч светлина през последните два часа.

— Имаш ли адреса му?

— Да.

Дженифър грабна палтото си.

— Ще се видим там след двамайсет минути.

* * *

Спускането в бомбоубежището и минаването през тунела здраво изпотиха Кевин. Вратата в края на стълбището към мазето зееше отворена. Той застана на прага, наведе се напред и за пръв път от двамайсет години надникна вътре.

Блестящ черен под с кръпки от бетон. Отдясно се вижда висок до гърдите фризер, който стои до бяла печка и умивалник. Вляво метално бюро, затрупано с електроника. Кутии с динамит, шкаф с чекмеджета, огледало. Две врати, които водят... нанякъде.

Кевин затаи дъх и хвана пистолета с двете си ръце. Потта лютеше в очите му. Това беше! Не можеше да не е тук. Но стаята беше празна! Къде беше Слейтър?

Нещо се удари във вратата от дясната му страна и Кевин насочи пистолета към нея. Процепът под вратата беше запушен със сив килим, навит на руло.

Туп, туп, туп. Приглушен плач.

Тялото му се вцепени.

— Има ли някой тук? — Той едва успяваше да чуе думите.

— Мо-о-оля ви!

Белинда. Стаята се завъртя. Той се разкрачи и възстанови равновесието си. Отново огледа трескаво стаята. Къде беше Слейтър?

— Мо-о-оля ви, мо-о-о-оля! — Цвъркаше като мишка.

Кевин пристъпи напред. След това още веднъж, насочил пистолета напред.

— Не искам да умра — проплака гласът. — Моля ви, ще направя всичко, което кажете.

— Белинда? — рече Кевин с дрезгав глас.

Звуците секнаха. Настъпи пълна тишина.

Кевин се опитваше да си поеме дъх. Слейтър беше оставил Белинда тук, за да може той да я намери. Искаше Кевин да спаси мама, защото точно това правят малките момчета за майките си. Той я беше изоставил и сега щеше да я спаси, за да изкупи ужасния си грях. Стаята се завъртя пред очите му.

— Кевин? — изскимтя отново гласът. — Кевин?

— Мамо?

Зад гърба му се чу драскане по бетона. Той се обърна, насочил пистолета напред.

От сенките се появи ухилен мъж. Руса коса. Без риза. Бежови панталони. Бели гуменки. *Без риза.* Татуировка над лявата му гръд — думата *мама*, написана с черно мастило. В ръката си държи голям сребрист пистолет. *Без риза.* Голото му тяло изглежда противно на Кевин. Слейтър, в плът.

— Здравей, Кевин — каза той. — Радвам се, че ни намери. — Той пристъпи леко вдясно.

Кевин го проследи с пистолета, притиснал пръст към спусъка. *Направи го! Стреляй. Дръпни спусъка.*

— Все още няма да стрелям, Кевин. Не и докато не ти кажа как можеш да спасиш мама. Защото се заклевам, че ако ме убиеш сега, с нея е свършено. Искаш ли мама да умре? — Слейтър се ухили и

продължи бавно да се движи, без да отпусна ръката си с пистолета. — Ами да, сигурно ти се иска. Напълно разбираемо е.

Удар с юмрук по вратата.

— Кевин! Помогни ми! — извика Белинда с приглушен глас.

— Млъквай, вещице! — извика Слейтър с пламнало лице. После се усмихна. — Кажй й, че това не е истинско, Кевин. Че тъмнината не е тъмна наистина. Кажй й, че ако бъде добро момиче, ще я пуснеш. Нали тя така ти казваше?

— Откъде ме познаваш? — попита Кевин с дрезгав глас.

— Не ме ли позна? — Слейтър посочи челото си с лявата си ръка. — Магнах си татуировката.

Той беше момчето, но Кевин вече знаеше това.

— Но... откъде знаеш за Белинда? Какво правиш тук?

— Все още не схващаш, нали? — Слейтър се приближи до вратата, по която чукаше Белинда. — Четири дни с кристално ясни следи, а ти продължаваш да се държиш толкова глупаво, колкото и изглеждаш. Знаеш ли колко дълго чаках това? А? Колко дълго го планирах? Гениално е. Дори и да си мислиш, че знаеш, всъщност не е така. Никой няма да разбере. Никога. Точно това му е хубавото.

Слейтър се изкикоти. Лицето му се сгърчи.

— Пусни пистолета — каза Кевин. Трябваше да разбере какво има предвид Слейтър. Искаше да го застреля. Искаше да пусне едно парче олово в челото му, но първо искаше да разбере какво има предвид.

— Пусни пистолета.

Слейтър протегна ръка към бравата, натисна я и отвори вратата. Белинда седеше на пода със завързани зад гърба ръце, опряла крак във вратата. Слейтър спокойно опря дулото на пистолета в бялото й, покрусено лице.

— Извинявай, Кевин — каза Слейтър. — Хвърли ми пльокалото или ще застрелям мама.

Какво? Кевин усети как лицето му пламва. Все още можеше да стреля и Слейтър щеше да умре, преди да убие Белинда.

— Пусни го! — каза Слейтър. — Пръстът ми е на спусъка. Застреляш ли ме, пръстът ми ще помръдне и тя е мъртва.

Белинда започна да плаче.

— Кевин... скъпи...

— Сега! Сега, сега, сега!

Кевин бавно отпусна пистолета.

— Знам колко го обичаш, но когато ти казвам да го пуснеш, говоря сериозно. Веднага!

Кевин пусна пистолета и отстъпи назад, обзет от паника.

Слейтър затръшна вратата пред Белинда, пристъпи напред и вдигна пистолета.

— Добро момче. Мама ще се гордее с теб. — Той тикна пистолета на Кевин в колана си, отиде до вратата към стълбището и я затвори.

— Така.

Краката на Белинда отново затропаха по вратата.

— Кевин? Моля те-е-е...

— А-а-а-грх! — изрева Слейтър и изтича до вратата. Изрита я толкова силно, че остави вдлъбнатина в метала. — Млъквай! Само да гъкнеш и ще ти затворя устата завинаги!

Слейтър отстъпи назад, дишайки тежко. Белинда утихна.

— Не ги ли мразиш тия жени, дето не знаят кога да си държат плювалниците затворени? — Слейтър се обърна към него. — Така, докъде бяхме стигнали?

Странно спокойствие обзе Кевин. Все пак щеше да умре тук. Наистина нямаше какво да губи. Извратеното момче беше пораснало и се беше превърнало в жалко чудовище. Слейтър щеше да убие и него, и Белинда, без да изпита и капчица угризение.

— Ти си болен — каза Кевин.

— Ето това е истинска мисъл. Всъщност ти си болният. Те го подозират и повярвай ми, когато свърша тук, няма да имат причина да променят мнението си.

— Грещиш. Ти доказа, че не си нормален. Разкъса този град на парчета и след като отвлече невинна...

— Невинна? Едва ли, но това няма значение. Въпросът е, че *ти* си я отвлякъл. — Слейтър се ухили до уши.

— Говориш глупости.

— Разбира се, че не. Така ти се струва, защото не мислиш. И двамата знаем, че аз извърших тези гадни неща. Че Слейтър се е обаждал на Кевин, че Слейтър е взривил автобуса, че Слейтър държи старата вещица в бетонена клетка. Проблемът е, че според тях Кевин е

Слейтър. Или поне скоро ще стигнат до този извод. Кевин е Слейтър, защото Кевин е луд. — Той се ухили. — Такъв е планът, смотаняк.

Кевин го гледаше вцепенен.

— Това... Това не е възможно.

— Всъщност е. Затова ще се получи. Нали не смяташ, че бих се захванал с нещо невероятно?

— Как може аз да съм ти?

— Множествено личностно разстройство. МЛР. Ти си аз, без да знаеш, че ти си аз.

Кевин поклати глава.

— Нима си толкова глупав да смяташ, че Дженифър...

— Сам го вярва. — Слейтър се приближи до бюрото и докосна черната кутия, която приличаше на телефонен секретар. Той остави пистолета до нея и Кевин се замисли дали не би успял да го грабне, преди да успее да го вдигне, и да стреля. — Тя намери телефона, от който се обаждам, в джоба ти — за повечето съдебни заседатели това е повече от достатъчно. Но те ще открият и друго. Записите, например. Ще докажат, че моят глас всъщност е твоят глас, променен така, че да звучи като ужасния убиец на име Слейтър. — Слейтър се престори на ужасен и потрепери. — О-о-о-о... страшно, не си ли съгласен?

— Има ужасно много пропуски! Никога няма да се измъкнеш!

— Няма никакви пропуски! — озъби му се Слейтър. После отново се ухили. — Освен това вече се измъквам.

Той вдигна една снимка. Беше фотография на Сам, заснета отдалеч с фотоувеличение.

— Наистина е много хубава — каза той, загледан в образа. След това се пресегна и откъсна големия черен чаршаф, който висеше на стената. Зад него, към бетонената стена бяха прикрепени петдесет или шейсет снимки.

Всичките те бяха на Саманта.

Кевин примигна и пристъпи напред. Слейтър вдигна пистолета.

— Назад.

Снимки на Сам на улицата, в Ню Йорк, в Сакраменто, през прозореца, в спалнята й... Кевин усети как го залива топла вълна.

— Какво правиш?

— Някога исках да я убия. — Слейтър бавно се обърна към Кевин и го погледна с хлътналите си очи. — Но ти го знаеш. Искаше я

и затова се опита да ме убиеш.

Устните на Слейтър затрепериха и той задиша плитко и учестено.

— Добре, сега аз ще убия нея. И ще покажа на целия свят кой си ти в действителност, защото не си по-добър от мен. Ти си хубавкото съседче, с което обича да си играе. Но дали това те прави по-добър? Не. — Той изкрещя последната дума и Кевин подскочи.

— Остани известно време с мен и ще видим колко си сладък. — Той се наведе напред и смушка Кевин в гърдите с дулото на пистолета. — Някъде дълбоко в себе си ти не си по-различен от мен. Ако ме беше срещнал, преди да срещнеш Саманта, двамата щяхме да стоим пред прозореца ѝ и да облизваме стъклото. Знам го, защото някога бях точно като теб.

— Това ли е проблемът? — попита настоятелно Кевин. — Ревнив ученик се връща, за да заколи съседчето? Толкова си жалък!

— Ти също! Болен си също като тях! — Слейтър се изплю на цимента. — Болен! — Той пристъпи напред и мушна дулото в бузата на Кевин. Челюстта му пламна от болка. — Ще сложа край на това веднъж и завинаги. Ти и всички изроди, които се преструват на сладурчета през уикенда! Аз и ти може да не сме един човек, но всъщност ти си като мен, смотаняк.

Тялото на Слейтър се притискаше в неговото.

Съзнанието на Кевин постепенно започна да изключва. *Ще умреш, Кевин.*

* * *

Слейтър се бори с отчаяния копнеж да натисне спусъка. Той знае, че не може да го направи. Това не е включено в плана. Не и по този начин. Все още не.

Вторачва се в ококорените очи на Кевин. Миризмата на страх и пот изпълва ноздрите му. Той импулсивно оплезва език и го притиска твърдо към брадичката на Кевин. Облизва цялата му буза чак до слепоочието, сякаш ближе сладолед. Солено. Горчиво. Извратено!

Слейтър блъска Кевин и отстъпва назад.

— Знаеш ли какъв е вкусът ти? На Слейтър. Ще я убия, Кевин. И двете ще ги убия. Но светът ще си помисли, че ти си го направил.

Кевин се изпъва и го поглежда. Оказва се, че има повече кураж, отколкото Слейтър е предполагал. Достатъчно, че да дойде дотук. Но той не може да забрави, че този човек някога го е заключил в мазето. Току-виж се оказало, че си приличат много повече, отколкото Слейтър предполага.

Той си поема дълбоко дъх.

— Така, нека се поуспокоим, става ли? Има една нова игра, която ми се иска да поиграем.

— Никакви игри няма да играя повече — казва Кевин.

— Напротив, ще играеш. Ще играеш или ще започна да режа мама по пръстче на минута.

Кевин поглежда към вратата, зад която стои старата жена.

— А ако това не е достатъчно да те мотивира, ще продължа с твоите пръсти. Все още ли сме надъхани и наперени?

Кевин го гледа. Поне не плаче и не хленчи като старата вещица.

— Признай си, Кевин. Ти дойде тук с намерението да убиваш. Убий, убий, убий. Това е още едно нещо, по което си приличаме. — Слейтър свива рамене. — Вярно, че обектът на жаждата ти за кръв съм аз, но инстинктът е все същият. Повечето хора са убийци по рождение, но аз не съм те довел тук, за да ти изнасям лекции. Доведох те да убиваш. И ще изпълня желанието ти. Ти дойде да убиеш мен, но това не ми допада особено, затова реших мъничко да попроменя нещата.

Кевин дори не мигва.

— Едната вече е при нас, но ни трябва и другата. — Слейтър поглежда към стената, към колажа от снимки. Едно от нещата, които толкова мрази у нея, е красотата ѝ. Затова държи снимките покрити. До девет часа тя вече ще бъде мъртва.

— Убий ме — казва Кевин. — Мразя те. — Той изрича последните думи с такова презрение, че Слейтър леко изтръпва от шока.

Но той не го показва външно. Излъчва гняв и омраза, но не и шок, защото шокът е признак на слабост.

— Колко смело. Колко благородно. Как бих могъл да откажа на една толкова искрена молба? Считай се вече за мъртъв. Всички ще умрем; но ти ще бъдеш живата смърт, докато не ритнеш топа.

Междувременно трябва да примамам тук и втората ни жертва. Тя ще долети, за да те спаси. Нейният рицар е в опасност.

— Презирам те.

— Ще ми помогнеш или мама ще започне да пищи! — казва Слейтър.

Кевин го поглежда продължително, след което бавно затваря очи.

— Само едно обаждане, Кевин. И аз бих могъл да го направя, но много ми се иска тя да чуе твоя глас.

Кевин поклаща глава и се кани да каже нещо, но Слейтър не иска да го чува. Той пристъпва напред и удря главата на Кевин с дръжката на пистолета.

— Ще я убия, малко перверзно копеле!

По лицето на Кевин започва да се стича кръв. Това възбужда Слейтър.

Лицето на Кевин се набръчква и той започва да плаче. Така е много по-добре. Той бавно се отпуска на колене и за пръв път, откакто обектът на отмъщението му е влязъл в стаята, Слейтър знае, че ще спечели.

* * *

Саманта се носеше през Лонг Бийч с пълна скорост. Тайна. Каква тайна? Като момче Кевин беше запазил в тайна случилото се със Слейтър и не говореше изобщо за живота и къщата, но според дневника му явно ставаше дума за нещо друго. Нещо, което беше известно на професора.

Тя се намираше на една пресечка разстояние, когато телефонът ѝ иззвъня. Не можеше да си представи как са се извършвали разследванията преди разцвета на мобилните технологии. От друга страна престъпниците също се възползваха от тях. Поне Слейтър, със сигурност.

— Сам.

— Обажда се Кевин.

— Кевин!

— ... никой друг, ясно ли е? — Гласът му звучеше равно — ужасно. Той четеше текст, правеше го насила. Сам спря до тротоара,

без да обръща внимание на клаксоните на останалите автомобили.

— Кевин, ако си със Слейтър, не спирай да говориш и не кашляй. Ако не си, изкашляй се. Да, ясно ми е. — Всъщност не беше чула онова, което би трябвало да ѝ е ясно. Зачуди се дали да не го накара да го повтори, но това можеше да го постави в опасност.

Кевин не се закашля.

— Тук играем нова игра — каза той. — Тя е за теб, Сам. Ако ни намериш преди девет часа, той ще освободи мен и мама. — Гласът му потрепна. Някъде отзад се чу приглушен глас. Слейтър.

— Ще ти дам указания за първата следа. Ако я намериш, ще има друга. Не трябва да замесваш никой друг, дори онази мацка, Дженифър. — Слейтър се изкиска някъде встрани. Изведнъж в слушалката прозвуча неговият глас, силен и нетърпелив.

— Първа следа: *Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което обича?* Отговорът може и да е в тази къща; а може и да не е. Идвай на помощ, Принцесо. — Телефонът млъкна.

— Слейтър? Кевин? Самата запрати телефона по предното стъкло. — По дяволите!!

Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което обича? Главата ѝ беше празна. 6:27. По-малко от три часа. Трябваше да се върне в къщата на Кевин. Отговорът сигурно беше в есетата. В дневника му. Все някъде!

Тя рязко направи обратен завой и пое обратно на север. Какъв беше шансът Слейтър да е намерил начин да подслушва телефонните ѝ разговори? Щом имаше толкова добри познания по електроника, че да натопи Кевин, значи знаеше повече неща от нея. Не замесвай никого, беше казал той.

Сам се наведе, вдигна телефона си от пода и отново отби. Потърси батерията, която беше паднала при удара, постави я на мястото ѝ. Включване. Повторно набиране.

* * *

— Благодаря ви, че ми отделихте от времето си, доктор Франсис. Както споменах по телефона...

— Да, да, разбира се. — Професорът ѝ махна с ръка да влезе. — Моля, заповядайте. Повярвайте ми, готов съм да направя всичко за това момче.

Дженифър се спря за миг.

— Разбирате ли защо съм дошла? Изглежда, вие знаете повече за Кевин, отколкото показахте първия път. Поне той смята така.

— Познавам го по-добре от останалите, да. Но няма нищо, което да не съм ви казал.

— Точно това ще разберем сега. С ваша помощ. — Тя влезе в къщата му. — Времето ни изтича, професоре. Ако не можете да ни помогнете, боя се, че никой друг не би могъл. По-рано днес сте разговаряли със Саманта Шиър от КБР; тя ще пристигне скоро. — Телефонът ѝ иззвъня и тя го извади от калъфчето на кръста ѝ. — Извинете ме.

Обаждаше се Сам. Беше се чула с Кевин. Дженифър инстинктивно се обърна към вратата и се заслуша в подробностите.

— Значи се връщаш *обратно* в къщата?

— Да. Прегледай уликите заедно с доктор Франсис. *Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което обича?* Запомни ли го? Обсъдете всичко. Той сигурно знае нещо.

— Ще трябва да съобщя за това.

— Слейтър каза никакви ченгета, дори те спомена по име. Няма как да се измъкнеш от този кръг. Просто остани там, където си сега. Не се обаждай на Милтън. Остави ме да работя сама; само това те моля. Ако се сетиш нещо, обади се. Но сега това си остава между нас. Слейтър, Кевин и мен. Моля те, Дженифър.

Дженифър се поколеба.

— Добре. Давам ти един час. След това ще трябва да се обадя, ясно ли е? И без това вече съм нарушила правилата.

— Ще ти се обадя.

— Един час. — Тя прекъсна връзката.

— Какво не е наред? — попита доктор Франсис.

— Всичко се обърка, докторе.

25.

Понеделник

18:37 часа

— *Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което обича?*
— каза доктор Франсис. — Всеки мъж, жена и дете, достигнали възрастта, когато вече могат да поемат отговорности.

— Той обича сладолед, но мрази това, че му трупата сланинки на кръста — каза Дженифър.

— Да. Тя обича неподходящия човек, но мрази онова, в което той превръща живота ѝ. Дилемата съществува от времето на Ева и ябълката. Първородният грях.

— Не виждам как може да ни помогне това — каза Дженифър. — Връзката трябва да е лична, нещо, което само Сам или Кевин биха могли да знаят. Нещо, което те тримата са знаели, когато са били деца.

— Три деца? Или две? Сам и Кевин, който си има алтер его — момчето. — Доктор Франсис, който седеше в голямото си кожено кресло, се наведе напред. — Разкажете ми всичко. От самото начало. Времето тече.

Той я слушаше с блестящи очи и само случайно намръщване от време на време разкриваше притеснението му за опасното положение, в което се намираше Кевин. Той до голяма степен ѝ напомняше за самия Кевин, искрен до мозъка на костите си и ужасно умен. За пръв път говореше на глас за събитията през последните четири дни и то пред човек, различен от Галахър. Първото обаждане, колата бомба, второто обаждане за кучешката колибка. След това автобусът, бягството на Кевин със Сам до Палос Вердес, складът, библиотеката, отвличането, а сега и смъртната заплаха.

Тя говореше, без да спира, прекъсвана единствено от исканията му за допълнителни подробности. Той беше мислител и то от най-добрите, и като че ли му харесваше да си играе на детектив. Както и на повечето хора, всъщност. Въпросите му бяха пронизателни. Откъде знаеш, че Кевин е бил вкъщи, когато е бил проведен вторият разговор?

Има ли начин да бъде прихванат лазерен сигнал? Всички въпроси водеха до предположението възможно ли е логически Кевин да бъде Слейтър.

Минаха двайсет минути, а Сам още не се беше обадила. Дженифър се изправи и закрачи напред-назад.

— Не мога да повярвам, че се стигна дотук. Кевин е там някъде в тъмното заедно с един луд мъж, а ние... — Тя прокара пръсти през косата си. — Откакто пристигнах тук, непрекъснато е така. Слейтър винаги се движи една крачка пред нас, а ние тичаме подире му като група маймуни.

— Когато правите така, ми напомняйте за Кевин.

Той гледаше към ръцете ѝ, които все още бяха заровени в косата ѝ. Тя седна на дивана и въздъхна.

— Значи сега и аз съм Кевин.

Той се изкиска.

— Едва ли. Но съм съгласен, че основният въпрос е кой, а не какво. Кой е Кевин? В действителност.

— И?

Той се облегна назад и кръстоса крака.

— Множествено личностно разстройство. Днес го причисляват към дисоциативните разстройства на личността, нали? Когато две или повече личности обитават едно тяло. Нали знаете, че не всички признават, че има такова животно. Някои одушевяват феномена — обладаване от демон. Други го отхвърлят изцяло или го смятат за нещо нормално, дори за дар.

— А вие?

— Аз вярвам в духовните сили и дори в обсебването от демони, но мога да ви уверя, че Кевин не е обладан. Прекарал съм достатъчно часове с момчето, а моят дух не е чак толкова закоравял. Въпросът е, че с напредването на възрастта всички ние достигаме до някакво ниво на дисоциация. Изведнъж забравяме защо сме влезли в банята. Или имаме странни усещания за дежавю. Фантазиите, магистралната хипноза, дори потапянето в книга или филм. Всички форми на дисоциацията са напълно естествени.

— Съвсем различни от дисоциацията, при която Кевин се превръща в Слейтър — каза Дженифър. — Както вече казахте, вие сте прекарвали много време с него, както и аз. У Кевин не се забелязва нито

една следа от Слейтър. Ако двете личности делят едно тяло, те не знаят абсолютно нищо една за друга.

— Ако. Това е оперативната дума тук. Ако Кевин е Слейтър. Честно казано, вашата теория, че Слейтър се опитва да натопи Кевин, ми се струва много по-вероятна. Но... — Доктор Франсис се изправи и закрачи до камината и обратно. — Но нека за момент си представим, че Кевин е Слейтър. Ами ако наистина е имало дете, момче, което от много ранна възраст е било напълно изолирано от света?

— Кевин.

— Да. Какво би научило това дете?

— Онова, което може да получи от заобикалящата го среда: предметите, които може да докосва, вкуса, слуха, обонянието, зрението. Ако стои сам на остров, той ще си мисли, че светът представлява малко парче кал, което се носи по водата, и ще се чуди защо няма козина като останалите си приятелчета. Също като Тарзан.

— Да, но нашето момче не е израснало на остров. От друга страна е израснало в свят с изкривена реалност. Свят, където реалността е просто парчета хартия, изрязани от истината. Няма абсолютни стойности. Няма зло, и съответно няма добро. Всичко е преструвка, и само това, което ти решиш, че е реално, е наистина реално. Животът е верига от приключения, в които играеш различни роли.

Доктор Франсис вдигна ръка до брадата си и леко я подръпна.

— Но всъщност *има* абсолютни стойности, нали разбирате. Има добро и има зло. Хлапакът чувства празнина в душата си. Той копнее да разбере тези абсолютни стойности, доброто и злото. Толкова се изтормозва психически, че принуждава съзнанието си да се раздели на отделни реалности. Става майстор в играенето на роли и накрая, когато е достатъчно възрастен, за да разбере злото, той подсъзнателно създава личност, която да играе тази роля. Защото това е нещото, което е научен да прави.

— Момчето. Слейтър.

— Крачеща, жива персонификация на двойствената природа на човека. Същностите на човека могат да се играят от личностите, които е създал. Нали е ясно какво имам предвид?

— Ако допуснем, че човек има повече от една същност. Би могло да е и обикновена дисоциация.

— Човекът има повече от една същност — каза професорът. — Възрастният човек, който е нашата плът, и божият отпечатък, доброто.

— А за онези от нас, които не вярват в божия дух? Които не са религиозни?

— Вътрешните същности на човека нямат нищо общо с религията. Те са духовни, не религиозни. Две същности се сражават. Доброто и злото. Те са доброто, което искаме да правим, но не го правим, и онова, което мразим да правим, но го правим. Апостол Павел. Послание до римляните, седма глава. Мисля, че способността да се върши добро и зло я има у всеки човек от раждането му. Божият дух може да възроди човека, но аз говоря за човешкия дух. Не отделна същност, въпреки че бих казал, че борбата между доброто и злото е безнадеждна без божествената намеса. Може би точно това си мислите, когато казвате „религия“, въпреки че всъщност религията няма много общо с божествената намеса.

Той бързо се усмихна. За втори път от толкова много дни я изкушаваше да опита да проумее вярата му. Обаче точно сега тя нямаше време.

— Значи смятате, че Кевин като малък просто се е борел да разбере конфликта вътре в него, между първичните добро и зло. Справил се е с това по начина, по който се е учел да се справя с реалността изобщо. Създал е роля за всяка личност и е играел тези роли, без да знае, че го прави.

— Да, точно това си мисля — каза професорът, стана и направи няколко крачки. — Възможно е. Напълно е възможно. Може дори да не е класическото дисоциативно разстройство на личността. Може да е посттравматично стресово разстройство, което е дори по-вероятно при този вид несъзнателна игра на роли.

— Ако допуснем, че Кевин е Слейтър.

— Да, ако допуснем, че Кевин е Слейтър.

* * *

Сам прерови дневника на Кевин, търсейки отчаяно отговор на гатанката. *Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което*

обича? Когато това не даде резултат, тя започна да прелиства записките му от лекциите.

Най-очевидният отговор беше човечеството, разбира се. Човечеството гледа и вижда, обиква и след това намразва. Историята на човешкия род в едно изречение. Не се връзва много с Декартовото „Мисля, следователно съществувам“, но е доста точно.

Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което обича? Кой, кой? Слейтър. Слейтър беше този някой. Въпреки теорията на Дженифър, Кевин би трябвало да е Слейтър. В този случай Слейтър беше мразещият от двамата.

Тя въздъхна. Нещо общо за тях тримата беше ключът към тази гатанка. Но какво? Имаше само два часа, за да спечели тази откачена игра. Но дори и да ги намереше, Слейтър със сигурност нямаше да ги пусне да си идат.

Някой щеше да умре през следващите два часа. Кевин я беше спасил веднъж от убиеца; беше рискувал живота си. Сега беше неин ред.

6:59. И тази гатанка беше само първата нишка. Тя промърмори през стиснати зъби:

— Хайде, Кевин! Каж ми нещо.

* * *

— В такъв случай Слейтър е момчето, дебнело Сам, но той е всъщност злото алтер его на Кевин — каза Дженифър.

— И Кевин не харесва злото момче, така че го убива — рече професорът.

— Но не е ли това зло? Да убиеш?

— Бог е убил много хора навремето. Вижте в Стария завет. Кевин се опитва да убие момчето, защото момчето заплашва да убие приятелката му от детинство.

— Но момчето всъщност е Кевин. Значи Кевин щеше да убие Саманта, ако не се беше справил с момчето?

— Представете ли си... личността, която въплъщава злото, би била едно малко чудовище. Слейтър, злото в Кевин, вижда, че Саманта

предпочита Кевин пред него. И Слейтър решава, че трябва да убие Сам.

— А сега това чудовище се е съживило и преследва Кевин — каза Дженифър. — В този ваш сценарий.

— Това чудовище никога не е умирало. Смъртта му би изисквала повече от онова, на което е способен Кевин. Смърт на старото „аз“. — Доктор Франсис направи пауза и продължи: — След като Кевин е пораснал, той осъзнал безумието на Белинда, но не е осъзнал двойствената си същност. Все пак се е измъкнал успешно от миналото си, напуснал е дома си и е навлязъл в реалния свят.

— До момента, в който, след три месеца семинария и дискусии по неговата фиксидея, същността на човека, най-накрая Слейтър излиза отново на повърхността — завърши Дженифър.

Професорът вдигна вежди.

— Възможно е.

Като клинична теория това бяха интересни възможности, но Дженифър имаше затруднения с приемането им за реалност. Теориите в науката за човешкия ум изобилстваха, като че ли излизаше нова всеки месец. Но това беше само теория. А времето продължаваше да тече, докато в този момент вероятно истинският Кевин беше на мушката на истинския Слейтър и се молеше отчаяно някой да нахълта през вратата и да го спаси.

— Но защо игра? Защо гатанки?

— Не знам. — Очите на професора блеснаха закачливо. — Може би цялата работа е идея на Кевин.

— Не разбирам.

— Зло, оцеляло самотно в мрака. Това също не е религиозно, между другото. Най-лесният начин да се справиш със злото е да го изкараш под светлината на истината. Да изложиш на показ тайната му. Слънце за вампира. Грехът процъфтява в тъмницата, но плесни го върху масата да го видят всички, и скоро ще посърне. Всъщност това е една от основните критики на Кевин срещу църквата. Че всеки крие своето зло. Пасторите, свещениците, епископите — те предпазват онова, което се борят да унищожат, като го прикриват.

— Сега звучите като скептик.

— Аз съм скептик по отношение на религиозните системи, но не и на вярата. Ще ми бъде приятно някой път да обсъдим разликата

между двете неща.

— Как от това следва, че гатанките са идея на Кевин?

— Може би подсъзнателно Кевин знае, че Слейтър все още се спотайва. Какъв по-добър начин да го унищожи, от това да го изложи на показ? Кевин може би заставя Слейтър да разкрие картите си, кара го да се издаде. Ха! Казвам ви, Кевин е достатъчно оригинален, за да измисли такъв план! Слейтър си мисли, че кара Кевин да върши каквото поиска, принуждавайки го да направи признание, но това признание ще съсипе Слейтър, а не Кевин!

Дженифър потърка слепоочията си.

— Мога да си представя как ще изглеждат нещата в съда. Всичко това означава, че Слейтър не се опитва да натопи Кевин.

— Да. Но така или иначе ние успяхме да проумеем същността му. Поне логиката му на действие. — Доктор Франсис седна и я погледна, събрал върховете на пръстите на двете си ръце. — Боже мой! Вие дойдохте тук да откриете кой всъщност е Кевин. Мисля, че току-що най-неочаквано открихме това, скъпа.

— Кажете ми, кой е Кевин?

— Кевин може да е всеки един мъж. И жена. Вие, аз, жената, която носи жълта чанта и сядат на третия ред в църквата всяка неделя. Кевин е персонификация на човешката същност.

— Моля ви, не може да имате предвид, че всеки един е и Слейтър.

— Не, само онези, които постъпват по същия начин като Слейтър. Само онези, които мразят. Вие мразите ли, Дженифър? Злословите ли?

* * *

Кой обича онова, което вижда, но мрази онова, което обича? Простотата на отговора порази Сам наскоро крачка, докато прекосяваше гостната на Кевин и гледаше в туристическите плакати. Прозорците към света. Ключовата дума не бе *кой*, а беше *вижда*. Кой беше *видял*? Слейтър беше видял нея и я желаше. Но къде я беше видял?

Прозорецът. Нейният прозорец. Момчето Слейтър я беше наблюдавало от прозореца и беше видяло онова, което отчаяно

желаеше, но не можеше да има. И я мразеше.

Отговорът на гатанката беше нейният прозорец!

Сам осъзна, че стои зашеметена на място, и хукна към колата си. Запали двигателя и изфуча нататък по улицата. 7:23.

Набра трескаво телефонния номер на Дженифър.

— На телефона е...

— Мисля, че го намерих! Вече пътувам!

— Какво е? — настоя Дженифър.

Сам се поколеба.

— Отнася се до мен...

— Просто ми кажи къде, за бога! Знам, че се отнася до теб, но времето изтича!

— Прозорецът.

— Прозорецът на Кевин?

— Моят прозорец. Това е мястото, където Слейтър ме е видял.

Ето откъде ме мрази. — Тя хвърли поглед към огледалото си за обратно виждане. Зад нея беше чисто. — Нуждая се от още време, Дженифър. Ако Слейтър усети дори и намек за това, че някой друг се намесва в тази история, може да дръпне спусъка. Знаеш, че е така.

Дженифър не отговори.

— Моля те, Дженифър, няма друг начин.

— Можем да привлечем някои от най-добрите умове за случая.

— Тогава ги привлечи. Но не от следствието, и не местни. Не можем да рискуваме изтичане на информация. Освен това никой от тях няма да се справи с тези гатанки като мен. Сега нещата са свързани с мен.

Мълчание.

— Дженифър...

— Просто побързай, Саманта.

— Правя каквото мога. — Тя прекъсна връзката.

Задръж, Кевин. Моля те, не прави нищо глупаво. Изчакай ме. Идвам. Кълна се, че идвам.

26.

Понеделник

19:25 часа

— Независимо дали момчето е измислено или истинско, то познава Сам и иска тя да отиде там — каза доктор Франсис, когато Дженифър затвори телефона си. — Той я примамва. Разбирате го, нали? Използва гатанките само за да продължи играта.

Дженифър въздъхна.

— Ами ако Сам ги открие? Той ще избие всички, а аз няма да съм направила нищо.

— Какво бихте могли да направите?

— Нещо. Каквото и да е! Щом не мога да го спася, поне бих могла да съобщя за това.

— Тогава докладвайте. Но как могат колегите ви да помогнат?

Той беше прав, разбира се, но мисълта, че просто си стои в дневната му и обсъжда човешката природа ѝ се струваше... невъзможна! Рой беше убит при подобни обстоятелства от Гатанката. Вярно, че Слейтър най-вероятно не беше същият човек, но той беше от същия вид. Освен ако Кевин не беше Слейтър.

Дали в нея не живееше някой Слейтър? Мразиш ли някого, Дженифър? Милтън?

— Може би единственото, което можете да направите, е да се опитате да разберете, така че ако се появи някаква възможност, да сте добре подготвена — каза професорът. — Знам колко дразнещо може да бъде, но сега всичко зависи от Сам. Тя изглежда като човек, който знае какво прави. Ако съм прав, то Кевин има нужда от нея.

— Как така?

— Ако Кевин е Слейтър, той няма да има силите да го надвие сам.

Дженифър го погледна и се запита какви ли филми гледа този човек.

— Добре, професоре. Все още не знаем дали Кевин е Слейтър, или не. Теориите са хубаво нещо, но нека опитаме малко логика. — Тя взе тетрадката си и прехвърли крак върху крак. — Въпрос: От чисто логистична и основана на доказателствата гледна точка възможно ли е един човек да е извършил онова, което смятаме, че се е случило?

Тя отвори тетрадката със списъка, който беше съставила два часа по-рано, след като Сам отново беше изказала предположението, че Кевин е Слейтър и посочи първата точка с химикала си.

— Кевин получава обаждане в колата си.

— Макар да твърдите, че няма доказателство за това обаждане, нали? Телефонът е изгорял. Обаждането може да е било само в съзнанието на Кевин. Същото се отнася и за всеки незаписан разговор със Слейтър.

Тя кимна.

— Номер две. Колата се взривява три минути след обаждането, след като Кевин е успял да се измъкне.

— Личността, която е Слейтър, носи сложен мобилен телефон в джоба си — джоба на Кевин. Уредът е защитен и има преподавател. След въображаемия разговор, давайки му три минути, личността на Слейтър взривява бомбата, която е поставил в багажника. Тя избухва по план. По същия начин детонира и всички останали бомби.

— Вторият телефон, който Сам намери.

— Съпада — каза доктор Франсис.

— Но къде личността на Слейтър приготвя всичките експлозиви? Нищо не можахме да намерим. — Дженифър имаше свое предположение, но искаше да чуе мнението на професора.

Той се усмихна.

— Може би когато ми омръзне да се правя на учен, ще кандидатствам за работа във ФБР.

— Убедена съм, че ще ви посрещнем с отворени обятия. Проникновеното разбиране на религията е първостепенен критерий в наши дни.

— Очевидно Слейтър си има скривалище. Най-вероятно мястото, където крие Белинда. Кевин като Слейтър често получава подсказки за местонахождението му, без въобще да се усеща. Посред нощ, когато се прибира от училище. Той не си ги спомня, защото те са свързани с личността на Слейтър, а не с Кевин, който всъщност ходи там.

— Познанията му по електроника. Слейтър се учи, но не и Кевин.

— Така изглежда.

Тя погледна към списъка.

— Но складът е различно място, защото той се обажда по стационарния телефон в хотелската стая на Саманта. Тук за пръв път го записваме на касета.

— Казахте ми, че телефонът е звънял, докато той е бил в стаята, но разговорът със Слейтър е проведен едва след като Кевин е излязъл. Той бръква в джоба си и натиска бутона за позвъняване на номер, който предварително е набрал. Щом излиза в коридора, започва да говори.

— Не ви ли се струва твърде изсмукано от пръстите? Някак си не мога да си представя Слейтър като Джеймс Бонд.

— Не, най-вероятно допуска грешки. Просто не разполагате с достатъчно време, за да ги откриете. Освен това ние просто реконструираме възможен сценарий, базиран върху онова, което знаем.

— Тогава можем да предположим, че е поставил бомбата в библиотеката предишната нощ, докато се предполага, че се е намирал в Палос Вердес със Саманта. Може би се е измъкнал през нощта. Библиотеката не е някое строго охранявано място. Той, имам предвид Слейтър, прави всичко или докато сме се съсредоточили върху нещо друго, или от разстояние, използвайки мобилния си телефон.

— Ако Кевин е Слейтър — подчерта професорът.

Тя се намръщи. Сценарият изглеждаше възможен. Твърде възможен, за да се чувства спокойна. Ако се докажеше, в научните списания години наред щяха да се появяват статии за Кевин.

— Ами Гатанката? — попита тя.

— Сама го казахте по-рано. Някой, когото Слейтър имитира, за да вдигне под пара правоохранителните органи. Как го наричате вие — имитатор? Минали са само четири дни. Дори машината на ФБР не може да се задвижи толкова бързо. Поддържането на двойствен живот по-дълго от седмица може да се окаже невъзможно. Очевидно четири дни са му напълно достатъчни.

Дженифър затвори тетрадката си. Имаше още десетина точки, но след като им хвърли един бърз поглед, установи, че нямат чак такова значение. Онова, от което наистина се нуждаеха, беше анализът на

двата записа от телефона на Кевин. Всъщност тя се интересуваше от второто обаждане. Ако тази теория беше вярна, то тогава един и същ човек беше направил и приел обаждането, което ги беше изстреляло към библиотеката. Нямахме как Кевин да си го е представял, защото беше записано.

Тя въздъхна.

— Твърде сложно е. Нещо липсва, нещо, което би ни разяснило всичко това.

Професорът потърка брадясалата си брадичка.

— Може би. Често ли разчитате на интуицията си, Дженифър?

— Непрекъснато. Интуицията води до улики, които водят до отговорите. Тя ни кара да задаваме правилните въпроси.

— Хм. И какво ви подсказва вашата интуиция за Кевин?

Тя се замисли за миг.

— Че при всички положения е невинен. Той е изключителен човек. Въобще не прилича на Слейтър.

Той повдигна дясната си вежда.

— И това само след четири дни? На мен ми трябваше цял месец, за да стигна до този извод.

— Четири адски дни могат да ви разкрият много неща за един човек, професоре.

— Да, макар да вървя през долината на сянката на смъртта, няма да изпитам страх.

— Ако той е Слейтър, смятате ли, че Кевин се страхува? — попита тя.

— Според мен умира от страх.

* * *

Бейкър стрийт беше тъмна и тиха; брястовете се издигаха по продължението ѝ подобно на редица стражи. Пътуването ѝ беше продължило с двайсет и една минути по-дълго в резултат на задръстването, причинено от катастрофа на улица „Уилоу“. 7:46. Тя подмина старата къща на Кевин — мека светлина струеше иззад пердетата на стаята, където Юджийн и Боб може би продължаваха да плачат. Засега Дженифър успяваше да държи медиите встрани от

случилото се, но това нямаше да продължи дълго. До сутринта пред къщата вече щеше да има паркирани поне два микробуса, които дебнеха да направят кадри на ненормалниците.

Кой обича онова, което вижда? Тя намали максимално скоростта, приближавайки се към някогашния си дом. Над входната врата яростно светеше силна крушка. Живият плет беше рошав, а не подстриган, както баща ѝ го беше поддържал години по-рано. Вече беше решила, че няма да се обажда на обитателите му, по простата причина че не можеше да измисли смислено обяснение за това, че иска да надникне през прозореца на спалнята им, без да предизвика тревога. Надяваше се, че нямат куче.

Паркира колата от другата страна на улицата, мина покрай къщата и сви направо към двора на съседите. Отправи се към същата онази ограда, през която двамата с Кевин се бяха промъквали безброй пъти. За нейна изненада дъските все още бяха разхлабени.

Тя се промъкна покрай оградата и притича към другия край на двора, накъдето гледаха прозорците на някогашната ѝ стая. От двора на една от съседните къщи се разнесе лай на куче. *Спокойно, Спот, само ще надникна.* Също както Слейтър беше надничал някога. Животът ѝ беше направил пълен кръг.

Надникна над оградата. Прозорецът беше тъмен, закрит от същите храсти, през които се беше промъквала като дете. Празна ли е? Не се виждаше никакво куче. Дъската, която някога беше отмествала, за да се промъкне през процепа, сега не помръдваше. Нагоре и през оградата — това беше единственият начин.

Сам се вкопчи в оградата с двете си ръце и я прескочи с лекота. Тялото ѝ беше с конструкция, създадена за физически упражнения — така ѝ беше казал треньорът в университета. Но човек не може да започне да тренира гимнастика на двайсетгодишна възраст и да очаква да се класира за Олимпиадата. Затова тя избра групите по танци.

Тревата беше мокра от скорошното поливане. Сам изтича към прозореца и приклепна край живия плет. Какво търсеше тук? Нова улика. Може би гатанка, надраскана в пръстта. Бележка, залепена върху тухлите.

Плъзна се зад храстите и се облегна на стената. Мухлясалата миризма на пръст изпълни ноздрите ѝ. Колко ли време беше минало от последния път, когато някой беше влизал през прозореца? Тя надигна

глава и видя, че прозорецът е не само тъмен, но е и боядисан в черно от вътрешната страна.

Пулсът ѝ се ускори. Нима Слейтър живееше тук? Дали не се беше заселил в някогашната ѝ къща? Не мога да имам теб, затова ще взема къщата ти. Тя се взираше в прозореца, хваната неподготвена. Вътре някой се засмя. Мъж. След това се чу женски смях.

Не, сигурно бяха превърнали стаята ѝ в тъмна стаичка или нещо такова. Маниаци по фотографията. Въздъхна с облекчение и продължи търсенето си. Времето изтичаше.

Тя опипа перваза на прозореца, но там нямаше нищо. Земята под краката ѝ се губеше в мрака, затова коленичи и опипа с ръце. Пръстите ѝ докоснаха няколко камъка — би могъл да напише съобщението си върху камъните. Тя ги поднесе към мъждивата светлина, която идваше от складовете от другата страна на улицата. Нищо. Пусна камъните на земята и се изправи.

Дали не бъркаше за прозореца? Там не можеше да няма съобщение! Циферблатът на часовника ѝ светеше със зеленикава светлина: 7:58. Тя усети как постепенно я обзема паника. Ако бъркаше за прозореца, трябваше да започне отначало — и щеше да изгуби играта.

Може би не трябваше да търси написано послание.

Изпъшка и се върна на поляната. Паниката ѝ нарастваше. *Поemi си дълбоко въздух, Сам. Ти си по-умна от него. Трябва да бъдеш. Заради Кевин. Играй играта му; победи го в собствената му игра.*

Тя прекоси поляната, без да се притеснява, че ще я видят. Беше облечена с черни панталони и червена блуза, тъмни цветове, които не се виждаха лесно от улицата. Времето изтичаше.

Сам стигна до оградата и погледна към прозореца. Добре, дали не се вижда нещо в храстите? Стрела? Това беше глупав филмов реквизит. Тя проследи очертанията на покрива. Дали не сочеше нанякъде? На втория етаж имаше два прозореца, които заедно с този на първия етаж оформяха нещо като триъгълник. Стрела.

Престани с тия стрели, Сам! Това е нещо, което не можеш да си позволиш да сбъркаш. Не е някаква мистерия от типа на Нанси Дрю. Какво се е променило тук? Какво е било променено, за да ти подсказже нещо? Кое би могло да ти подсказже нещо?

Прозорецът. Прозорецът беше боядисан в черно, защото стаята беше превърната в тъмна стаичка или нещо такова. Значи всъщност вече не беше прозорец. А тъмно парче стъкло. Никаква светлина.

Тук долу е тъмно, Кевин.

Сам извика тихо. Това беше! Без прозорци! Къде е било светло, но вече не е? Къде няма прозорци?

Сам побягна към оградата и се прехвърли през нея, падайки на земята при приземяването си. Възможно ли беше? Как беше успял Слейтър да го направи?

Тя опипа колана си за пистолета. Добре, мисли. Един час. Ако беше права, един час бе повече от достатъчен, за да намери Кевин.

* * *

— И как би могъл човек да се отърве от грозната си същност? — попита Дженифър.

— Като я убие. Но за да я убие, той трябва да я вижда. Затова е нужна светлината.

— Значи просто ей така? — Дженифър щракна с пръсти.

— Оказва се, че не. Тя се нуждае от дневната си доза смърт. Всъщност единственият могъщ съюзник на злото е мракът. Това е моята гледна точка. Не ме интересува каква е религията ти или в какво вярваш, дали ходиш на църква всяка неделя или дали се молиш по пет пъти дневно на Бог. Ако прикриваш злата си същност, както правят повечето хора, то тя процъфтява.

— А Кевин?

— Кевин? Не знам за Кевин. Ако той е Слейтър, предполагам, че трябва да убие Слейтър така, сякаш унищожавя някогашното си аз. Но няма да може да се справи сам. Дори може да не знае, че трябва да го убие. Човек не може да се справи със злото сам.

* * *

Кевин никога не й беше показвал вътрешността на бараката, защото казваше, че вътре е тъмно. Само че беше казвал само *вътре*, а

не там долу. Вече си го спомняше. Никой не използваше безползната стара барака, която се издигаше в ъгъла на двора. Старото бомбоубежище, превърнато в барака в подножието на купчината пепел.

Прозорецът, който не беше точно прозорец, трябваше да е прозорецът на Кевиновата стая. Слейтър би могъл да използва друга гатанка: *Кое си мисли, че е прозорец, а всъщност не е?* Противоположности. Като момче Кевин си мислеше, че е избягал през прозореца от мъчителния си свят, но всъщност не беше.

Старата барака в ъгъла на двора беше единственото място, за което Сам знаеше, че има някакво мазе. Там долу беше тъмно и нямаше прозорци, и тя знаеше, че Слейтър е долу в бомбоубежището заедно с Белинда.

Взе в ръка деветмилиметровия си пистолет и хукна нататък. Вратата ѝ винаги беше заключена с резе и грамаден ръждясал катинар. Ами ако и сега беше така?

Би могла да се обади на Дженифър, но беше изправена пред дилема. Какво можеше да направи Дженифър? Да доведе хора и да обградят къщата? Слейтър можеше да извърши най-ужасното нещо. От друга страна, какво би могла да направи Сам? Да влезе с валсова стъпка, да конфискува всички незаконно придобити оръжия, да му щракне белезниците и да откара гадния тип в местния затвор?

Можеше поне да провери.

Тя се отпусна на колене до вратата, дишайки тежко, стиснала пистолета с двете си ръце. Катинарът беше отключен.

Не забравяй, ти си родена за това, Сам.

Тя пхна пистолета под вратата и дръпна, използвайки мерника му вместо кука. Вратата се отвори със скърцане. Вътре светеше крушка с мъждива светлина. Тя отвори вратата докрай и протегна навътре ръката си с пистолета, като внимаваше да остане скрита зад касата. Постепенно отварящата се врата разкри рафтове и ръчна количка. На пода се забелязваше капак.

На каква ли дълбочина стигаше убежището? Не можеше да няма стълби.

Тя пристъпи вътре с единия, а след това и с другия крак. Сега видя, че капакът на пода беше вдигнат. Наведе се над тъмната дупка и се взря надолу. Вдясно се виждаше слаба светлина, съвсем слаба.

Отдръпна се. Може би трябваше да се обади на Дженифър. Само на нея.

8:15. Все още разполагаха с четирийсет и пет минути. Ами ако останеше да изчака Дженифър тук, а после се окажеше, че това не е правилното място? Тогава щяха да разполагат само с половин час, за да намерят Слейтър. Трябваше да провери. Провери, провери.

Хайде, Сам, родена си за това.

Тя пхна пистолета в колана си, коленичи, хвана се за ръба на отвора и бавно спусна единия си крак в шахтата. Докосна стъпало. Слезе няколко стъпала надолу, но после се върна. Обувките ѝ щяха да вдигат много шум. Свали ги и отново започна да слиза надолу.

Хайде, Сам, родена си за това.

Имаше девет стъпала; тя успя да ги преброи. Не се знаеше дали няма да се наложи да хукне обратно с пълна скорост. Щеше да е полезно да знае кога да наведе глава, за да не се удари в тавана и кога да свие вдясно, за да изскочи от колибата. Говореше си на ум разни неща, за да се успокои, защото всичко останало беше по-добро от застрашителната тишина и несигурността, че може би върви към смъртта си.

Под вратата в края на бетонния тунел се виждаше светлина. Тунелът водеше към мазе под къщата на Кевин! Тя знаеше, че някои от тези бомбоубежища бяха свързани с къщите, но никога не си бе представяла, че под Кевиновата къща има толкова сложно укрытие. Дори не знаеше, че под къщата има мазе. Можеше ли оттук да се стигне до горния етаж? Дженифър беше влизала в къщата, но не беше казала нищо за мазе.

Тя извади пистолета си и започна да се спуска на пръсти в шахтата.

— Млъквай! — Иззад вратата се разнесе приглушеният глас на Слейтър. Сам се спря. Проверено. Не можеше да сбърка този глас. Слейтър беше зад вратата. А Кевин?

Вратата беше добре изолирана; никога нямаше да я чуят. Пристъпи към нея и доближи ухо. Протегна ръка към бравата и леко натисна. Нямаше намерение да връхлита вътре с трясък, всъщност въобще нямаше намерение да влиза, но трябваше да разбере някои неща. Дали вратата е заключена, например. Тя не се отвори.

Сам отстъпи назад и обмисли възможностите. Какво очакваше от нея Слейтър, да почука ли? Ако трябваше, щеше да го направи, нали? Имаше само един начин да спаси този мъж и той беше от другата страна на вратата.

Сам се наведе и погледна през процепа под вратата. Вдясно се виждаха бели гуменки, които бавно се приближаваха към нея. Тя затаи дъх.

— Времето със сигурност изтича — каза Слейтър. Това бяха неговите крака, гуменките не й бяха познати. — Нещо не чувам любовницата ти да се опитва да разбие вратата.

— Сам е по-умна от теб — каза Кевин.

Гуменките спряха да се движат.

Сам погледна наляво, откъдето се беше разнесъл гласът. Видя краката му, обувките на Кевин, бежовите маратонки „Рийбок“, които беше открила под леглото му няколко часа по-рано. Два гласа, двама мъже.

Отдръпна се назад. Кевин и Слейтър не бяха един и същи човек. Беше сбъркала!

Тя отново се наведе и надникна под вратата, като дишаше тежко; но това вече не я интересуваше. Те бяха там, два чифта обувки. Едните вдясно, бели, и другите вляво, бежови. Единият крак на Кевин потропваше нервно. Слейтър се отдалечаваше.

Трябваше да каже на Дженифър! В случай че нещо се случеше с нея, тя трябваше да съобщи на Дженифър кой стои зад тази врата.

Сам се отдръпна назад и се изправи. Забърза към другия край на коридора. Сигурно щеше да е по-мъдро да се изкачи по стълбите, но от това разстояние Слейтър едва ли щеше да я чуе. Тя извади телефона си и натисна бутона за повторно набиране.

— Дженифър?

— Сам! Какво става?

— Ш-ш-т! Не мога да говоря силно — прошепна Сам. — Намерих ги.

В гласа на Дженифър се долавяше недоверчивост.

— Ти... намерила си Кевин? Наистина ли си ги открила? Къде?

— Слушай, Дженифър. Кевин не е Слейтър. Чуваш ли ме? Сбъркала съм. Сигурно се опитва да го натопи!

— Къде се намираш? — попита настоятелно Дженифър.

— Тук съм, отвън.

— Абсолютно ли си сигурна, че Кевин не е Слейтър? Как...

— Чуй ме! — прошепна рязко Саманта. Тя погледна към вратата.

— Видях ги и двамата, така разбрах.

— Трябва да ми кажеш къде се намираш!

— Не. Все още не. Трябва да го обмисля. Той каза никакви ченгета. Ще ти се обадя. — Тя прекъсна разговора и пушна телефона в джоба си.

Защо просто не извикаше Дженифър тук? Можеше ли да направи нещо, което Дженифър не би могла? Само Слейтър знаеше отговора на този въпрос. Момчето, което никога не беше виждала. До днес. *Кевин, скъпи Кевин, толкова съжалявам.*

Внезапно лъч светлина проряза тунела. Тя се обърна рязко. Вратата зееше отворена. Там стоеше Слейтър, гол до кръста, ухилен, стиснал пистолет в ръка.

— Здравей, Саманта. Тъкмо бях започнал да се притеснявам. Колко мило от твоя страна, че ни намери.

27.

Понеделник

20:21 часа

Първият ѝ порив беше да побегне. Нагоре по стълбите, вляво, навън. Да се върне с огнепръскачка и да го изпепели. Вторият беше да се хвърли върху него. Яростта, която я връхлетя, след като видя фигурата му на фона на светлината, я изненада. Усети пистолета на кръста си и се пресегна да го измъкне.

— Не бъди толкова предсказуема, Сам. Кевин мисли, че си поумна от мен. Чу ли го да го казва? Докажи го, скъпа. — Той вдигна ръката си, с която държеше пистолета, и я насочи вдясно. — Ела тук и ми го докажи или ще гръмна хлапето на място.

Сам се поколеба. Слейтър стоеше пред нея и се хилеше самонадеяно. Тя тръгна по коридора. *Ти си родена за това, Сам. Ти си родена за това.*

Слейтър отстъпи назад, без да сваля пистолета. Тя мина през стоманената врата. Самотна крушка осветяваше мазето. Оттенъци на черното и сивото. Кевин стоеше с пепеляво лице пред една стена, покрита със снимки. Нейни снимки. Той пристъпи към нея.

— Не толкова бързо — сопна им се Слейтър. — Знам колко отчаяно искаш да бъдеш герой, момчето ми, но не и този път. Извади пистолета бавно, Саманта. Плъзни го към мен. — По лицето му не се четеше нито следа от съмнение. Те се бяха озовали точно там, където искаше да бъдат.

Сам плъзна пистолета по бетонния под и Слейтър го грабна. Приблужи се до вратата, затвори я и се обърна към тях. Виждайки самодоволната му усмивка, Сам изведнъж си помисли, че беше извършила своего рода самоубийство. Беше влязла доброволно в капана и току-що бе предала пистолета си на звяра.

Ти си родена за това, Сам. Родена за какво? Да умреш.

Тя извърна поглед от него. *Не, родена съм заради Кевин.* Тя го погледна, без да обръща внимание на Слейтър, който беше застанал

зад нея.

— Добре ли си?

Очите на Кевин се стрелнаха над рамото ѝ, след което се впиха в нейните. По лицето му проблясваха потни ручейчета. Бедният, беше ужасен.

— Всъщност не съм.

— Всичко е наред, Кевин. — Тя се усмихна. — Обещавам ти, всичко ще бъде наред.

— Всъщност, Кевин, няма да бъде наред — обади се Слейтър, приближавайки се бързо до нея. Той не беше чудовището, което си беше представяла. Нямаше рога, нито пожълтели зъби, нито белязано лице. Приличаше на атлет с къса руса коса, впити бежови панталони, тяло на гимнастик. Над едното му зърно се забелязваше голяма червена татуировка на сърце. Можеше да го е срещала десетки пъти през годините и нямаше да му обърне внимание. Само очите му го издаваха. Бяха отнесени, светлосиви очи, като на вълк. Ако очите на Кевин я привличаха, тези на Слейтър бяха от типа, който би я отблъснал. Той дори се усмихваше като вълк.

— Не съм сигурен дали си наясно какво имаме тук, но така, както аз виждам нещата, и двамата сте я загазили яко — каза Слейтър. — Кевин се обади три пъти на приятелката си от ФБР и аз просто го оставих да го направи. Защо? Защото знам колко е безнадеждно положението му. Никой не може да му помогне. Нито на теб, скъпа Саманта.

— Ако си искал да убиеш Кевин, досега да си го направил десетки пъти — каза Сам. — Каква игра играеш? Какво се надяваш да постигнеш с всички тези глупости?

— Бих могъл да убия и теб, скъпа моя. Стотици пъти. Но така просто е по-забавно. Всички сме тук заедно като голямо щастливо семейство. Мама е в килера, Кевин най-последно се прибра у дома, а сега и малката му приятелка се появи, за да го спаси от лошото момче, което живее надолу по улицата. Почти като едно време. Дори смятаме да позволим на Кевин отново да убие. — Слейтър стисна устни. — Само че този път целта няма да съм аз. Този път ще пусне куршум в твоята глава.

Сам се обърна към Кевин. Той изглеждаше толкова крехък на жълтеникавата светлина. Уплашен. Слейтър щеше да принуди ръката

му да я убие. Нея. Вече всичко придоби смисъл, макар тя да не знаеше точно какво има предвид Слейтър.

За нейна голяма изненада Сам не изпитваше страх. Всъщност дори се усещаше изпълнена с увереност. *Може би точно така се чувства човек, преди да умре.*

— Значи все пак се оказа момчето — обърна се Сам към Кевин. И двамата мъже я гледаха. — Как може такъв едър, силен, красив мъж така да те ревнува, Кевин? Помисли си. Как може такъв могъщ, интелигентен мъж да изпитва такива ненормални чувства към друг мъж? Отговор: Защото под онази голяма червена татуировка и всичките му мускули той е просто една жалка невестулка; той никога не е успял да си намери приятел, камо ли приятелка.

Слейтър я погледна.

— Предвид опасното положение, в което се намиращ, ще ти простя отчаяните ти опити да ме обидиш, но според мен *ревност* не е точната дума, Саманта. Не мога да ревнувам от това парче месо.

Тя бавно извърна глава към него, изпълнена с кураж, без да знае защо.

— Тогава ме извини за неподходящия избор на думи. Ти не си безумно ревнив; ти се наслаждаваш на любовта, която двамата с Кевин винаги сме изпитвали един към друг. И това, че ако те бях хванала да ме следиш и да лижеш прозореца ми, щях да ти тикна тоалетната четка в лицето, не те притеснява, нали?

Устните му бяха свити в тънка права линия. Той примигна. После още веднъж.

— Всъщност *аз избрах Кевин* — каза Сам. — И Кевин избра мен, и никой от нас не иска да има нищо общо с теб. И ти не можеш да го приемеш. Това те подлудява. Кара те да побесняваш от яд.

Лицето на Слейтър се изкриви.

— А Кевин не побеснява?

Настъпи мълчание. Белинда стоеше в килера. Часовникът на стената показваше 20:35 часа. Трябваше да каже на Дженифър къде се намират. Мобилният ѝ телефон все още се намираше в джоба ѝ и според нея Слейтър не знаеше това. Дали щеше да успее да се обади на Дженифър? Ако успееше да пхне ръка в джоба си и да натисне бутона за обаждане два пъти, той щеше автоматично да набере

последния номер. Дженифър щеше да ги чуе. По пръстите ѝ пробягаха тръпки.

— Наистина ли смяташ, че Кевин е по-различен от мен? — Слейтър размаха разсеяно пистолета. — Наистина ли вярваш, че този дребен смотаняк не иска точно онова, което искам аз? Той ще убие и ще излъже, и ще прекара остатъка от живота си, преструвайки се, че не го е направил, точно както всички останали. И с какво това го прави по-добър от мен? Аз поне не крия какъв съм!

— И какъв си ти, Слейтър? Ти си дяволът. Ти си болестта на този свят. Ти си жлъчка, ти си бълвоч. Хайде, кажи ни. Бъди откровен...

— Млъквай! — изрева Слейтър. — Затваряй си вонящата уста! Този малък нещастник седи всяка неделя на пейката в църквата и се кълне пред Бог, че няма да извършва дребните си грехове, макар че знае много добре, както знам и аз, че ще продължи да го прави. И ние знаем, че е така, защото е давал това обещание хиляди пъти и всеки път го е нарушавал. Той е лъжец. — От устата му пръскаше слюнка. — *Това е истината.*

— Не, той изобщо не е като теб — каза Сам. — Виждаш ли го? Той е тероризирана жертва, която ти отчаяно се опитваш да смажеш. Виждаш ли себе си? Ти си отвратително чудовище. А аз? Аз не съм нито тероризирана, нито уплашена, защото виждам теб, виждам и него и не намирам нищо общо. Моля те, не бъди такава безгръбначно.

Слейтър я гледаше втренчено, с полуотворена уста, зашеметен. Тя го беше смазала, разкривайки му простата истина, и той започваше да се тормози. Сам пхна ръка в джоба си и уверено стисна юмруци.

— Къде се раждат такива като теб, Слейтър? Това, което носиш, маска ли е? Изглеждаш толкова нормален, но в мен се таи подозрението, че ако те дръпна за ухото, цялата маска ще падне и тогава...

В стаята прозвуча гръм и Саманта извика. Слейтър беше стрелял. Откъм вратата се разнесе приглушен вой. Белинда. Пулсът на Сам се ускори. Слейтър стоеше, без да мига, насочил пистолета си към пода, откъдето беше отскочил изстреляният куршум.

— Тази дупка, която зее под носа ти, взе да ме дразни — каза той. — Защо не вземеш да я затвориш?

— А ти защо не вземеш да си пробиеш дупка в главата? — попита Сам.

Устните му бавно се разтеглиха в усмивка.

— У теб има повече кураж, отколкото предполагам. Май наистина трябваше да ти разбия прозореца още първата нощ.

— Ти си ненормален.

— Толкова обичам да наранявам малки момичета като теб.

— Повдига ми се от теб!

— Извади ръцете си навън, за да ги виждам.

Беше забелязал. Тя измъкна ръцете си от джобовете и отвърна на погледа му. Никой от тях не отстъпваше.

— Достатъчно! — извика Кевин.

Сам се обърна към него. Кевин погледна намръщено Слейтър, който трепереше с почервеняло лице.

— Винаги съм я обичал! Защо просто не го приемеш? Защо се криеше през всичките тези години? Защо не си намериш някой друг нещастник и не ни оставиш на мира?

— Защото никой друг не ме интересува колкото теб, Кевин. Мразя те повече, отколкото мразя себе си, а това, смотаняко, е доста интересно.

* * *

Гласът на Слейтър звучи уверено, но той никога не се е чувствал толкова неспокойно през живота си. Подценил е силата на това момиче. Ако планът му зависи от подчиняването на волята ѝ, то значи го очакват значителни трудности. За щастие Кевин е по-податлив. Той ще натисне спусъка.

Ами тя? С нейния кураж. С непоклатимата ѝ увереност. С арогантността ѝ! Тя наистина обича онзи глупак и се гордее с тази любов. Всъщност всичко в нея е любов и Слейтър я ненавижда заради това. Виждал я е да се усмихва, да разресва косата си, да танцува из стаята си като дете преди двайсет години; виждал я е да обикаля из града, да арестува престъпници в Ню Йорк, като някой супергерой, наблъскан със стероиди. Енергична и щастлива. От това му се гади. Презрението в погледа ѝ не му носи никакво утешение — то е породено от любовта към червея, който стои от дясната ѝ страна. Още

една причина да накара Кевин да вкара един куршум в красивото й бяло чело.

Той поглежда към часовника. Деветнайсет минути. Трябва да забрави срока и да го направи още сега. Усеща горчив вкус в устата си. Сладкият вкус на смъртта. Да го направи!

Но Слейтър е търпелив човек, най-добър във всички дисциплини. Той ще почака, защото неговата сила е в чакането.

Играта се движи към последното изпитание. Последната малка изненада.

Слейтър усеща прилив на увереност. Засмива се. Но въобще не му е смешно. Ще му се отново да стреля.

Говори каквото си щещ, малката. Да видим кого ще избере Кевин.

* * *

Кевин наблюдаваше Слейтър, чу смеха му и разбра с ужасяваща увереност, че нещата не отиват на добре.

Не можеше да повярва, че Сам наистина дойде и просто ей така предаде пистолета си. Не знаеше ли, че Слейтър ще я убие? Това беше основната му цел. Той я искаше мъртва и искаше Кевин да я убие. Той щеше да откаже, разбира се, и тогава Слейтър просто щеше да я гръмне сам и да намери начин да натопи Кевин. И в двата случая животът му никога нямаше да бъде същият.

Той погледна към Сам и видя, че го наблюдава. Тя леко му намигна.

— Смелост, Кевин. Смелост, рицарю мой.

— Млъкни! — изрева Слейтър. — Никакви разговори! Рицарю мой? Да не искаш да повърна? *Рицарю мой!* Що за глупости!

Те го гледаха втрещено. Той започваше да изпуска нервите си.

— Ще започваме ли празненството? — попита Слейтър. Той пъкна пистолета на Саманта в колана си, направи две големи крачки към вратата на Белинда, отключи я и я отвори широко. Белинда седеше притисната до стената, завързана, с широко отворени очи. Бялата й дантелена нощница беше покрита с черни петна. Без грим лицето й

изглеждаше доста нормално за жена около петдесетте. Тя проплака и Кевин усети как сърцето му се сви от жалост.

Слейтър се наведе и я издърпа да се изправи. Белинда излезе, залитайки, с треперещи устни, скимтейки от ужас.

Слейтър я бутна към бюрото. Посочи стола.

— Сядай!

Тя се стовари върху него. Слейтър посочи Сам с пистолета си.

— Горе ръцете, за да мога да ги виждам. — Сам махна ръцете си от кръста. Без да сваля пистолета, Слейтър измъкна една ролка с тиксо, откъсна парче от него и го залепи върху устата на Белинда.

— Пази тишина — промърмори той. Тя като че ли не го чу. Слейтър приближи лицето си до нейното. — Пази тишина! — извика. Тя подскочи и той се изсмя.

После извади втория пистолет от колана си и се обърна към тях. Запъна ударниците и ги вдигна към раменете си. Потта по голите му гърди лъщеше като олио. Той се ухили, свали ръцете си и завъртя пистолетите като професионален стрелец.

— Отдавна чакам този момент — каза Слейтър. — Истински важните моменти в живота никога не са толкова вдъхновяващи, колкото си ги представяте — предполагам, че досега сте го разбрали. Това, което ще се случи през следващите няколко минути, се е въртяло толкова дълго в съзнанието ми, че кълна се, там вече има дупка, дълбока няколко сантиметра. И без това вече получих огромно удоволствие от мислите; нищо не може да се сравни с него. Това е отрицателната страна на мечтите. Но пък си заслужаваше. Сега ще го направя реалност и разбира се, ще се опитам да го направя колкото се може по-интересно.

Той отново завъртя пистолетите, първо левия, после десния.

— Доста съм се упражнявал, личи ли?

Кевин погледна към Сам, която стоеше на метър и половина от Слейтър и гледаше ненормалника с тиха ярост в очите. Какво ли се въртеше в главата ѝ? Слейтър беше прехвърлил вниманието си към нея в мига, когато влезе в стаята. Докато беше само с Кевин, мъжът не беше показал никакъв страх, но сега, изправен пред Сам, Слейтър използваше това шоу, за да прикрие страха си, нали? Наистина се страхуваше. Сам просто го гледаше безстрашно, с ръце на хълбоците.

Кевин се изпълни с гордост. Тя беше истински спасител, винаги се беше представяла като такава. Не той беше рицар, а тя. *Скъпа Сам, толкова много те обичам. Винаги съм те обичал.*

Това беше краят; знаеше го. Този път нямаше да успеят да се спасят взаимно. Беше ли ѝ казвал някога колко много я обича? Не ставаше въпрос за романтична любов, а за нещо много по-силно. Отчаяна нужда. Нуждата да оцелее. Така, както обичаше собствения си живот.

Кевин примигна. Трябваше да ѝ каже колко е ценна за него!

— Играта е проста — подзе Слейтър. — Няма нужда да обърквам обикновените хорица. Единият от двама души ще умре — той погледна към часовника, — след седемнайсет минути. Старата жена — Слейтър опря едното дуло в главата ѝ, — която очевидно бърка истинския живот с реклама. Всъщност точно това ми харесва в нея. Щом си тръгнал да се преструваш, карай докрай, нали?

Той се усмихна и бавно насочи другия пистолет към Саманта.

— Или умната млада девица. — Беше протегнал и двете си ръце под прав ъгъл, едната към Белинда, другата към Сам. — Нашият ексекютор ще бъде Кевин. Искам да започнеш да обмисляш коя от двете ще убиеш, Кевин. Нито една от двете — това не е вариант; ще съсипе цялото забавление. Трябва да избереш едната.

— Не — отвърна Кевин.

Слейтър насочи единия пистолет към него и го простреля в крака.

Кевин изпъшка. Прониза го остра болка; усети, че му се повдига. Върху маратонката на десния му крак цъфна червена дупка. Хоризонтът му се замъгли.

— Ще го направиш. — Слейтър издуха въображаемия пушек от дулото. — Обещавам ти, Кевин. Със сигурност ще го направиш.

Сам изтича до него и подхвана омекналото му тяло. Той ѝ позволи да го подкрепи и прехвърли тежестта си на левия крак.

Сам погледна Слейтър:

— Ти си болен... Нямаше нужда от това!

— Дупка в крака, дупка в главата; да видим накрая кой ще опъне петалата.

— Обичам те, Сам — каза тихо Кевин, без да обръща внимание на болката в крака. — Независимо какво ще се случи, искам да знаеш,

че съм изгубен без теб.

* * *

Дженифър крачеше напред-назад.

— Ще я удуша!

— Обадете ѝ се — каза доктор Франсис.

— И да рискувам да я разкрия? Ами ако се намира точно пред вратата и телефонът ѝ изведнъж се раззвъни? Не мога да го направя.

Той кимна.

— Нещо не ми се връзва.

Тя взе телефона си.

— Самата аз бях твърдо убедена, че Кевин е Слейтър.

— Така е.

— Освен ако...

Телефонът ѝ изчурулика. И двамата погледнаха към него. Дженифър го вдигна до ухото си.

— Ало?

— Получихме доклада от Ригс — каза Галахър. Но Дженифър вече знаеше, че Слейтър и Кевин са различни хора.

— Твърде късно. Вече знаем. Нещо друго?

— Не. Само това.

Тя въздъхна.

— Имаме проблем, Бил. Как е настроението там?

— Мрачно. Въртим се без посока. Директорът пита за теб. Губернаторът го притиска. Очаквай да ти се обади. Искат да знаят.

— Какво да знаят? Нямаме представа къде е скрил Белинда. Остават ни само няколко минути, а нямаме никаква идея къде я е отвел. Предай им думите ми.

Галахър не отговори веднага.

— Ако това би могло да те утеши по някакъв начин, Дженифър, според мен той е невинен. Човекът, с когото разговарях, не е убиец.

— Разбира се, че не е убиец — сопна му се Дженифър. — Какво искаш да кажеш? Разбира се... — Тя се обърна към професора. Очите ѝ срещнаха неговите. — Какво пише в доклада?

— Нали каза, че знаеш? Гласовете от записите са на един и същи човек.

— Гласовият модулатор...

— Не. Един и същи човек. Според Ригс, ако записът е на Кевин и Слейтър, то тогава Кевин е Слейтър. Има фонен шум, който една се долавя на втората касета. И двата гласа са от една и съща стая. Според Ригс той използва два телефона и записът е уловил леко ехо от онова, което казва по другия телефон.

— Но... това е невъзможно!

— Мислех, че това е преобладаващата теория...

— Но Сам е при тях и тя ни се обади. Кевин не е Слейтър!

— А защо си мислиш, че можеш да й вярваш? Ако е с тях, защо не ти каже къде се намират? Аз бих заложил на Ригс.

Дженифър изведнъж се спря по средата на килима. Възможно ли беше?

— Трябва да вървя.

— Дженифър, какво да...

— Ще ти се обадя. — Тя прекъсна разговора и се обърна към професора. — Освен ако Сам *не* ги е видяла и двамата.

— Двете срещали ли сте се някога? — попита доктор Франсис.
— Виждали ли сте я със собствените си очи?

Дженифър се замисли.

— Не, не съм. Но... разговарях с нея. Много пъти.

— Аз също. Но гласът ѝ не беше толкова висок, че да звучи точно като женски.

— Възможно ли е... той да го прави? — Дженифър търсеше нещо, направено от Сам, което да противоречи на това предположение. Не се сещаше за нищо. — Документирани са случаи за повече от две личности.

— Ами ако Слейтър не е единственият, който съществува в Кевин? Ако Саманта също е Кевин?

— Три! Три самоличности в едно.

28.

Саманта наблюдаваше как другата ръка бавно и неумолимо описва дъга. Кевин седеше на пода, подпрял глава върху дланите си, объркан. Белинда се беше отпуснала в стола си, стиснала пребледнели устни, вперила поглед в Кевин. Ако леля му можеше да говори, какво ли щеше да му каже? *Съжалявам, Кевин! Моля те, прости ми! Не се страхувай, Кевин! Стани и скрий този тип така, че дълго да те помни!*

Белинда не поглеждаше към Слейтър. Все едно той не съществуваше. Или просто не можеше да понася вида му. Нито пък поглеждаше към Сам. Вниманието ѝ беше привлечено единствено от Кевин.

Сам затвори очи. *Спокойно, момиче. Можеш да се справиш.*

Но честно казано, тя вече нямаше усещането, че може да се справи с това или с каквото и да било друго. Слейтър имаше два пистолета и широка усмивка. Тя разполагаше единствено с мобилния си телефон.

— Ей, ей, ей, искам да ти виждам ръцете, скъпа.

* * *

Дженифър прокара пръсти през косата си.

— Това е лудост! — Главата я болеше и времето изтичаше. *Мисли!* — Тя винаги изчезваше! Тя... той би могъл да си измисли всичко. КБР, специалната част, разпита на пакистанец, всичко! Тя би могла да си измисли всички тези неща въз основа на информацията, с която разполага Кевин.

— Или която Кевин просто си е изфабрикувал — каза доктор Франсис. — Кевин стига до извода, че Слейтър не може да е Гатанката, защото някъде дълбоко в себе си той знае, че е Слейтър. Сам, неговото

алтер его, стига до същия извод. Тя се опитва да освободи Кевин, без да знае, че тя е той.

— Тя не спираше да повтаря, че е замесен вътрешен човек! Замесен беше — Кевин! Той е бил вътрешният човек. Освен това тя първа предположи, че Кевин и Слейтър са един и същи човек!

— А за Кевин Саманта и Слейтър са също толкова реални, колкото аз и ти.

Те се допълваха един друг, свързвайки точките, които оформяха идеалната картина.

Но дали беше така?

Дженифър поклати глава.

— Но аз говорих преди малко със Сам и тя виждаше Кевин и Слейтър, докато беше извън стаята. Да не би да казвате, че всъщност съм разговаряла с Кевин, който си е представял, че е Саманта, която се промъква към него и Слейтър?

— Възможно е — отвърна развълнувано професорът. — Нали прочетохте проучванията. Ако Кевин наистина има раздвоение на личността, Сам ще има собствена самоличност. Всичко, което прави, съществува единствено в съзнанието на Кевин, но и за двамата то е било абсолютно истинско.

— Значи току-що съм разговаряла с Кевин.

— Не, това беше Сам. В съзнанието на Кевин тя е различна от него.

— Но физически беше Кевин.

— Ако предположим, че тя е той, тогава да.

— А защо Слейтър не го спре? Ако Слейтър наистина е там. Кевин взема телефона и ми се обажда, а в съзнанието си той всъщност е Саманта, която стои пред вратата. В това има смисъл. Но Слейтър също е там. Защо не му попречи да се обади?

— Не знам — отвърна професорът, потърквайки с ръка брадичката си. — Човек би си помислил, че ще спре Кевин. Значи може би грешим.

Дженифър притисна слепоочията си.

— Но ако всички те са Кевин, това означава, че той никога не е имал приятелка от детинство на име Саманта. Измислил я е като начин да избяга, да запълни пропастта в живота си. След това създава Слейтър и когато открива, че Слейтър мрази Сам, той се опитва да го

убие. Сега Слейтър се връща и заедно с него се връща и Сам. — Тя се обърна към него. — Но бащата на Сам е бил ченге! Живял е в къща, съседна на тяхната!

— Кевин може да е знаел, че там живее полицай на име Шиър, и просто да е създал Саманта въз основа на тази информация. Знаете ли дали полицай Шиър е имал дъщеря с това име?

— Никога не съм проверявала. — Дженифър не спираше да крачи, опитвайки се да се ориентира в притока на мисли. — В това има смисъл, нали? Белинда не би позволила на Кевин да има приятел, затова той си го е измислил. Идентифицирал се е с нея.

— Сигурно това трябва да е имал предвид, когато ми каза, че има нов модел за същността на човека — каза доктор Франсис. — Трите същности на човека. Доброто, злото и човек, който се разкъсва между тях. „Не това, що желая, върша, а онова, що мразя, него правя.“ Тук наистина се откриват три природи! Едната е *доброто*. Втората, *онова, що мразя*. И третата, *аз!*

— Борбата между доброто и злото, вплътена в един човек, който изиграва и доброто и злото, а същевременно остава и себе си. Кевин Парсън.

Двамата не сваляха поглед един от друг, вкаменени от мащабността на идеята.

— Това е напълно възможно — каза професорът.

— И звучи много правдоподобно. — Дженифър погледна часовника си. — Освен това времето ни почти изтече.

— Тогава трябва да й кажем — рече доктор Франсис и тръгна към кухнята. После се обърна към нея. — Ако Сам е Кевин, тогава трябва да й кажем. На *него* трябва да му кажем! Не бива да го оставяме да опитва да се справи сам. Никой не може сам да се изправи срещу злото!

— Да се обадим на Сам и да й кажем, че тя е Кевин?

— Да! Сам е единствената, която може да го спаси! Но тя е безсилна без теб.

Дженифър си пое дълбоко дъх.

— Ами ако грешим? Как да й го кажа, без да прозвуча като идиот? Извинявай, Сам, но ти не си реална личност. Ти си просто част от Кевин?

— Да. Кажи ѝ, че това е сигурно и ѝ го кажи бързо. Слейтър може да се опита да прекъсне разговора. С колко време разполагаме?

— Десет минути.

* * *

— Това ще бъде чудесно, Саманта — каза Слейтър, удряйки една в друга цевите на двата пистолета като две палки за барабан. После се сгърчи. — Чак настръхвам при мисълта.

Телефонът ѝ беше единствената надежда, но Слейтър не спираше да я кара да си държи ръцете така, че да ги вижда. Ако знаеше за телефона, щеше да поиска да му го даде. И в двата случая той си лежеше напълно безполезен в джоба на панталона ѝ. През главата ѝ минаха десетки други възможности, но нито една не ѝ се стори изпълнима. Сигурно имаше начин — доброто винаги намираще начин да възтържествува над злото. Дори ако Слейтър я убиеше...

Силен чуруликащ звук разкъса тишината. Телефонът!

Слейтър се обърна рязко към нея. Тя действаше бързо, преди той да успее да реагира. Измъкна телефона от джоба си и го притисна до ухото си.

— Ало?

— Сам, слушай ме. Знам, че това може да ти прозвучи невероятно, но ти си една от самоличностите на Кевин. И ти, и Слейтър, чуваш ли ме? Затова можеш да ги видиш и двамата. Ти — ние — трябва да спасим Кевин! Моля те, Сам, кажи ми къде се намиращ!

Мислите в главата ѝ препускаха лудо. Какви ги говореше Дженифър? Че тя е една от Кевиновите...

— Какво... какво си мислиш, че правиш? — сопна ѝ се Слейтър.

— Моля те, Сам, трябва да ми повярваш!

— Ти ме видя в колата след експлозията в автобуса — каза Сам. — Махна ми с ръка.

— Автобуса? Видях Кевин. Махнах на Кевин. Ти... вече беше тръгнала за летището. Чуй ме...

Сам вече не чуваше нищо. Слейтър се беше съвзел от шока и се хвърли към нея.

— Под болта — каза Сам.

Слейтър я удари по главата. Телефонът раздра ухото ѝ и падна на бетонния под. Тя инстинктивно се наведе да го вземе, но Слейтър беше по-бърз. Блъсна ръката ѝ встрани, грабна телефона и го запрати към другия край на стаята. Апаратчето се плъзна по пода и се удари в отсрещната стена.

Слейтър се обърна към нея и размаха пистолета под брадичката ѝ.

— Под болта? Какво означава това, мръсна малка издайничке?

Главата я болеше. *Ти си една от неговите самоличности*, така ли беше казала Дженифър? *Аз съм една от самоличностите на Кевин? Това е невъзможно!*

— Кажи ми! — изрева Слейтър. — Кажи ми или кълна се, че сам ще ти пусна куршума в главата!

— И да се простиш с удоволствието да наблюдаваш как Кевин го прави? — попита Сам.

Слейтър я погледна изпитателно. После свали пистолета и се ухили.

— Права си. И без това вече няма значение; времето им свърши.

* * *

— Тя ли беше? — попита доктор Франсис.

— Сам. Разговорът прекъсна. Въобще не звучеше като Кевин. Каза, че ме е видяла при автобуса, но аз въобще не я видях там. — Дженифър преглътна. — Надявам се, че не сме станали причина Сам да се окаже с куршум в главата.

Доктор Франсис се отпусна бавно в креслото си.

— Тя ми каза, че се намират под болта — рече Дженифър.

— Болтът ли?

Дженифър се обърна към него.

— Болтът, който придържа прозореца на Кевин затворен. Под прозореца, под къщата. Там има... — Възможно ли е да е толкова близо, право под носовете им? — В къщата има стъпала, които са задръстени от купчини с вестници, но които водят към мазе.

— Под къщата.

— Кевин държи Белинда в мазето под къщата им! Сигурно има и друг вход! — Дженифър хукна към вратата. — Да вървим!

— Аз ли?

— Да, вие! Познавате го по-добре от всеки друг.

Той грабна палтото и хукна след нея.

— Дори и да ги открием, какво можем да направим?

— Не знам, но ми омръзна да чакам. Нали казахте, че той няма да се справи без помощ. Боже, помогни ни.

— Колко време остана?

— Девет минути.

— В колата ми! Аз ще карам — рече професорът и се завтече към поршето на алеята.

* * *

Саманта никога не се бе чувствала толкова разсеяна при изпълнението на мисия, колкото в този момент. Каква беше мисията? Да спаси Кевин от Слейтър.

Тя си припомни дните в колежа, обучението при постъпването ѝ в правоохранителните органи, работата в Ню Йорк. Всичко ѝ се струваше мъгляво. Просто общи спомени, без подробности. Никаква случка, която да изникне на преден план, когато мислите ѝ се върнат към миналото, когато като дете обикаляха наоколо с Кевин. Никакви специфични подробности от последните четири дни. Дори разследването ѝ за Гатанката ѝ се струваше някак неясно, като нещо, за което беше чела, а не в което беше участвала лично.

Ако Дженифър беше права, то тя наистина беше Кевин. Но това беше невъзможно, защото Кевин седеше на пода на три метра от нея и се поклащаше бавно, потънал в себе си, стиснал окървавения си крак, с раздрано ляво ухо.

Раздрано ляво ухо. Тя пристъпи към него и се вгледа в ухото му. Мобилният ѝ телефон лежеше разпилян на парчета до стената, където го беше запратил Слейтър. Всичко изглеждаше достатъчно реално. Възможно ли беше тя да е творение на съзнанието на Кевин? Сам погледна ръцете си — изглеждаха ѝ реални, но тя знаеше много добре как работи съзнанието. Освен това знаеше, че Кевин е идеалният

кандидат за дисоциативно разстройство. Още от самото начало Белинда го беше научила как да дели нещата. Ако Кевин беше Слейтър, както твърдеше Дженифър, защо и *тя* да не е? Освен това Сам виждаше Слейтър, защото и тя беше вътре, в съзнанието на Кевин, където живееше Слейтър. Но Белинда беше истинска...

Сам се приближи до Белинда. Ако Дженифър беше права, в стаята имаше само две тела — на Кевин и на Белинда. Тя и Слейтър бяха само личности, създадени от въображението на Кевин.

— Какво ти става? — изсъска ѝ Слейтър. — Връщай се обратно!

Сам се обърна и се изправи лице в лице с мъжа. Той беше насочил дулото на пистолета си към коляното ѝ. Наистина ли имаше пистолет, или това съществуваше единствено в ума ѝ? Или това беше Кевин, който единствено тя виждаше като Слейтър?

Той се ухили злобно. Пот изби на челото му. Той погледна към часовника зад гърба ѝ.

— Четири минути, Саманта. Остават ти четири минути живот. Ако Кевин избере да убие майка си вместо теб, тогава аз сам ще те затрия. Току-що го реших и усещането е невероятно. А ти самата как се чувстваш?

— Защо ухото на Кевин кърви, Слейтър? Ти удари мен, а него удрял ли си по ухото?

Слейтър отмести погледа си към Кевин, след това отново се обърна към нея.

— Страхотно! Това е онази част, в която умният агент започва да прилага разни трикове в последен опит да обърка лошия нападател. Наистина ми харесва. Стой далеч от стръвта, скъпа.

Сам не му обърна никакво внимание. Вместо това протегна ръка и ощипа Белинда по бузата. Жената присви очи и леко изписка. В стаята падна гръм; силна болка прониза бедрото на Сам. Слейтър я беше прострелял.

Тя изпъшка и притисна ръка към бедрото си. Панталонът ѝ се просмука с кръв. Зави ѝ се свят. Болката ѝ се струваше достатъчно истинска. Ако тя и Слейтър не бяха истински, то кой по кого стреляше тогава?

Кевин скочи на крака.

— Сам!

— Не мърдай оттам! — нареди му Слейтър.

Умът на Сам се замъгли от болката. Кевин стреляше по себе си? Всеки нормален човек, който беше свидетел на тази сцена, щеше да види, че той се е прострелял в бедрото.

Подробностите започваха да си идват по местата, подобно на плочки домино, които падат една след друга в редичка. Значи ако Кевин застреля Сам в главата, кого ще убие всъщност? Себе си? Значи трябваше да убие или Белинда, или себе си! И дори Слейтър да убиеше Сам, той всъщност щеше да дръпне спусъка на Кевин, защото те тримата обитаваха едно тяло. Независимо от това кой кого ще застреля, тялото на Кевин получаваше куршума!

Сам почувства как я обзема паника. „Кажи на Кевин“, бяха думите на Дженифър.

— Когато ти казвам да стоиш далеч, значи трябва да се отдръпнеш, а не да я щипеш, ближеш или да плюеш по нея — каза Слейтър. — Стой далеч наистина означава да стоиш по-далеч. Така че... *стой далеч от нея!*

Сам се отдалечи от Белинда. *Побързай, Дженифър, моля те, побързай! Под болта. Това означава в мазето; ти знаеш за мазето, нали? Господи, помогни им.*

— Боли, нали? — Очите на Слейтър шареха наоколо. — Не се тревожи, един куршум в главата твори чудеса с разни повърхностни рани. *Бум!* Всеки път върши страхотна работа.

— Той кърви от ухото, защото ти удари мен по ухото — каза Сам. — А сега и кракът му кърви, нали? — Тя се обърна едновременно с него към Кевин. Той се изправи на крака, олюлявайки се, преливащ от съчувствие. Обувката и крачолът на десния му крак бяха пропити с кръв. Не усещаше болка, защото в съзнанието му това не се беше случило с него. Личностите им бяха напълно разделени. Ами Слейтър? Тя погледна към неговото бедро — едно червено петно се беше появило и на неговите бежови панталони. Слейтър беше застрелял Сам, но раната се беше появила и при него, и при Кевин. Погледът ѝ се насочи към ухото на Слейтър. След това към обувката му. И там имаше кръв.

— Съжалявам, Сам — каза Кевин. — Вината не е твоя. Съжалявам, че те въвлякох в това. Аз... не трябваше да ти се обаждам.

— Обади ѝ се, защото аз ти наредих да ѝ се обадиш, идиот такъв! — каза Слейтър. — А сега ще я убиеш, защото аз ти казвам да я

убиеш. Не се опитвай да ми пробуташ нереалните светове на мама, Кевин. Кълна се, че ако не играеш честно, ще ви избия всичките.

Докато наблюдаваше задълбочаващите се бръчки по лицето на Кевин, Сам осъзна каква е истината. Това беше признанието, което Кевин трябваше да направи. Цялата игра всъщност беше измислена от Кевин в отчаян опит да изкара злата си същност от скривалището ѝ. Опитваше се да изкара онзи Слейтър, който се криеше в него. Беше потърсил нея, неговата Саманта, доброто в него. Беше показал доброто и злото в себе си пред света в отчаян опит да се отърве от Слейтър. Слейтър мислеше, че печели, но накрая победител щеше да излезе Кевин.

Ако оцелееше. Вече се беше прострелял два пъти, веднъж в крака и веднъж в бедрото.

— Имам една теория — каза Саманта с треперещ глас.

— Стариат трик на Колombo — каза Слейтър. — Да баламосаме лошия тип с номера с теориите. Давай! Времето тече.

Сам се прокашля и рече:

— Теорията ми е, че аз всъщност не съм истинска.

Слейтър не сваляше поглед от нея.

— Аз съм приятелката от детинство, която Кевин си е измислил, защото точно това е можел да прави като дете. — Тя го погледна в очите. — Ти създаваш разни неща, Кевин. Само че аз не съм създадена — а съм част от теб. Аз съм твоята добра половина.

— Продължавай! — каза Слейтър.

— Слейтър също не е истински. Той е друга личност и се опитва да те измами да убиеш мен или майка си. Ако избереш мен, значи ще убиеш доброто в себе си, може би дори самия себе си. Но ако избереш Белинда, ти ще убиеш друго живо човешко същество.

— Това е лъжа, лъжлива, болна... — Тирадата на Слейтър секна изведнъж. Очите му се изцъклиха от почервенялото лице. — Това е най-глупавото нещо, което някога съм чувал!

— Това е невъзможно — каза Кевин объркано. — Не може да бъде. Сам! Разбира се, че си истинска! Ти си най-истинското нещо, което съм познавал някога!

— Аз съм истинска, Кевин. Истинска съм и отчаяно те обичам! Но съм част от теб. — Когато се чу да го изрича, усети колко глупаво е прозвучало. Как можеше да не е истинска? Тя чувстваше и виждаше, и

дори можеше да помирише нещата! Но някъде дълбоко в себе си усещаше, че това е истина.

— Погледни крака си. Ти кървиш, защото аз бях простреляна — каза тя. — Аз съм теб. Но същевременно съм и Слейтър. Трябва да ми повярваш. Взел си доброто и злото в себе си и си ги превърнал в измислени хора. В личности. Това не е чак толкова странно, Кевин. Ти разиграваш борбата между доброто и злото, в която участва всяко човешко същество. Слейтър и аз сме просто играчи в твоето съзнание. Но никой от нас не би могъл да направи нищо, ако ти не ни дадеш властта да го сторим. Той не може да дръпне спусъка, освен ако ти не го направиш. Ти...

— Млъквай! Затваряй си устата, лъжлив боклук такъв! — Слейтър изтича към другия край на стаята и тикна пистолета в ръката на Кевин. После посочи Саманта. — Имаш петдесет секунди, Кевин. Петдесет, цък, цък, цък. — Той вдигна другия пистолет и притисна дулото му към слепоочието на Белинда. — Или ще застреляш Сам, или аз ще гръмна мама.

— Не мога да я застрелям! — извика Кевин.

— Значи мама ще умре. Разбира се, че можеш! Дръпни спусъка или се заклевам, че ще се погрижа за мама, а след това ще ти видя и на теб сметката, защото хич те няма в игрите, чуваш ли ме? Четирийсет секунди, Кевин. Четирийсет, цък, цък, цък.

Лицето на Слейтър проблясваше под мъждивата светлина. Кевин стисна пистолета. Лицето му се сбърчи; очите му се напълниха със сълзи.

— Насочи пистолета към Саманта, идиот такъв! Вдигни го! Веднага!

Кевин бавно вдигна оръжието.

— Сам? Не мога да му позволя да убие Белинда, нали?

— Моля те, без подобни сантименталности — каза Слейтър. — Осъзнавам, че е добре за общата атмосфера, но от това ми се повдига. Просто й вкарай куршума в главата. Нали я чу, тя не е истинска. Тя е част от нашето въображение. Както и аз, всъщност; затова имаш две дупки в крака. — Той се изкиска.

Сам изпитваше ужасно главоболие. Какво всъщност се случваше тук? Ами ако бъркаше? Никога досега не беше имала идея, която да е толкова невъзможна и същевременно толкова реална. И сега беше

казала на Кевин да заложил собствения си живот заради тази идея. *Мили Боже, дай ми сила.*

— Погледни крака си, Кевин — каза Сам. — Ти се простреля. Моля те, умолявам те. Не позволявай на Слейтър да я убие. Той не може да стреля, освен ако ти не му дадеш тази сила. Вие двамата сте един и същ човек!

29.

Вратата в края на тунела беше отключена. Дженифър чуваше умоляващия глас на Сам. Тя не беше съвсем сигурна пред какво ще се озове, когато връхлети вътре, но времето им беше изтекло. Зад нея се чуваше учестеното дишане на доктор Джон Франсис.

Те пристигнаха в къщата, профучаха покрай Юджийн и намериха стълбището, все още затрупано с купчини книги. След като трескаво претърсиха периметъра, откриха стъпалата към старото бомбоубежище. Нямаха никаква представа колко често през годините беше идвал тук Кевин или колко време беше прекарал вътре, мислейки се за Слейтър.

— Влизаме.

Тя натисна бравата, пое си дълбоко дъх и се хвърли с цялата си тежест върху нея, влитайки в стаята с насочен пистолет.

Първото нещо, което видя, беше Белинда, седнала в дървен стол, завързана, с уста, залепена със сиво тиксо. Второто нещо беше мъжът, надвесен над нея.

Кевин.

Той държеше пистолети във всяка ръка; дулото на единия беше опряно в слепоочието на Белинда, а вторият беше опрян в собствената му глава, като човек, който се готви да извърши самоубийство. Никаква Саманта, никакъв Слейтър. Само Кевин.

Но тя знаеше, че той вижда съвсем различна картина. Очите му бяха присвити и той дишаше тежко.

— Кевин?

Той рязко обърна глава към нея и очите му се разшириха.

— Всичко е наред, Кевин — каза Дженифър. — Тук съм. — Тя протегна ръка успокоително. — Не прави нищо. Моля те, не дърпай този спусък.

По бузите и горната му устна беше избила пот. Той стоеше там, разкъсван, ужасен, вбесен. От раните на левия му крак и бедро се стичаше кръв. Беше се прострелял! Два пъти!

— Кевин, къде е Саманта? — попита Дженифър.

Той рязко изви глава наляво.

— Млъквай — изръмжа той. Само че това беше гласът на Слейтър, който тя отчетливо разпозна като глас на Кевин, малко понисък, по-дрезгав.

— Ти не си истински, Слейтър — каза Дженифър. — Ти си само една от личностите, създадени от Кевин. Нямаш собствени сили. Сам, чуваш ли ме?

— Чувам те, Дженифър — отвърна Сам — само че не беше Сам; беше Кевин, който говореше с малко по-писклив глас. Този път, за разлика от разговорите по телефона, Дженифър усещаше разликата.

— Ти не ме виждаш, нали? — попита Сам.

— Не.

— Послушай я, Кевин — каза Сам. — Послушай мен. Готова съм да умра за теб, рицарю мой. С радост бих отдала живота си, но ти трябва да убиеш Слейтър, не мен. Разбираш ли? Всички ние сме едно. Съществуващ само ти. И сега, след като си го изкарал навън, трябва да го убиеш.

Кевин присви очи и започна да се тресе.

— Млъквай! — изкрещя Слейтър. — Всички да млъкват! Направи го! Направи го, Кевин, или кълна се, ще пусна куршум в главата на мама! Времето изтича!

Дженифър беше обзета от ужас.

— Кевин...

— Застреляй Слейтър, Кевин — каза професорът, излизайки пред нея. — Той не може да те убие. Насочи пистолета към Слейтър и го убий.

— Няма ли да простреля себе си? — попита настоятелно Дженифър.

— Трябва да се разделиш от Слейтър, Кевин.

Кевин отвори широко очи. Беше разпознал гласа на професора.

— Доктор Франсис? — Това беше нормалният му глас.

— Съществуват три природи, Кевин. Доброто, злото и горката душа, която се разкъсва между тях. Помниш ли? Ти разиграваш тези три природи. Чуй ме, Кевин. Трябва да убиеш Слейтър. Свали пистолета от Сам и го насочи към Слейтър. Той не може да те спре. А

след като насочиш пистолета срещу него, искам да го застреляш. Слушай ме какво ти казвам. Трябва да ми се довериш.

Кевин извърна глава наляво, след това надясно. От негова перспектива той гледаше Сам и Слейтър.

— Стига глупости! — каза Слейтър. Кевин отмести пистолета, който беше опрял в главата на Белинда и го насочи към Дженифър. — Пусни пистолета! Веднага! — Това беше Слейтър и той бе обезумял.

— Направи каквото ти казва професорът, Кевин — обади се Сам. — Застреляй Слейтър.

* * *

Кевин гледаше Слейтър и се питаше защо не стреля. Мъжът беше насочил оръжието си към Дженифър, но не беше дръпнал спусъка. Крайният срок бе дошъл и отминал, но Слейтър не стреляше.

Хрумна му, че в ръката си все още държи пистолет, насочен към Сам. Той отпусна ръката си. Искаха от него да застреля Слейтър.

Но... ако Сам и Дженифър бяха прави, то човекът там беше самият той и заплашваше Дженифър. Нима искаха да застреля себе си? Беше изкарал мъжа от скривалището му и сега той щеше да го убие.

Кевин се обърна към Сам. Тя го гледаше толкова нежно, толкова мило, очите ѝ бяха изпълнени със симпатия. *Скъпа Сам, толкова много те обичам.* Погледът ѝ достигна съзнанието му, сърцето му, разтопи го в любовта си.

Тя пристъпи към него.

— Сега трябва да си тръгна, Кевин.

— Да си тръгнеш? — Мисълта за това го стресна.

— Всъщност няма да изчезна. Ще остана с теб. Аз и ти сме *едно*, Кевин. Застреляй Слейтър.

— Спри! — изрева Слейтър. — Спри! — Той отстъпи встрани и насочи пистолета си към Саманта.

— Обичам те, Кевин — каза Саманта. Пристъпи към него, усмихна му се нежно, с разбиране. — Застреляй го. Такива като него стават безсилни, когато разбереш у кого е истинската сила. Знаем, че ти си човекът, който се чувства безпомощен и сам. Но когато се взреш в

своя Създател, ще откриеш достатъчно сили, за да убиеш хиляди като Слейтър, щом се появят. Той ще те спаси. Послушай доктор Франсис.

Тя протегна ръка и докосна неговата. Пръстите ѝ минаха през кожата му, през ръката. Кевин гледаше със зяпнала уста. Саманта влезе в него, коленете ѝ в неговите, раменете ѝ в неговите. Той не можеше да я усети. След това тя изчезна.

Кевин въздъхна тежко. Двамата наистина бяха едно! Винаги са били! Но сега вече я нямаше, нали? Или може би беше по-близо от всякога. В главата му се появи жужене.

Ако двамата със Сам бяха едно, тогава Слейтър...

Кевин се обърна надясно. Слейтър трепереше целият и вече беше насочил пистолета си към главата на Кевин. Но пред него не стоеше истински човек; това беше злата му същност, нали?

Кевин погледна към Дженифър. Очите ѝ го умоляваха. Тя не можеше да спре Слейтър, защото не го виждаше. Виждаше само него — Кевин.

Ако той наистина беше Слейтър, то тогава пистолетът беше всъщност в неговата ръка, нали? Би могъл да принуди Слейтър да го свали, като го направи сам в съзнанието си.

Погледни към Създателя си, беше казала Сам.

Отвори очите ми.

Кевин погледна към жалкия мъж, който се беше нарекъл Слейтър. Затвори очи. Тогава се сети, че държи пистолети и с двете си ръце — единия насочен надолу, другия — към слепоочието му. Това би трябвало да е Слейтър. Той свали и този пистолет. Сега и двете му ръце висяха отпуснати. Той отвори очи.

Срещу него стоеше Слейтър, със свален пистолет и лице, изкривено от ярост.

— Никога няма да успееш, Кевин. Никога! Ти си същият като мен и нищо не може да промени това. Чуваш ли ме? Нищо!

— Сега, Кевин! — каза доктор Франсис. — Сега.

Кевин вдигна дясната си ръка, насочи деветмилиметровия пистолет към главата на Слейтър и натисна спусъка. Изстрелът отекна силно в стаята. От това разстояние трудно би пропуснал.

Но пропусна. Пропусна, защото изведнъж се оказа без мишена. Слейтър беше изчезнал.

Кевин свали пистолета. Куршумът се беше забил в металното бюро зад мястото, на което стоеше Слейтър, но не беше преминал през ничие тяло. Слейтър не беше от плът и кръв. Беше си мъртъв. Поне засега.

В продължение на няколко дълги секунди в стаята звънтеше ехото от изстрела. Белинда започна да плаче. Кевин я погледна и изпита не гняв, а жалост към нея. Тя имаше нужда от помощ, нали? Тя беше наранена душа, също като него. Имаше нужда от любов и разбиране. Той се съмняваше, че тя ще е способна да се върне в измислената реалност, която си беше създала.

— Кевин?

Щом чу гласа на Дженифър, светът му като че ли се срива. Не беше сигурен какво се бе случило, но ако не бъркаше, беше взривил автобус и библиотека и беше отвлякъл леля си. Имаше нужда от помощ. Мили боже, имаше нужда от помощ!

— Добре ли си, Кевин? — Гласът на Дженифър се пречупи.

Той наведе глава и заплака. Не можеше да спре. Мили боже, какво направих?

Върху рамото му се отпусна ръка. Той усети аромата на парфюма ѝ, когато тя го притегли към себе си.

— Всичко е наред, Кевин. Вече всичко е наред. Няма да им позволя да те наранят, обещавам.

След думите ѝ той избухна в ридания. Заслужаваше да получи наказание. Или това беше гласът на Слейтър?

Послушай доктор Франсис, беше казала Саманта. Така и щеше да направи. Щеше да послуша доктор Франсис и щеше да позволи на Дженифър да го прегърне. Само това му беше останало. Истината и любовта.

30.

Една седмица по-късно

Дженифър погледна през стъклената врата към Кевин, който стоеше до цветната леха в градината на професора, докосваше и миришеше розите така, сякаш току-що ги беше открил. До него стоеше доктор Джон Франсис, който се оглеждаше безцелно. Кевин беше прекарал последните седем дни в затвора, очаквайки изслушването за пускане под гаранция, което бе приключило няколко часа по-рано. Убеждаването на съдията, че Кевин не е заплаха за обществото, беше лесна работа; по-трудно беше да убедят нея. Но Чък Хетърс, добър приятел на Дженифър и адвокат на Кевин, беше успял да го постигне.

Първия ден пресата беше разкъсала Кевин на парчета, но през следващите седмици се разчуха подробности от детството му и тонът им се промени — Дженифър се беше погрижила за това. Тя даде пресконференция и разкри миналото му с всички ужасни подробности. Кевин просто беше изиграл различни роли, както би могло да ги изиграе само дете, подлагано на жесток тормоз. Ако имаше дори един убит или ранен човек, обществото сигурно щеше да продължи да крещи за отмъщение, докато не се появи поредното разтърсващо събитие, което да отвлече вниманието им. Но в случая на Кевин съжалението надделя над няколкото разрушени сгради. Дженифър твърдо заяви, че личността на Слейтър никога не би взривила някой автобус, докато пътниците му не бъдат евакуирани. Самата тя не беше сигурна, че го вярва, но голяма част от обществото го прие и това отклони вълната от ярост. Кевин продължаваше да бъде хулен, разбира се, но вече не беше новина от първа страница.

Луд ли беше той? Не, но тя все още не можеше да го разкрие. Съдът щеше да го разпъне на кръст и обявяването му за невменяем бе единствената му защита. Той до голяма степен не бе нормален, но като че ли бе излязъл от мазето напълно осъзнат, може би за пръв път в живота си. Пациентите, които страдаха от дисоциативно разстройство

на личността, обикновено се нуждаеха от продължителна терапия, за да се освободят от алтернативните личности.

А в този случай дори поставянето на диагнозата щеше да отнеме повече време. Всички приемаха, че странното поведение на Кевин не отговаряше на никое класическо разстройство. Дисоциативно разстройство на личността, да, но досега не бяха отбелязвани случаи на три личности, които разговарят помежду си, на което тя беше станала свидетел. Посттравматично стресово разстройство, може би. Някаква странна смесица от шизофрения и дисоциативно стресово разстройство. Научната общност определено щеше да поспори доста върху това.

Добрите новини бяха, че Кевин не можеше да бъде по-добре. Щеше да се нуждае от допълнителна помощ, но Дженифър никога не беше виждала толкова бърза промяна.

— Любопитен съм — каза доктор Франсис. — Успя ли да разкриеш участието на Саманта във всичко това?

Саманта? Той говореше за нея като за реална личност. Дженифър го погледна и улови смеха в очите му.

— Имаш предвид как Кевин е успявал да изиграе ролята ѝ, нали?

— Да. На обществени места.

— Прав беше — щяхме да го разкрием след още някой и друг ден. Имаше само три места, където Саманта се е появявала на обществени места. В хотел „Хауърд Джонсън“, хотела в Палос Вердес, където прекараха нощта и когато опразниха автобуса. Говорих с рецепционистката в „Хауърд Джонсън“, където бе отседнала тя. Жената наистина си спомни Сам, но човека, който ми описа, беше мъж с кестенява коса и сини очи. Сам.

— Кевин — каза професорът.

— Да. Той отишъл там и се регистрирал като Сам, мислейки се всъщност за нея. Ако се беше регистрирал като Саманта, вместо Сам, рецепционистката щеше да го погледне учудено. Но за нея той беше Сам.

— Хм. А в Палос Вердес?

— Метрдотелът от ресторанта беше добър свидетел. Очевидно някои от клиентите се оплакали от странното поведение на един мъж, който седял до прозореца. Кевин. Той гледал право срещу себе си и говорел на празния стол с приглушен тон. На няколко пъти повишил

тон. — Дженифър се усмихна. — Метрдотелът се приближил до него и го попитал дали всичко е наред и Кевин го успокоил, че няма проблеми. Но това не му попречило няколко минути по-късно да излезе на дансинга и да потанцува с невидимия си партньор, преди да напуснат залата.

— Сам.

— Сам. Според Кевин единствения друг път, когато са били заедно навън, е бил когато са опразвали автобуса, който избухна. Кевин настояваше, че Сам е в колата, но никой от пътниците не си спомня да е видял втори човек вътре. А когато няколко минути след експлозията аз пристигнах на мястото, Кевин беше сам, макар очевидно да си спомняше, че Сам е седяла до него и е разговаряла по телефона с началника си. И естествено, в Калифорнийското бюро за разследвания не са чували за нея.

— Естествено. И предполагам, че Кевин е предпочел да имитира Гатанката, защото той му е предложил личност от плът и кръв.

— Имаш предвид *Слейтър*?

— Извини ме — Слейтър. — Професорът се усмихна.

— В бюро на Слейтър намерихме няколко вестникарски изрезки за Гатанката. Няколко бяха адресирани до дома на Кевин. Той не си спомня да ги е получавал. Не помни как е успял да се промъкне незабелязано в библиотеката, нито как е заложил бомбата в колата си или автобуса, макар уликите, открити в мазето, да доказват, че несъмнено той е направил и трите бомби.

Дженифър поклати глава.

— Самият Кевин не е бил наясно, че носи в себе си телефоните и на Сам, и на Слейтър. Човек би предположил, че когато е себе си, той ще е наясно с това, но някак си неговите алтер его са успели да блокират съзнанието му за тези неща. Направо невероятно как работи мозъкът. Никога не бях чувала за толкова пълно разделение.

— Причината е, че личностите, които Кевин е създал, са абсолютно противоположни — каза доктор Франсис. — Кое пада, но никога не се пука; кое се пуква, но никога не пада? Нощта и зората. Черно и бяло. Добро и зло. Кевин.

— Зора и нощ. Зло. Знаете ли, че някои хора от вашия лагер го определят като обладан?

— Чух за това.

Той си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна.

— Ако искат да припишат злата му същност на някое демонично присъствие, могат да го направят без да искат помощ или разрешение от мен. Това може и да звучи сензационно, но не променя фундаменталната истина. Злото си е зло, независимо дали има формата на дявол с рога или демон от ада, или клюката на епископа. Според мен Кевин просто е разигравал различните същности, които живеят във всяко човешко същество още от раждането му. Също както едно дете може да си играе на Дороти и Злата вещица от Запада. Но благодарение на своето детство Кевин наистина вярва, че е едновременно Слейтър и Саманта.

Професорът скръсти ръце и погледна към Кевин, който се беше загледал в купчина облаци.

— Наистина вярвам, че всички ние имаме по един Слейтър и Саманта, които живеят в нас като част от нашата същност — каза той.
— Би могла да ме наричаш *Слейтър-Джон-Саманта*.

— Защо не? Всички сме разкъсвани между доброто и злото. Кевин е преживял тази борба по много драматичен начин, но тя съществува във всички ни. Всички ние се борим със своя Слейтър. С клюките и гнева, и ревността. Кевин каза, че курсовата му работа ще бъде притча — до известна степен повече от една; според мен самият той я е преживял.

— Простете невежеството ми, професоре — каза Дженифър, без да го поглежда, — но как е възможно вие, един предполагаемо „прероден“ мъж, верен служител на Бога, все още да се борите със злото?

— Защото съм същество със свободна воля — отвърна доктор Франсис. — Във всеки момент мога сам да избирам как да живея живота си. Ако избира да скрия моето зло в мазето, както направи Кевин, то ще расте. Онези, които пълнят църквите на Америка, може да не взривяват автобуси и да не отвличат хора, но бъдете сигурни, че крият греховете си по същия начин. Слейтър се крие в техните подземия и те отказват да повдигнат капака, така да се каже. Кевин, от друга страна, със сигурност го е направил.

— За нещастие повлече и половината град след себе си.

— Не чу ли какво каза Саманта в мазето? — попита професорът.

Дженифър се зачуди дали мъжът ще повтори думите на Саманта. Ти си безсилен, когато си сам. Но когато погледнеш към Създателя си, ще откриеш достатъчно сила да убиеш хиляди като Слейтър, беше казала тя. Тези думи отказваха да напуснат съзнанието на Дженифър цяла седмица вече. Как се беше сетил Кевин да каже точно това? Наистина ли беше толкова просто да се каже, че добрата му същност казва истината?

— Тя беше права. Всички ние сме безсилни да се справим сами със Слейтър.

Той имаше предвид, че човек не може да открие истинската свобода без Бог. Беше прекарал дълги часове при Кевин в килията му — Дженифър се чудеше какво ли се беше създало между тях.

— След всичко онова, на което станах свидетел там долу, професоре, нямам никакво намерение да споря с вас. — Тя кимна към Кевин. — Смятате ли, че той е... наред?

— Наред? — Доктор Франсис повдигна едната си вежда и се усмихна. — Сигурен съм, че с удоволствие ще изслуша новините, които му носите, ако това имате предвид.

Дженифър се чувстваше като разголена пред него. Този човек виждаше повече, отколкото му беше показвано, нали?

— Моля, разполагате с достатъчно време. Аз трябва да се обадя на няколко хора. — Той тръгна към кабинета си.

— Професоре.

Той се обърна.

— Да?

— Благодаря ви. Той... ние... *Ние* ви дължим живота си.

— Глупости, скъпа. Нищо не ми дължите. Но може би дължите нещо на Саманта. И нейния Създател. — Той се усмихна и тръгна към кабинета си.

Дженифър изчака докато вратата се затвори зад гърба му, после плъзна встрани стъклената врата към градината и излезе на верандата.

— Здравей, Кевин.

Той се обърна с грейнали очи.

— Дженифър! Не знаех, че си тук.

— Имам малко свободно време. — Колкото и да се опитваше да пренебрегне този факт, между тях се беше зародила уникална връзка. Дали това беше нейната естествена реакция на съчувствието, което

пораждаше у нея, или просто реакция на щедрия ѝ дух, тя нямаше как да знае. Времето щеше да покаже. Гатанката все още беше на свобода, но тя имаше усещането, че за пръв път след смъртта на Рой бе намерила себе си.

Кевин погледна отново към розите. Очите му не можеха вече да издържат на погледа ѝ, без да мигат — той бе изгубил част от невинността си. Но тя предпочиташе да е така.

— Вземам си едногодишен отпуск — каза тя.

— От ФБР? Наистина ли?

— Да. Току-що пристигам след изслушването при съдия Роузууд. — Дженифър не можеше да се сдържа повече и се усмихна широко.

— Какво? — попита той. Веселото ѝ настроение го зарази. — Какво е толкова забавно?

— Нищо. Тя ще разгледа молбата ми.

— Съдията ли? Каква молба?

— Нали знаеш, че съм дипломиран психотерапевт?

— Да.

— Дори и да постигнем оправдателна присъда, което според мен ще стане, съдът ще настоява да се подложиш на терапия. Всъщност лечението ти най-вероятно ще започне по-рано. Но според мен не бива да позволяваме на случайни психотерапевти да се ровят из главата ти.

— Празни приказки — каза той. — Те... — Очите му се разшириха. — Ти?

Дженифър се засмя. Ако съдията можеше да я види сега, веднага щеше да промени решението си. Но не можеше. Всъщност никой не можеше. Професорът се беше оттеглил в кабинета си.

Тя се приближи до Кевин с разтуптяно сърце.

— Няма да съм точно твоя лекар. Но ще бъда непрекъснато с теб и ще те наблюдавам. Нямам намерение да им позволявам да ти бъркат из мозъка повече, отколкото е необходимо.

Той я погледна в очите.

— Мисля, че на теб мога да позволя да ми ровиш из мозъка.

Цялото същество на Дженифър копнееше да се протегне към него. Да докосне бузата му, да му каже, че се безпокои за него повече, отколкото за когото и да било друго от доста време насам. Но тя беше агент на ФБР, за бога. Главният агент по този случай! Не биваше да го забравя.

— Наистина ли имам нужда от психотерапевт? — попита той.

— Имаш нужда от мен. — Това прозвуча твърде директно. — Искам да кажа, че имаш нужда от някой като мен. На лице са доста проблеми...

Кевин изведнъж се наведе напред и я целуна по бузата.

— Не, не ми трябва някой като теб — каза той. — Нуждая се точно от теб.

Той се отдръпна назад, извърна се и се изчерви.

Тя повече не можеше да се сдържа. Пристъпи напред и го целуна съвсем леко по бузата.

— И аз се нуждая от теб, Кевин. И аз се нуждая от теб.

* * *

А каквото правя, не зная; защото не това, що желая, върша, а онова, що мразя, него правя...

Ако пък върша това, що не желая, съгласявам се със закона, че е добър; а в такъв случай не аз вече върша това, а грехът, който живее в мене...

И тъй, намирам у себе си такъв закон, че, кога искам да върша доброто, злото стои до мене... Защото с вътрешния си човек намирам услада в закона Божий; но в членовете си виждам друг закон, който воюва против закона на моя ум и ме прави пленник на греховния закон, що е в членовете ми. И тъй, сам аз с ума си служа на Божия закон, а с плътта — на греховния закон.

Из послание на свети апостол Павел
до църквата в Рим, 57 г. сл.н.е.

Римляни 7:15-25

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.